Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Holm Hansen, Joh.; Holm Hansen.
Titel | Title:	Unge Mennesker og Pilgrimme : En Rejse-Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Andr. Schou, 1893
Fysiske størrelse | Physical extent:	186 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-157.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024220428

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

UNGE MENNESKER

OG

PILGRIMME

HOLM HANSEN

UNGE MENNESKER

OG

PILGRIMME

EN REJSE-ROMAN

KØBENHAVN
ANDR. SCHOUS FORLAG
I. COHENS BOGTRYKKERI
1893

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

»Tillad at jeg forestiller mig for Dem, siden De har gjort mig den Ære at tale til mig! Mit Navn er Gustav Horn. Jeg er Genremaler og egentlig paa en Stipendierejse ned til Italien,« lød det fra den ene af et Par unge Mænd, der nylig havde mødt hinanden paa en Bjærgsti langt nede i Syd-Tyrol.

»Og mit er Ejnar Jafferson,« svarede den anden i en Tone, der maaske nok kunde lade én formode, at han ikke var nogen Ynder af den sædvanlige Præsentation.

»De er da vel ikke fra Danmark — saadan som jeg?«

»Nej, jeg er født i Ny-York. Men min Moder var fra Sælland. Og jeg selv har da forøvrigt ogsaa tilbragt en Del Aar af min første Ungdom hos en Onkel, som boede paa Kristianshavn.«

»Paa Kristianshavn? Dér har jeg netop mit Atelier. Saa kunde jeg jo næppe have faaet et behageligere Rejseselskab,« fortsatte Horn og betragtede

Amerikaneren med fornyet Opmærksomhed. Skjønt han havde Ransel paa Ryggen og saa' ualmindelig støvet ud, var der noget baade i hans Holdning og Aasynet, som straks røbede Gentleman'en. Maleren selv havde derimod noget mer ungdommelig friluftsagtigt ved sig. Ansigtshuden og Halsen var af en næsten kobberrød Lød og Øjnene lyseblaa, som spættede med Phosphor. Begge Herrerne var foreløbig paa Vejen op til Maria-Weissenfels, et berømt Valfartssted, hvor den hellige Jomfru efter sigende skulde have aabenbaret sig en Gang for en forulykket Landmand og givet ham Mad og Drikke i ni Dage. Klippestien, de bevægede sig ad, gik stadig højere op imellem Bjærgene, af hvilke de fleste naaede henved 9000 Fod over Havet. Nede fra Dalen lød nu og da Sang af kommende Pilgrimme. Og lidt forud paa Stien, der hyppig snoede sig hen langs en dyb Afgrund, gik Malerens Fører og trak et Muldyr efter sig, belæsset med en Haandkuffert, en Malerkasse og et Staffeli.

»Man kan nok se paa Dem, Hr. Jafferson, at De er en øvet Turist.«

»Ja, jeg er ogsaa et lille Stykke af en Jerusalems Skomager. Siden mine Forældre gik bort og efterlod mig en Formue, der var stor nok til, at jeg kunde leve, omtrent som jeg vilde, har jeg allerede flakket den ene Halvdel af Jorden rundt. Og jeg vil haabe, at den anden Halvdel heller ikke løber fra mig.«

»Det maa være i høj Grad behageligt at kunne leve saa uafhængig.«

»Jeg er heller aldrig mer tilfreds, end naar jeg har faaet Ranslen paa Ryggen og kan sige baade Salonerne og Jærnbanewaggonerne Farvel for en Tid.«

»Men fører De da ikke Rejsegods med?«

»Jo, Gud hjælpe mig! Der staar ikke mindre end otte af mine Kufferter og venter paa Befordring nede i Bozen. Men hvad — Man kan jo dog ikke rent være Civilisationen og Samfundet foruden. Jeg er i Reglen saa heldig at være velsét, hvor jeg kommer — formodentlig paa Grund af mine mange Recommandationer. Kun der oppe i Weissenfels har jeg desværre altid maattet være Katten mellem Musene. Jeg beder Dem om Forladelse. Det var vistnok en meget ukristelig Sammenligning.«

»De har altsaa før været her paa Egnen?«

»Jo, det kan ikke nægtes. Jeg skal nemlig sige Dem: Der er efter min Mening ingen Steder i Verden, hvor man bedre kan faa Lemmerne rørte, end her oppe mellem disse velsignede Dolomitbjærge. Men med Tilladelse: Hvor er De selv egentlig faldet paa at gaa saa højt til Vejrs?«

»Jo, det skal jeg sige Dem,« svarede han ligefrem. »Mens jeg endnu opholdt mig nede i Innsbrück, gjorde jeg tilfældig Bekjendtskab med Prioren ved et Servitenkloster, en overmaade nobel og elskværdig Mand, der viste mig en Del virkelig meget interessante Malerier. Da han hørte, at jeg vilde syd paa, raadede han mig til at tage her op til Valfartsstedet, for at se lidt paa dets ejendommelige Pilgrimsliv. Klosteret Maria Weissenfels, fortalte han, var egentlig Serviten-

ordenens Ejendom, og stod saaledes under hans specielle Opsyn. Han kunde derfor godt give mig en Anbefalingsskrivelse med til Prioren, hvad jeg da ogsaa fik. Der skal nok være umaadelig smukt ved Klosteret og tillige billigt at bo. Jeg tror, han sagde, at man kunde leve der for en Gylden om Dagen . . . Ja, De smiler, Hr. Jafferson. Men Pengespørgsmaalet maa Skam ogsaa tages med i Betragtning, naar man rejser som jeg. Og det vil jeg ærlig tilstaa: Lige saa meget som jeg længes efter at komme ned til Italien og gjøre lidt nærmere Bekjendtskab med de Herrer Klassikere, ligesaa meget sætter jeg Pris paa at omgaas med Naturen og med levende Mennesker, som man kan lære noget af. Jeg kan nu en Gang ikke fordrage Folk, der stadig færdes ligesom visse Smaadyr paa Vrangen af et Blad og mener, at det, som de hører og ser dér, er den hele Verden.«

»Naa, saa han er anbefalet af Ordensprioren,« tænkte Føreren, der imidlertid var standset lidt i Herrernes Nærhed for at give Muldyret et Stykke Brød. »Det er godt, at jeg fik det at vide Saa skal jeg nok sørge for, at vi komme til at leve højt.«

»De siger, Mennesker som man kan lære noget af,« gjentog Amerikaneren. »Ja, dersom man kunde være vis paa altid at lære noget godt af ens ærede samtidige, saa skulde Pokker gaa til de Herrer Klassikere.«

»Siger De det?« lo han.

»Ja. Det falder mig netop ind, hvad min kjære

Moder en Gang lagde mig paa Hjærte, inden hun døde. 'Tag Dig i Agt, min Søn, og brug Dine Øjne vel, i hvor Du end færdes,' sagde hun. 'Du er kommen til Verden paa en Tid, da Menneskene er degenererede og gaar omkring og fordærver hverandre til Hobe. Der er ingen Sundhed længer mellem Folk.'«

»Hvad behager? — Det er da vel ikke Deres Mening?«

»Nej, det var min skikkelige, gamle Moders Mening, forstaar De nok.«

»Degenererede? Hvad vil det sige? Maa jeg spørge Dem: Vore salig' første Forældre, der som bekjendt skal have været meget vanartede, var de maaske ogsaa komne til Verden i Degenerationens Tid? Og fordærve hinanden? Hvordan skal dette forstaas? Jeg skulde dog mene, at vi heller ikke nu, Anno 1893, kan være tjente med stadig at gaa om i en barnlig Uvidenhed om Forskjellen paa godt og ondt. Fordærvelsen fører dog i Reglen det gode med sig, at den giver Sundheden Relief. Og hvorfor har vi vel overhovedet faaet Dømmekraft og Vilje, hvis ikke for at vælge frit?«

»Jeg har en Gang læst — formodentlig hos en eller anden moderne Filosof — at Viljen bunder i Blodet.«

»Aa, De selv er nok snarere en moderne Filosof end nogen Jerusalems Skomager,« udbrød Maleren, hvorpaa de begge tav en Stund, da Vejen efterhaanden gjorde Samtalen temmelig umulig. Snart gik det op over stejle Klippepartier, snart ned i en

Afgrund. For oven Sollys og Fjærnsyn over prægtige Landskaber. For neden Kulde i Skyggen og brusende Vandløb, der for en Tid hindrede Færdselen. Føreren bandede, saa ofte Muldyret var nær ved at blive siddende i en Sump. Hist og her laa en enlig Vandrer og hvilte sig mellem Træstammerne, medens han læste i Bønnebogen. Et andet Sted stod et lille Selskab og foretog en Fodvaskning ved en af de mange Vandpytter, der undertiden mindede om Søer. Fremramsende Bønner eller dæmpet Pilgrimssang blandede sig med Fuglekvidderen. Bondefruentimre, saa belæssede med Skjørter, at man skulde tro, de bar Krinoline, stolprede ned mellem Klippestykker, der saa' ud, som de vilde spidde dem. En Herre, saa mager som et Skelet, blev ledet frem forbi en Afgrund af en graahaaret Matrone, der formodentlig var hans Moder, og inde paa en lille solbelyst Grønsværplet mellem Granerne stod en statelig Tyrolerbonde i Nationaldragt ved Siden af en rødmusset, smilende Jomfru, der syntes at have rejst sig i det samme og omhyggelig søgte at dække for Ansigtet med et Par tykke Haarfletninger.

»Se, der er jo straks et Motiv for en Genremaler!« lød det fra Danskeren. »Jeg gad nok vide, om de to ogsaa skal op til Klosteret.«

»Nej, De kan være temmelig vis paa, at de kommer der fra,« svarede den anden med sædvanligt Lune. »Det er da tydeligt nok at se paa den Kavalér, saadan som han staar dér, at han nylig har faaet Absolution for — ja, Gud véd hvormange Aar.«

»Grüss Gott und die hejlige Mutter!« lød det dem noget senere i Møde fra et lille Dameselskab, som havde lejret sig om en Kulild, ved hvilken de lavede Kaffe. Endnu længe efter at Herrerne var gaaede dem forbi, kunde de høre dem bede afvekslende:

»Hejlige Mutter aller Jungfrauen . . .«

»Thränenwolle Gnadenmutter . . . o. s. frdl.

»Bitt für uns!«

Luften blev efterhaanden køligere og Vejen stejlere. Føreren, der imidlertid havde sluttet sig sammen med et Par raske Ungkarle, som skulde bringe Levnedsmidler til Klosteret, piskede ubarmhjærtig paa Muldyret. Men saa var da ogsaa snart den værste Del af Vejen lagt tilbage, og det gik senere mere jævnt op igennem Fyrreskoven og frem over øde Fjældvidder mod det under Rosengarten fremspringende, stejle Klippe-Plateau, hvorpaa Klosteret laa.

»Ja, nu vil jeg sige Dem Farvel, højstærede,« udbrød Amerikaneren, da de var naaede op i Skoven. Han standsede i det samme ved en Svingning af Vejen.

»Hvad! Kan vi ikke følges ad længer? Skal De ikke ogsaa til Weissenfels?«

»Nej, jeg plejer at tage Ophold i Petersberg, en lille Landsby her i Nærheden. Dér har jeg været saa heldig at finde en ung Bjærgbonde eller saakaldet Friherre, med hvem jeg bedre stemmer overens end med Klosterpaterne. Det skal være mig kjært, om De en Gang vil besøge mig der nede.«

»Jeg siger mange Tak.«

»Ja, altsaa: Paa Gensyn, Hr. Horn! — Det har været mig særdeles behageligt at gjøre Deres Bekjendtskab,« føjede han til, i det han trykkede hans Haand. Og han var et Øjeblik efter forsvunden i en Hulvej.

»Det var rart, han bad mig om at besøge sig. For ham kunde jeg nok lide at lære nærmere at kj ende,« tænkte Maleren. Han indhentede imidlertid Føreren, der var kommen lidt forud med de øvrige. Forventningen og den ozonholdige Luft gav hans Legeme fornyet Spændighed, paa samme Tid som Højfjeldnaturens Ensomhed uvilkaarlig stemte Sindet alvorlig. Det bares ham for, at han skulde opleve noget usædvanligt der ved Klosteret, noget der vilde faa Betydning for ham baade som Menneske og som Kunstner. Der lød Øksehug i Skoven og skingrende Barnestemmer, som Ekkoet gav igen. Boede der maaske nogen der? Eller var det igen Pilgrimmene, som var paa Færde? Jo, dér hvor et lille Kapel med den evige Lampe under Madonnabilledet tydede paa, at man allerede nærmede sig Valfartsstedet, laa en ung Moder og knælede med sit Barn ved Brystet, medens et Par buttede Smaafyre kravlede omkring og plukkede Blaabær der i Nærheden.

Det lysnede omsider i Skovbrynet, Udsigten blev friere, og den ene sneklædte Fjældtop dukkede frem efter den anden over Klokkelyngens violetrøde Blomstertæppe. Kun hist og her stod endnu et Birketræ eller en Asp og bevægede sine Blade for en sagte Vind. En enlig Fugl kom til Syne over et

Fjældvand og forsvandt. Men saa var det, ligesom Egnen igjen med et skiftede Karaktér ved en Svingning af Vejen. Terrainet højnede sig atter i sønderrevne Former. Der kom en Faarehjord frem paa en afsveden Græshøj, et nyt Skovbryn i det fjærne, ny fremdukkende Bjærgtoppe, Pyramider af Porphyr om den evige Sne, og endelig — Klosteret.

Det var et imponerende Syn.

Som en vældig Murkrone med Taarne og Spir laa det der oppe paa Klippeplateauet under den blaa Himmel. En mere storartet Beliggenhed, en stateligere Bygning kunde næppe tænkes. Om det havde været et Pave- eller Kongesæde, vilde man ikke være bleven forundret. En næsten endeløs Stentrappe førte op foran Midtpartiet af Klosteret, der dannede Kirkens Portal. Eftermiddagssolen faldt netop hen over hele den hvidkalkede Facade. Alle Vinduerne saa vel som Taarnfløjene stod i Brand. Og rundt om i Synskredsen dukkede saa efterhaanden en sammenhængende Alpekjæde frem, der ligesom voksede ved ethvert af hans Skridt, Rejter-Joch, Rosengarten, Langenspitze, Mont Roen og endnu mange andre fintformede Dolomitbjærge, der alle skinnede i det klare Septembersollys som ciseleret Sølv.

Han sendte Føreren i Forvejen om til Oekonomibygningen og steg saa omsider op ad den lange Stentrappe med en barnlig Følelse af, at det var en Slags Jacobsstige, han betraadte.

II.

Hr. Pater Prior var ikke hjemme, da Maleren søgte ham, efter at han foreløbig havde set sig lidt om inde i den noget forfaldne og uhyggelige Klosterkirke.

Sakristanen, en smilende, blegfed Herre, med en Stemme som om han kunde have været Forsanger hos selve Paven, mente dog, at Hans Højærværdighed nok snart vendte tilbage fra sit Besøg i Petersberg. Han vilde bede Hr. Horn indtil videre at gaa over i Hotellet og tage sig en Forfriskning. Det var ikke umuligt, at han kunde træffe en eller anden af de øvrige Patere der ovre. For de var desværre heller ikke til Stede.

Oekonomibygningen eller »Hotellet«, som det almindelig kaldtes, var et stort toetages Stenhus, der laa ikke længer end et Bøsseskud borte fra Klosteret. — Forøvrigt var der ogsaa et andet Hotel, som de kaldte »Annexet«, men det laa noget længere borte.

Horn, der havde forberedt sig paa ingen Fruentimmer at træffe der oppe blandt Klosterpersonalet, blev i høj Grad forbavset, da han, straks ved sin Indtrædelse i Gjæstesalen, blev budt velkommen af en lille, sværlemmet og korthalset Dame, der ikke

rastede, før hun fik ham anbragt for Bordenden, i en magelig Lænestol. Rundt om de øvrige Borde sad talrige Pilgrimme af de mest forskjellige Samfundsklasser og indtoge deres Forfriskninger under en andægtig Tavshed. Derimod lød der temmelig højrøstet Samtale og Trumfen i Bordet inde fra Sideværelset, der ogsaa var en Slags Gjæstestue. Det lød næsten, som om der blev spillet Kort der inde. Men det kunde Maleren dog ikke tro.

»Maa jeg spørge, hvad Deres Velbaarenhed ønsker at nyde?« spurgte Damen og saa' paa ham med et Par nysgjerrige, stikkende Øjne, af hvilke det ene skelede lidt. Det var Tante Benedikte eller Værtinden, som hun ogsaa kaldtes, uagtet hun hyppig forsikrede Gjæsterne — især naar de skulde betale — at hun ikke var andet end Pater Priors lydige Tjenerinde.

»Ja, jeg skulde vel have lidt at spise. Har De maaske en eller anden Kjødret?«

»Nej, det gjør mig ondt: Da det er Fastedag, serverer vi ikke gjærne med Kjød. Men Herren kan faa Brunsuppe med Smørboller og Æggekage med Crême til.«

»Teufel!« lød det, i det samme som Døren ind til Sideværelset pludselig blev reven op, og en ung, talarklædt Person stak Hovedet frem. »Mer Vin og Sukkerbrød! Og et nyt Stykke Kridt!« raabte han til Værtinden og saa' sig omkring mellem de til Stede værende Fruentimmer, som om han søgte nogen. Hans forøvrigt opvakte og ildfulde Blik havde næppe

strejfet Maleren, førend han hurtig trak sig tilbage og slog Døren i.

Havde der ikke tidligere været stille ude i det forreste Værelse, saa blev der da nu, medens Pilgrimmene sad og skottede til hinanden med betænkelige Miner. Man kunde tydelig høre Værtinden skyde en Glasrude til Side i Væggen ud til Køkkenet og hviske til et Par unge Piger, der allerede længe havde staaet der ude og hemmelig iagttaget den sidst ankomne Gjæst:

»Mer Vin og Sukkerbrød! Og et Stykke Kridt til Pater Ignaz.«

»Gud véd, om det er en af Klosterets egne Patere?« tænkte Horn. »I saa Fald passer det nok ogsaa her, at naar Katten er ude, spiller Musene paa Bænkene.«

»Jeg haaber da, at Prioren ikke skal gjøre Herren Ventetiden for lang,« lød det kjælent fra Tante Benedikte, medens hun bragte ham Brunsuppen.

»Saa De véd, at jeg venter paa ham?«

»Jo, Deres Fører fortalte os, allerede da han kom, at Hr. Professoren havde i Sinde at slaa sig lidt til Ro her.«

»For Guds Skyld, De maa ikke kalde mig Professor! Det er en Titel, jeg ikke kan tilkomme. Mit Navn er Horn.«

Men hun lod, som om hun ikke hørte ham, og vedblev — paa samme Tid som hun kom frem med en Flaske af Klosterets bedste Vin:

»Ja, Herren kan saamænd være vis paa, at De nok skal faa en god Modtagelse af Prioren, især naar han hører, at De er kommen her til fra Danmark. Der var nylig en anden ung Professor her. Jeg tror, at han ogsaa var helt der oppe fra det kolde Nord.«

— Det begyndte allerede at mørknes, da Maleren, efter at han havde gaaet sig en lille Tur, vendte tilbage til Hotellet. Pilgrimmene havde imidlertid trukket sig tilbage, og der var nu rolig i begge Gjæstestuerne. Ude i den forreste sad der kun en eneste Person, der foreløbig syntes aldeles optaget af at tilfredsstille sit legemlige Behov. Han sad og drak Vin af et Tinkrus og spiste Kaviar med Æg til. Maleren, der paa Grund af Tusmørket ikke straks kunde se, at han bar Talar, ligesom Hr. Pater Ignaz, følte sig efterhaanden mere fængslet af Personen, der udfyldte hele Pladsen for Bordenden med sin mægtige Skikkelse. Den ualmindelig rige Haarvækst — han havde ingen Tonsur — og Skjægget, der naaede helt ned til Talerkenen, gav ham noget underlig buskmandsagtigt. Brynene kunde passende have tjent en Kaptejn til Moustacher, og Pandehuden laa i Folder. Hele Aasynet var i høj Grad lysforladt og havde et ejendommelig bydende Udtryk, der omsider bragte Horn paa den Tanke, at det dog vist maatte være Prioren selv — skjønt det unægtelig ikke var saaledes, han havde tænkt sig Manden.

Endelig lod det da til, at den vedkommende fik Øje paa Maleren.

»Ønsker De maaske at tale med mig? Jeg er Klosterets Prior,« henvendte han til ham — paa samme Tid som han rejste sig i sin fulde Højde. Og han fortsatte senere, efter at Horn havde givet ham sit Anbefalingsbrev, hvilket han hurtig løb igjennem. »Jeg ser, De har i Sinde at opholde Dem en Tid her ved Klosteret . . . Ja, maa jeg saa byde Dem velkommen!« Han rakte ham Fingerspidserne. »Dersom De vil have den Godhed at følge mig oven paa, skal jeg med det samme anvise Dem et Værelse.«

»Undskyld, Deres Højærværdighed . . . men dersom De ikke har noget derimod, vilde jeg rigtignok helst bo ovre i selve Klosteret. Der vil jeg dog vist kunne arbejde roligere,« indvendte Horn. Han vidste fra Sakristanen, at der stod over tyve Værelser ledige alene i det øverste af Klosterets tre Stokværk.

»Jeg vil dog raade Dem til hellere at blive i Hotellet. Her er Sengene og Kakkelovnene betydelig bedre end ovre i Klosteret.«

»Sengene og Kakkelovnene maa de virkelig ikke tænke paa!«

»Og desuden er Opholdet der ovre dog mere beregnet for gejstlige Herrer.«

»Ja, det er en anden Sag.«

Han havde netop faaet Værelse anvist lige over Gjæstesalen, da der lød lette Fodtrin i Corridoren uden for, som var saa lang og bred, at den ikke sjælden gjorde Tjeneste som Spisesal, naar Tilstrømningen af Pilgrimmene blev altfor stor.

Baade Prioren og Maleren vendte sig og saa' der ud ad den aabenstaaende Dør.

Det var et Par hvidklædte, halvgamle Diakonisser, som i det samme ydmygt nærmede sig Prioren, efterfulgt paa nogen Afstand af en ung kvindelig Skjønhed i en langt beskednere Paaklædning.

»Undskyld, Deres Højærværdighed! Vi vilde kun tillade os at sige Dem Farvel. For nu maa vi desværre vende tilbage til Deutschnofen,« sagde den ene af de to hvidklædte; hvorpaa de ærbødig kyssede Prioren paa Haanden og trak sig tilbage gjennem Corridoren med det hvælvede Loft.

»De har vel ikke set noget til Regina?« henvendte Pateren til den unge Dame, der nu ogsaa vilde fjærne sig. Det var, ligesom hans Stemme og hele Væsen blev mildere, i det han talte til hende.

Hun rystede paa Hovedet og nærmede sig dem i det samme.

»Maaske jeg maa forestille dem for hinanden. Frøken Maria Bernhard, Værtindens Søsterdatter, Hr. Gustav Horn, en Maler fra Danmark, som vil opholde sig her en Tid,« lød det skjødesløst fra Prioren. »Jeg har valgt dette Værelse til Herren, da det er det bedst ekviperede. Tjen mig i at sige til Regina, hun skal lægge et Gulvtæppe her ind!«

»Maaske jeg ogsaa maa bede om et Skrivetøj — indtil jeg faar mit eget pakket ud?«

Hun nikkede stiltiende og saa' lidt frygtsom paa ham.

»Hun er Skam ikke ilde!« tænkte han. »Peru-

gino vilde udmærket kunne have brugt hende som Model til en Madonna.« Og han saa' efter hende med voksende Interesse, medens hun gik stille, blufærdig hen og rettede lidt paa en Blomsterkrans, der var hængt op om et Krucifix tæt indenfor Døren.

Der var noget ved hende — noget mer end Navnet — der tydede paa, at hun snarere var af fransk end af østerrigsk Oprindelse. Legemsbygningen var spinkel og Linjerne saa jomfruelig fine og fulde af kvindelig Sødme, at maaske selv en Perugino vilde haft ondt ved at gjengive dem. Det vilde maaske have ligget nærmere for Watteau. Ingen Palme kunde være rankere i Væksten end hun, saaledes som hun stod der med opløftede Arme og barnlig troskyldig lagde Blomsterne til Rette i den visne Krans. Øjnene var dunkelblaa, Haaret gulligt, kruset. Dersom Læberne havde været en Smule mere finttegnede, vilde hun have været fuldkomment smuk. Men alligevel forekom det ham et Øjeblik, at der var en vis Mangel paa Friskhed eller maaske snarere noget forkuet ved hende, og at hun, saaledes som hun fortonede sig der i Aftendæmringen, paa en egen hemmelighedsfuld Maade smeltede sammen med Værelsets halv celleagtige Karaktér og Duften af Blomsterne i den forgjemte Krans.

»Frøkenen maa ikke ulejlige sig med Vievandskummen for min Skyld!« udbrød han uvilkaarlig, i det hun nærmede sig en lille Hængeskaal — der

ligeledes var anbragt ved Døren — for at se om der var Vand i den.

»Nej, Hr. Horn er ikke Katholik. Men derfor kan vi naturligvis være lige gode Venner,« lød det fra Prioren med et lidt jesuitisk Anstrøg. Han bukkede i det samme: »Jeg har den Ære at anbefale mig.« Og baade han og Frøkenen havde et Øjeblik efter forladt Værelset.

Maleren havde endnu næppe faaet Tid til at samle sig efter Overraskelsen ved det ny Bekjendtskab, før et andet kvindeligt Væsen, et usædvanlig højt og magert Fruentimmer traadte ind til ham med et sammenrullet Gulvtæppe og et lille sirligt Skrivetøj, som var udskaaret i Træ.

»Velkommen til Weissenfels!« sagde hun og saa' paa ham med et Par spillende, nysgjerrige Øjne, som om hun nok kunde lide at vide, hvad han egentlig vilde dér, og hvad for en Person han var. »Værs'go' . . . jeg skulde bringe Hr. Professoren dette her Skrivetøj!«

»De skal have mange Tak. Men jeg er ikke Professor.«

»Og saa skulde jeg hilse og sige fra Frøkenen, at Herren saa godt kunde beholde det her . . .«

»Nej, det vilde være formeget at forlange, Regina,« afbrød han hende smilende over den Uforfærdethed, hvormed hun vedblev at mønstre ham. »Ja, for det er vel Dem, der hedder Regina?«

»Jo, Regina er mit Navn. Jeg har ikke villet lade mig omdøbe til Maria, saadan som de fleste

andre af vore Fruentimmer,« svarede hun med en demonstrativ Bevægelse. »Det duer jeg ikke til.«

»Ja, jeg kan jo nok se paa Dem, at det egentlig er Dem, der regjerer her i Huset.«

»Nej, saa maa det da snarere være hende dér,« svarede hun og pegede paa et Navn, der var skaaret ud i Skrivetøjet.

Han læste:

»Maria Weisenfels. — Hvad skal det sige?«

»Det er vor Frøkens Navn. Eller vi kalder hende da saadan, efterdi hun er baade født og opdragen her paa Stedet.«

»Ja saa! Jeg havde snarere villet tro, at hun var fransk af Fødsel.«

»Det er hun paa en Maade ogsaa. Det vil sige: Faderen var det. Men da han døde tidlig — han havde nok levet for meget — var hendes Tante og Klosteret her saa god at tage sig af hende — som man siger. Men hvad, Prioren havde jo ogsaa selv staaet Fadder til hende. Ja, saamænd havde han saa.«

»Saa har hun vel ingen Moder.«

»Ih, jo vist har hun en Moder! Det er jo hende, Madam Bernhard, som bestyrer Annexet der henne — skjønt det er vel snarere Sønnerne, som gjør det. Men ser De: Hun er jo kun en fattig Kone, hvorimod Søsteren er rig. Og saa er Stakkelen desuden til sine Tider ligesom lidt forstyrret i Hovedet. Man kan jo nok forstaa, at det har været hende svært, da de tog Barnet fra hende. Og saa saadant et Barn.«

»De holder nok meget af Deres Frøken?«

»Um!« hun slog ud med Haanden og gik med det samme hen og lagde Gulvtæppet ned foran Sengen. »Jeg siger ingen Ting. For her maa jo ikke tales. Enhver har kun at passe sit Arbejd. Men hun er den bedste af dem alle. Og saa saa lærenem — Aa! Hun kan baade Latin og Italiensk og Fransk.«

»Men hvor har hun da lært alt det?«

»Ih — hvor har hun lært det? Naturligvis af Gudfaderen og saa der nede i Nonnepensionatet i Brixen, hvor hun har været en Tid.«

»Da skal hun dog vel ikke være Nonne?«

»Ja, det manglede blot,« brød hun ud og trampede i Gulvet, saa Huset rystede, medens hun glattede Tæppet. »Saa. Nu maa det være godt for denne Gang. — Og nu maa Herren have Godnat.«

»Godnat! Vil De hilse Deres Frøken og takke for Skrivetøjet.« Han stod endnu og saa' paa det. »Hvor det er smukt skaaret ud!«

»Ja, det har Pater Ignaz gjort. Hun har faaet det af ham. Der er et Mater-Dolorosebilled paa det, kan De maaske nok se? De siger, at det skal være hende selv.«

Det gik først op for Maleren, da han lidt senere var bleven alene i Værelset, at Pater Ignaz jo var den unge, talarklædte Person, hvem han ved sin Indtrædelse i Gjæstesalen havde hørt forlange mer Sukkerbrød og Vin.

III.

Det var allerede den anden Lørdagaften, han tilbragte der oppe.

Tilstrømningen af Pilgrimmene havde i Løbet af Dagen været temmelig stærk, og det uagtet Vejret lige med ét var blevet saa køligt, at Tante Benedikte havde fundet det nødvendigt at lade lægge lidt i Ovnen. Begge Hotellerne var fuldt besatte. Det vrimlede inde i den store Gjæstesal af Folk i alle Aldere og af begge Kjøn. Noget særlig skyldbetynget var der ikke over nogen af dem. Derimod kunde en og anden nok se lidt medtaget ud efter Rejsen, som f. Eks. en gammel Institutbestyrerinde, som var gaaet der op med sine fjorten »uskyldige Lam« helt nede fra Sterzing. Alle var søndagsklædte — nogle enkelte dog barfodede. Mændene syntes gjennemgaaende de alvorligste. Flere af Fruentimmerne var endogsaa temmelig kokette. Der blev baade spist og drukket, røget Tobak, læst Bønner, spillet Kort, talt om Politik og kurtiseret, uden at den højtidelige Stemning, der var til Stede, forstyrredes derved — i det Samtalen gjennemgaaende ikke førtes højere, end at de vedkommende selv kunde høre, hvad der blev sagt.

Maleren havde netop den Dag faaet Besøg af Amerikaneren og hans unge Vært, Hr. Paul Bar. De havde alle tre taget Plads inde i det mindre Gjæsteværelse, hvor tilfældig ogsaa Prioren og de øvrige Patere var til Stede. Værtinden gik hyppig frem og tilbage mellem begge Værelserne, gumlende paa noget Bozener Confect. Og inde i et tredje og endnu mindre Værelse, kaldet Fruerstuen, sad Søsterdatteren og baldyrede Liljer paa en Messeskjorte til Gudfaderen. Det var efter sigende én, han skulde have paa, naar Ordensprioren fra Innsbrück kom der op for at visitere Klosteret. Døren ind til Værelset stod aaben, og Skjæret fra en Hængelampe faldt ned over hendes sænkede Hoved med det gullige Haar. Den unge Petersberger stjal sig undertiden til at se der ind. Men hun anede det næppe, saa rolig som hun sad der og passede sit Arbejd. Dersom hun ikke regelmæssig havde bevæget Hænderne med de ualmindelig fine Fingre, kunde mange gjærne have taget hende for en Billedstøtte.

Der var et Øjebliks Stilhed inde i den midterste Gjæstestue. Herrerne havde været uenige, og der var falden heftige Ord. Prioren sad mørk og stræng paa en fremskudt Plads ved Bordet. Han var nylig kommen efter, hvad han kaldte »en svær Forsyndelse mod Klosterets Tugt«. Og Forbryderen var ikke nogen anden end den ovennævnte Paul Bar, der skammelig havde tilladt sig at laane Jomfru

Philomene en Bog med en Historie i, der hed »Paterens Kys«.

Jomfru Philomene var en lille, spidsnæset og overmaade gudfrygtig Dame, der undertiden hjalp til med Opvartningen og desuden forestod Udsalget af Klosterets indviede Rosenkrandse samt forskjellige andre smaa »Souvenirs de Maria Weissenfels«. Forøvrigt taltes der ikke mindre end elleve tjenstgjørende kvindelige Væsner ved Hotellet. Af Mandkjønnet var der derimod ingen, naar man da undtog Sakristanen, som rigtignok hyppig opholdt sig ovre i Køkkenet mellem Fruentimmerne — der var altid saadan en dejlig Varme, plejede han at sige — og saa en gammel Brændehugger og en italiensk, storøjet Hyrdedreng paa omtrent elleve Aar.

»Jeg synes, at Deres Højærværdighed har været vel stræng imod Hr. Bar,« indvendte Maleren. Han sad imidlertid og bladede i Bogen, som Prioren i Vrede havde kastet hen ad Bordet. »Den hele Historie drejer sig jo kun om en uskyldig Juleleg. Dersom et saa harmløst Skrift skulde konfiskeres, som De siger, er jeg bange for, at det meste af Literaturen med ligesaa god Ret kunde gaa samme Vej.«

»Hvem siger ogsaa, at det ikke fortjener det — eller at der ikke allerede er skrevet formeget?« ivrede Prioren. »Det er da godt at mærke, hvordan Demoralisationen og Vantroen breder sig mer og mer med den Syndflod af Blæk, der i den senere Tid sendes ud over Jorden under Navn af Skjønliteratur.«

»Virkelig? Saa De kan ogsaa mærke det her oppe ved Klosteret?« lød det lunt fra Hr. Jafferson.

»Ja, kan man ikke mærke det paa andet, kan det i alt Fald kjendes, paa hvad man hører i Skriftestolen,« svarede han, paa samme Tid som de øvrige Patere gav deres Bifald til Kjende. Hr. Ignaz sad og skar et Dødninghoved ud paa Enden af en Stok. Broder Anselmo gjorde det sidste Hæfte af Missionstidenden fast i et Omslag, og gamle Pater Anastasius, der efter sigende led af et slemt Maveonde, sad og nippede til et Glas Cognac. Det var nok allerede det sjette, Værtinden havde givet ham i Løbet af Dagen.

»Jeg troede ellers ikke, mine Herrer, det var tilladt at tale om, hvad de hører i Skriftestolen,« udbrød Paul Bar noget dristig. Han rettede sig samtidig i Sædet, dér hvor han sad ved Siden af Amerikaneren, ualmindelig skulderbred, skjægget og stærk, med en Mine som om den hele Verden var hans. Uagtet han var en baade dannet og ret velstaaende ung Mand, gjorde han, paa Grund af sin store Kjærlighed til Naturen, ofte Tjeneste som Fører for Udlændingene og de mange unge Kunstnere, som stadig kom der op om Sommeren for at bestige Bjærgtinderne. Om Vinteren, naar Sneen dækkede alt, plejede han derimod gjærne at samle Egnens egen Ungdom hos sig et Par Gange om Ugen til belærende Samtale og Oplæsning eller anden uskyldig Tidsfordriv. Nogle mente vel, at han nok nærmest gjorde dette for at forsøge, om han ikke paa den Maade kunde faa ogsaa Frøken Bernhard, der var hans

Barndomsveninde, i Tale. Men i saa Fald havde han forregnet sig, da hendes Gudfader, Prioren, paa det strængeste havde forbudt hende nogen Sinde at tage med Brødrene ned til Petersberg. Siden den unge Herre var kommen hjem fra Bozen Realskole, var han ikke længer nogen passende Omgang for hende. Dertil var han sunken for dybt — havde Pateren sagt.

»Hys! De maa Skam agte paa, hvem De taler til, Hr. Bar!« irettesatte Amerikaneren ham spøgende. »En Mand, om hvem det hedder — i alt Fald her ved Klosteret — at han er uden al Religion, bør være helt anderledes forsigtig i sin Tale. Det er kun, naar man er saa heldig at være særlig begunstiget af den høje Himmeldronning, man mulig en Gang imellem tør tillade sig en lille Ucorrecthed.«

»Jeg takker Dem, Mr. Jafferson — og ogsaa Dem, Hr. Horn, for deres Overbærenhed,« svarede han. »Men desværre: Jeg er bange for, mine Herrer, at baade de og jeg allerede· er sunkne for dybt i den omtalte Syndflod, til at vi kan dømme klart i en saa vigtig Sag, som den der her ligger for.«

»Ja, spot De kun, højstærede! Spottere har vi nok af. Men — takket være den hellige Jomfru — vi har ogsaa Beviser nok paa, at de kan omvendes.«

»Jeg indrømmer, det har været forkert af mig . . . Men der var virkelig en Tid, da jeg troede om Hans Højærværdighed og de øvrige Patere, at de var jævne, ligefremme Mennesker, der ligesom andre dødelige nok kunde have nødig undertiden at tage Del i en

lille Spøg for at vedligeholde Sundheden og Livsglæden, vore første Menneskerettigheder.«

»Menneskerettigheder? Um Gottes willen!« udbrød Pater Anselmo og foldede Hænderne. »Her lever vi alene i Bønnens Verden.«

»Og laver Pølsepinde for Resten,« mumlede Pater Ignaz — paa samme Tid som gamle Anastasius sukkede:

»Sundheden, ak! — Den er desværre miserabel!«

»Lad os derfor hellere, mine Herrer, et Øjeblik sætte os ind i Hr. Pater Priors Sted!«

»Gud velsigne Dem, kjære, det var kristelig talt!« mente Pater Anselmo.

»Paa min Ære! Jeg bliver ganske rørt,« fortsatte Bar, »ved at tænke mig ham siddende her ret som en anden Fader Noah paa Toppen af dette Ararat, hvorhen Syndfloden dog forhaabentlig endnu ikke er naaet. Jeg ser ham i Aanden spejde efter de mange hvide Duer, som han naturligvis har sendt ud her fra — ak! og saa faar han Øje paa min Bog, som kommer svømmende i Blækket! Paterens Kys! Kan man i Grunden tænke sig noget mere oprørende for den sædelige Bevidsthed, end at et Par unge Mennesker i et helt Jule-Selskabs Nærværelse forsøger, om de for Løjers Skyld kan kysse hinanden mellem Tremmerne i en Stoleryg? Hvor maa det dog have gjort hans Hjerte ondt at læse derom! Jeg er vis paa, at den Mand endnu aldrig har sysselsat sin Tanke med noget saa syndigt som et Kys.«

Prioren var imidlertid bleven graagul i Ansigtet. Hænderne og Armene dirrede. Han havde aabenbar ondt ved at beherske sig. Men da blev Døren ud til Vestibulen aabnet af en gammel sortklædt Kone med hvide Haartjavser hængende ned foran Ansigtet. Og Opmærksomheden blev derved foreløbig henvendt paa noget andet.

»Aa!« klagede hun sig og stavrede straks hen til Kakkelovnen, hvor hun sank om paa en Stol. Hun var kommen der op fra Kaltern, men havde forvildet sig under Vejs og var sunken ned i et Mosevand til midt paa Livet. Nu sad hun der dyngvaad, med Fødderne paa Kakkelovnen og rystede af Kulde. Blikket fór hjælpeløst bedende omkring. Om Værtinden da ikke vilde være saa god at lade hende faa en lille Klosterbitter. Hun var bange for, at hun ellers fik ondt.

»Har De ikke lidt tørt Tøj at give hende paa?« spurgte Amerikaneren Værtinden. Han var bleven lokket der ud tilligemed Maleren og Bar af Konens Jamren.

»Nej, jeg har saamænd ikke,« lød hendes unaadige Svar. Og hun vendte sig i det samme om imod Konen — det var netop som Klokken ringede til Maria-Rosenkransbøn. »Fem og tyve Kreuzer for Bitteren, Madam! Jeg har ikke Tid til at staa længe her og vente. Hun kan vel nok tænke, at jeg skal over til Aftenbønnen.«

»Aa, jeg vilde da saa gjærne der over at bede for min Søn. Stakkelen har lige mistet sin Kone i

Barselseng,« klagede Moderen sig. Hun fik da omsider Pengepungen trukken frem og forsøgte at aabne den med de rystende Hænder.

»Men et Par tørre Strømper maa De da vel nok kunne laane hende,« mente Paul Bar. »Hun er i Stand til ellers at blive rigtig syg.«

»Saa kan hun gaa til Sengs . . . i Stedet for over i Kirken,« vrissede Værtinden. »Klosteret kunde vist faa nok at gjøre, dersom det skulde holde alle Pilgrimmene med tørre Strømper.« Hun stak i det samme de omtalte fem og tyve Kreuzer i Lommen og knælede gudfrygtig under Klokkeringningen.

Men da var Paul Bar heller ikke sén til at afføre sig sine egne Strømper og række dem til Gamlingen, der hurtig trak dem paa.

»Og vil hun i Kirke, Morlil, at bede for sin Søn, saa skal jeg ogsaa nok være Mand for at besørge hende der over,« vedblev han i en oprømt Tone, medens han trak Støvlerne paa igjen under de øvriges Bifald.

Og det hjalp ikke at Konen satte sig derimod eller ømmede sig derved. Da han lagde Mærke til, at hun var halt og næppe kunde støtte paa Benene, tog han hende rask paa Armen og bar hende som et Barn ud fra Hotellet og hen ad Vejen til Kirken, medens alle Pilgrimmene fulgte langsomt efter med forbavsede Miner.

Det var en Procession, som de nok ikke var vant til der oppe i Maria Weissenfels.

IV.

Alle Pilgrimmene var gaaede til Ro, og det var blevet temmelig silde, da Maleren, efter at have fulgt sine Gjæster et godt Stykke paa Hjemvejen, omsider vendte ene tilbage til Klosteret.

En smukkere Aften kunde ikke tænkes. Det var, som Himlen savnede Plads til alle sine Stjærner og sænkede Myriader af dem ned i de dybtliggende Smaavande, der hist og her dukkede frem paa Vejen til Hotellet. Ethvert Græsstraa, enhver Jordklimp var besat med Rimkrystaller, og rundt om i Synskredsen laa hele Alpekjæden og lyste i guddommelig Højhed og med en Klarhed i alle Linjerne, saa det næsten saa' ud, som man kunde naa den med et Stenkast.

»Det er Skade, at jeg har glemt min Skitsebog der inde,« tænkte han, i det han standsede uden for Indgangen til Hotellet. »Ellers var jeg gjærne bleven gaaende her lidt endnu. Men den vilde jeg dog nødig have at Fruentimerne skulde faa Fingre i og muligvis tage Forargelse af.«

Han saa' hen til Vinduerne. Det var kjendeligt paa Forhænget, at Lampen var skruet ned i de to

forreste Værelser, hvorimod der endnu var lyst i det inderste, dér hvor Frøken Bernhard sædvanlig opholdt sig.

Sad hun maaske der endnu og baldyrede paa Gudfaderens Messeskjorte?

Og mon det i saa Fald gik an at gaa ind og forstyrre hende?

Der havde efterhaanden udviklet sig et vist gjensidig imødekommende Forhold imellem dem. Hun var i Reglen den første, der hilste ham om Morgenen, naar han gik ud for at lufte sig lidt, og hun vendte tilbage fra Messen, der allerede begyndte Klokken fem. Hun var da som oftest iført et Slags Morgennégligé, en gammel graahvid Kaabe med en Hætte af samme Stof, der klædte hende fortræffelig. Men forøvrigt havde hun kun ringe Forstand paa at klæde sig. Hun gjorde ikke sjælden Indtryk af, at det nærmest beroede paa Tilfældet, hvilken Dragt hun iførte sig. En gammel grøn Silkekjole med Pufærmer, der aabenbar havde været hendes Oldemoders, var hendes sædvanlige Søndagsstads. Og da Talen en Gang faldt paa hendes smukke Haar, hvilket han gjærne vilde male og bruge til et Englehoved, udbrød hun troskyldig:

»Saa maatte jeg da først se at faa det lidt glattet ud . . . skjønt det vil vist falde mig vanskeligt nok. For jo mere jeg rører ved det, des mere levende bliver det.«

Han havde en Morgenstund spurgt hende, hvorfor hun overværede allerede den første Messe. Om

hun dog ikke hellere vilde vente til den anden? Og hun havde svaret ham, at det var paa den Tid, hendes Tante bedst kunde undvære hende. Men Sagen var nok snarere, at Prioren selv ønskede, hun skulde møde til den første og derved foregaa den øvrige Klosterbefolkning med et godt Eksempel. Det maatte da ogsaa have været i høj Grad uhyggeligt for Hans Højærværdighed og den gamle Pater Anastasius, der begge skiftedes til at besørge Messen, om der slet ingen havde været til Stede i Kirken saa tidlig om Morgenen. Kunde de kun faa Frøkenen til at møde, vidste de nok, at i det mindste Fruentimerne henne fra begge Hotellerne gjærne fulgte efter.

Undertiden kunde det ogsaa godt falde ham selv ind at staa op og gaa over i Kirken, naar han vaagnede ved den tidlige Klokkeringning — skjønt det naturligvis var mere for Frøkenens end for den hellige Jomfrus Skyld, han kom der. Men hvor kunde det ikke ogsaa fryde hans Kunstnerøje at se hende ligge henslængt der paa Bedeskamlen, med de foldede Hænder pressede ind imod Læberne. Var det maaske urigtigt af ham, at han saa tit stod og saa' paa hende med Ønsket om, at han en Gang kunde male hende saaledes? Nej, hun vidste jo dog i Reglen, at han var der. Ja, undertiden forekom det ham endogsaa, som om hendes Øje søgte hen til ham med noget dragende i Blikket, og det da især naar han blev staaende oprejst, medens alle de øvrige knælede og gjorde Korsets Tegn. Men

at han skulde bøje Knæ for deres Helgenbilleder — nej, det maatte hun ikke forlange af ham.

Han gik da omsider ind i Hotellet, og det viste sig, at han ikke havde taget fejl i sin Formodning. Døren til det inderste Værelse stod aaben, og hun sad endnu der inde og syede, ligesom da han tidligere var gaaet bort.

»Undskyld, Frøken Bernhard, dersom jeg forstyrrer Dem! Jeg vil kun hente min Skitsebog,« raabte han ind til hende, paa samme Tid som han greb efter Bogen, der laa gjemt i en af Vindueskarmene i det midterste Værelse. »Den kan jeg ikke godt undvære.« Han gik hen imod Døren i den Hensigt at sige hende Godnat. »Forøvrigt forbavser det mig, at se Frøkenen sidde og arbejde endnu.«

»Her er saa sjælden Ro, saa man maa nyde den, naar den tilbyder sig,« svarede hun og fortsatte Syningen.

»Men det er allerede sent, og De staar saa tidlig op. Jeg synes, at De nok nu maatte kunne være træt.«

»Nej, det kan jeg dog ikke sige, jeg er. Jeg har det i Grunden bedst, naar jeg sidder saadan og arbejder.«

»Hvad mon hun mener dermed?« tænkte han. Han blev uvilkaarlig staaende lidt inden for Døren og saa' paa hende med en Blanding af Nysgjerrighed og Deltagelse. Hendes Ansigt, der fik forøget Hvidhed i Gjenskinnet fra Messeskjorten, havde

alligevel et træt eller noget anstrængt Udtryk. Og han lagde for første Gang Mærke til, at der var et Par fine, blaa Schatteringer under hendes smukke Øjne.

Stakkel, hvor glædeløst og uændset hendes Liv dog flød hen der ved Klosteret! Eller — tog han maaske fejl. Følte hun sig maaske tilfreds der med sin beskedne Dont? Var han maaske slet ikke i Stand til at fatte eller tilstrækkelig værdsætte et saa ejendommelig indesluttet og stille Personlighedsliv som hendes? Var han maaske kommen der op for at lære af hende, at et Menneskes inderste og bedste Natur, saaledes som hendes, helst skjulte sig i det stille?

Der kom med et en underlig Utryghed over ham. Han maatte dog vist have noget mer end rent kunstnerisk Interesse for hende, siden han, der jo ellers ikke var hengiven til Stemninger eller Følelsessværmeri, kunde staa dér og blive ømhjærtet blot ved at se paa hende. Jo, det var nok det sikreste, at han trak sig tilbage og for Fremtiden ikke nærmede sig hende mer end nødvendig.

»Ja, saa vil jeg sige Frøkenen Godnat.«

»Frøkenen,« gjentog hun og saa' op i det samme. »Hvorfor kalder De mig altid Frøkenen? Min Tante har jo dog sagt, at De gjærne maatte kalde mig Maria.«

»Ja — Deres Tante!«

»Og jeg beder Dem om at gjøre det . . . Alle de øvrige kalder mig Maria. Jeg har altid sat Pris paa at blive nævnt ved mit Døbenavn.«

»I saa Fald skal det være mig en Ære. Skjønt jeg er, oprigtig talt, bange for, at Hr. Pater Prior vil finde en saadan Tiltale lidt for fortrolig over for hans Guddatter. De maa huske paa, jeg er en fremmed og tilmed en Kætter!«

»Jeg mindes dog, at han sagde en Gang — det var netop den Dag, De kom her til — at man godt kunde være Venner, fordi man havde forskjellig Tro.«

»Det kan man naturligvis godt. Men med Venskabet følger der dog i Reglen et vist Krav paa Forstaaelse. Jeg mener, at der med Rettighederne følger Forpligtelser. Man skal f. Eks. helst være fuldkomment ærlig over for en Ven.«

»Ja, det har De Ret i. Det er netop, fordi De er saa ærlig, jeg godt kan lide Dem.«

»Ligesom det maaske heller ikke er af Vejen en Gang imellem at give hinanden et lille venskabeligt Raad, dér hvor man mener, at det mulig kunde gjøres nødig.«

»Ah, nu forstaar jeg først, hvor De vil hen,« udbrød hun og saa' paa ham med store Øjne. »De er naturligvis ogsaa forfærdelig utilfreds med mig.«

»Nej, hvor falder De dog paa det?«

»Jo . . . baade min Tante og min Gudfader er altid saa utilfredse med mig . . . Og for Resten er jeg da ogsaa alt andet end tilfreds med mig selv. Jeg kan saa tydelig se, at min Opdragelse er forkvaklet.«

»At være utilfreds med sig selv er netop et Tegn paa Visdom.«

»Aa, nu maa De ikke spotte mig!«

»Det gjør jeg ikke heller. Dertil nærer jeg sandelig altfor megen Ærbødighed for Dem. Tror De maaske ikke, at jeg godt kan se, hvordan De gaar her og lyser i Stilhed for dem alle sammen?«

Hun rystede paa Hovedet og slog Øjnene ned under en let Rødmen. Der blev saa stille, at man tydelig kunde høre Kildevandets Plask i den store Stenkumme udenfor Gavlvæggen. Alle Husets øvrige Folk var gaaede til Ro. Han havde en Følelse af, at det var urigtigt, han tøvede der længer. Men ved Siden af denne Følelse var der en egen lønlig Henrykkelse, den der altid gjør sig gjældende, hvor et Par unge Mennesker af modsat Køn staar overfor hinanden i gryende Forstaaelse — og det især naar alle andre sove.

»Hvad er det saa egentlig, De vil raade mig til?« spurgte hun, efter at hun en Tid havde siddet og ligesom ridset Runer med Brodérnaalen.

Han smilte:

»Nu vel — naar jeg endelig skal raade Dem: De sidder og hænger alt for meget over Sytøjet. Jeg tror, De vilde have godt af at bevæge Dem lidt mere i fri Luft. Læg nu kjønt Arbejdet til Side! Og gaa før ud og kig lidt paa Stjærnerne . . . Jeg har endnu aldrig set dem lyse saadan som i Aften.«

»Ja, saa vil jeg da ogsaa lade det være nok for i Dag.« Hun rejste sig i det samme og lagde Sytøjet bort. »Men Stjærnerne kan jeg se der oppe fra mit Vindue — og det kan De tro at jeg tit er

glad ved,« lagde hun til, medens der bredte sig et Skjær over hendes Aasyn, næsten som om hun allerede saa' dem.

Da det lod til, at hun ikke havde i Sinde at føre Samtalen videre, hjalp han hende med at tænde et Lys og slukke Hængelampen, hvorpaa de synlig veltilfredse gav hinanden Haand og sagde Godnat.

Men først efter at han havde lagt sig til Ro og var lige ved at sove ind, hørte han hende komme op ad Stentrappen og gaa sagte hen i Corridoren, dér hvor baade hun og Tanten havde deres Værelser.

V.

Da Maleren en af de følgende Dage var paa en længere Udflugt mellem Bjærgene, besluttede han at lægge Hjemvejen om over Petersberg for med det samme at se ind til Amerikaneren og »Friherren«, som de plejede at kalde hans unge Vært.

Tiden var løben fra ham, da han som sædvanlig havde fartet om uden Kompas og Landkort, og det var allerede blevet Middag, da han omsider naaede ned til den lille hyggelige Bjærgby, dér hvor Bar havde bygget sig et Hus paa en fremspringende Klippepynt med den herligste Udsigt til hele Dolomitgruppen.

Værten kom ham i Møde allerede udenfor Huset og bad ham træde ind i Spisestuen.

»Det glæder mig at se Dem,« sagde han, »og det saa meget mere som jeg da i Dag kan byde Hr. Horn et ordentligt Selskab.«

Maleren fulgte efter ham og blev ikke lidt forbavset, da han ved sin Indtrædelse i den omtalte Spisestue blev forestillet for en rumænisk Professor og en ung Magyar, en Rigmandssøn fra Buda-Pesth, der begge tidligere havde opholdt sig ved Klosteret

i Selskab med en tredie Pilgrim, en Wiener, men nu boede hos en Bonde nede ved et nærliggende »Fiskevand«. Bar havde adskillige Gange været deres Fører ved Bestigningen af Dolomitbjærgene, og da de nylig var komne der ind for at gjæste baade ham og Amerikaneren, havde han anmodet dem om at blive der til en tarvelig Middag.

»Maaske jeg maa bede Dem, Hr. Horn, tage Plads ved Siden af Mr. Jafferson,« vedblev han og kom frem med en Couvert — paa samme Tid som de øvrige Herrer satte sig igjen. »Saa skal De faa en Salat at smage, som jeg er vis paa, at man ikke har Mage til oppe ved selve Klosteret.«

»Tak, De maa endelig ikke ulejlige Dem! Jeg er bange for, at man venter mig der hjemme med Middagsmaden.«

»Aa, slaa De Dem nu til Ro her hos os! Ellers maa vi jo tro, at De ikke kan undvære Klosterets Suppegryder. De kan saamænd gjærne have nødig at spæge Dem lidt. Jeg er vis paa, at De har lagt Dem i det mindste et Par Tommer ud over Brystet, siden jeg havde den Ære at møde Dem første Gang paa Livets Pilgrimsti,« mente Hr. Jafferson.

Maleren lo med de øvrige. Det kunde ikke nægtes, at han i den senere Tid havde faaet lidt mere Huld, end han selv egentlig syntes om, og det uagtet Værtinden stadig lod ham høre, at han jo tilsidst maatte blive syg, saa lidt som han dog spiste. Hun var vis paa, at hans høje Velynder, Ordensprioren, naar han kom der op for at inspicere

Klosteret, vilde sige, at han havde skæmmet sig. Og det turde hun sandelig ikke have paa sin Samvittighed. Det havde altid været hende om at gjøre, at staa paa en god Fod med alle Mennesker.

»Forøvrigt maa De ikke tro, Hr. Horn,« vedblev Amerikaneren, »at De er den eneste, hvem Tante Benedikte har ladet sin Kjærlighed og sit Fadeburs fyldte Skaaler gaa ud over. Baade Hr. Professoren og Hr. Orczy« — han saa' i det samme over til begge de fremmede Herrer — »kan nok tale med om, hvad den gode Dame er i Stand til at gjøre for en stakkels forkommen Pilgrim, blot han har noget i Portemonixen.«

»O, schöne Zeit! O, sel'ge Zeit!« istemte Professoren parodisk og løftede Gaffelen. Han var en ungdommelig, graahaaret Mand med gulbrun Ansigtsfarve og Øjne som Gløder. »Baade min Ven, Hr. Orczy, og jeg havde i Sinde at gaa i Kloster. Vi mente, at Verden kunde ikke byde os mer. Men den hellige Jomfru være lovet: Vi havde ikke taget Tante Benedikte med i Beregningen! Det maa jeg sige: Hun er Kvinde, som forstaar, hvad der gavner os Mænd. Et Par Gange stegt Oksekjød om Dagen, foruden lidt Dyreryg eller andet Vildt, en Smule Skinke med Røræg, Laks og Ost, er da det mindste, man kan have for at holde Humøret oppe. Ak, men desværre: Aanden er vel redebon, med Kjødet . . .«

»Men Fordøjelsen skrøbelig, mener han,« lo Magyaren, en skindmager Adonis, og viste dem sine Tandrækker.

»Nu maa vi gaa her og bede gode Mennesker om endelig ikke at beværte os med andet end Grøntsager og Kildevand. Ja, De ler, højstærede! Vel ser De ud som en ægte nordisk Kæmpe og har rimeligvis ikke saa stærke Affektioner som en ulykkelig Sydbo. Men tag Dem alligevel i Agt, at ikke ogsaa De en skjønne Dag siger Klosteret Farvel og marcherer ad 'Fiskevandet' til!«

»Apropos — hvordan gaar det med Hr. Pater Ignaz der oppe? Marcherer han endnu stadig paa Stedet — i Kampen mellem Aanden og Kjødet?« fortsatte Magyaren leende.

»Jeg véd ikke rigtig, hvad De sigter til. Men et mere mærkeligt Menneske, kan man da næppe tænke sig.«

»Min gode Ven, Orczy, vil nu endelig gjøre Hr. Ignaz til en verdslig Natur. Og det uagtet, han aabenbar er langt mere aandelig anlagt end han selv. Jeg har mangen Gang, naar jeg har været nede i Klosterarkivet med en af Paterne for at studere deres gamle *Redemptoris*, set ham sidde der, saa fordybet i Læsning, at jeg er vis paa, han ikke en Gang hørte Kattene jamre sig nede i Kjælderen.«

»Kattene siger De?«

»Ja, jeg mener alle de vilde Katte, som jo opholder sig der nede. Han skal efter sigende være den eneste, som sørger for, at de undertiden faar nogen Mad.«

»De er jo ogsaa hans eneste Venner — betroede

han mig en Gang. Jeg gad nok vide, hvordan det egentlig staar til med den Herres Kristendom.«

»Mon ikke godt? — Da jeg forleden sad og malede ovre i Kirken, hørte jeg nogen bede saa varmt inde i det lille Sct. Leonhards Kapel, at jeg uvilkaarlig rejste mig for at se, hvem det var . . .«

»Og det var ham?«

»Ja, — jeg blev formelig rørt derved.«

Værten rystede paa Hovedet:

»Desværre . . . han er efterhaanden bleven et Vrængbilled, af hvad han før har været. Jeg glemmer ikke, da han kom her til fra Innsbrück for tre, fire Aar siden og talte i Kirken ved Opstandelsesfesten. En mere brændende Iver og Finhed i Foredraget har jeg aldrig hørt. Men saa har han vel ikke kunnet taale Klosterluften . . .«

»Klosterkosten, mener De,« rettede Professoren ham.

»Det ser unægtelig ud, som om der tidligere har været et Slags ulykkelig Kjærlighed med i Spillet.«

»Hvad for noget! Og det har De ikke talt om før?«

»Nej, man taler jo ikke gjærne om Strikken i hængt Mands Hus,« svarede han og greb efter Salatfadet, som han lod gaa rundt, inden han fortsatte: »De kjender jo naturligvis alle sammen Frøken Bernhard, Værtindens Søsterdatter. Hun var netop nylig bleven konfirmeret, da Pater Ignaz kom til Klosteret. Jeg omgikkes endnu paa den Tid jævn-

lig med Maria og hendes Brødre, da vi var gamle Barndomsvenner. Og jeg kan ikke nægte, jeg blev meget forbavset, da hun en Aften kom løbende her ned til mig og fortalte, at Hr. Pater Ignaz havde gjort hende en Kjærlighedserklæring. Jeg tror, at han havde sagt: Hun var bleven ham lige saa uundværlig som Alterkalken — eller i det mindste noget lignende.«

»Stakkels Barn! Og hun var nylig bleven konfirmeret!« tænkte Maleren.

»Ja, men hun er ogsaa farlig — og hun bliver det vel endnu mer,« indrømmede Magyaren.

»Jeg havde naturligvis Medlidenhed med Stakkelen, saa meget mere som jeg selv holdt af Maria — om end paa en helt anden Maade: Men derfor kunde jeg dog ikke lade være allerede den følgende Dag at tage ham under fire Øjne, og lade ham vide saadan i al Venskabelighed, at dersom han nogen Sinde tiere vovede at tale blot et Ord om Kjærlighed til hende, skulde han alvorlig faa med mig at bestille.«

»Ja, det vil jeg tro. Men — tillad mig: Hvor kan det være at Forholdet mellem Dem og den unge Dame da nu er saa køligt, som det unægtelig forekommer mig at være?« spurgte Amerikaneren.

Han slog ud med Haanden og summede sig lidt paa Svaret:

»Jeg véd ikke, om Herrerne maaske har lagt Mærke til de kjønne Skilderier, som hænger dér paa

Væggen?« Her pegede han paa to store, indrammede Fotografier, af hvilke det ene forestillede et Par tungsindige Munke siddende i en Fjældkløft, og det andet Katharina v. Bora og Luther, i det Øjeblik Lucas Cranach lægger deres Hænder i hinanden. »Siden jeg dristede mig til at hænge disse Billeder op paa min Væg og dekorere dem saa pænt, det ene med et Timeglas og det andet med en Blomsterkrans, har jeg efterhaanden faaet hele det weissenfelsske Cleresi paa Halsen — og Fruentimmerne da med, kan jeg tro. I Begyndelsen gav de sig til at læse Bønner for mig, naar de mødte mig paa Vejen, eller de bebrejdede mig min Ugudelighed i haarde Ord. Pater Prior erklærede, at jeg var det mest ryggesløse Menneske, og forbød baade Maria og hendes Brødre at omgaas mig mer. Brødrene tog sig dog ikke Forbudet videre nær, hvorimod Frøkenen fremdeles lader, som hun ikke kjender mig. Men lad hende kun det! Dersom hun virkelig tror de Herrer Patere eller deres Røverhistorier bedre end mig, saa — ja, saa er hun ikke den, jeg har antaget hende for.«

Da Amerikaneren gjærne vilde ud at røre sig lidt, gik alle Herrerne noget senere ned til »Fiskevandet« og begyndte at mede. Men Stemningen blev efterhaanden saa livlig, at de alle var enige om, de vist skræmmede Fiskene bort. Maleren, der et Øjeblik havde været tilbøjelig til at tro, Petersbergeren var alvorlig forelsket i Barndomsveninden, kom dog hurtig paa andre Tanker, da den unge Mand

iblandt andet udtalte i Samtalens Løb, at alle ulykkelige Elskere var nogle rigtige Hans Kvaster, og Friheden dog i Grunden et Menneskes højeste Gode.

»Men der er da heller ingen, der udtaler sig om sin Kjærlighed, medens han lader Salatfadet gaa rundt,« tænkte han fremdeles, efter at han havde sagt de øvrige Herrer Farvel og var slaaet ind paa en Vej, der førte op imod Klosteret. »Dog, for en Sikkerheds Skyld skal jeg nok ved Lejlighed tage baade ham og Frøkenen saavel som Hr. Pater Ignaz lidt nærmere i Øjesyn. Den ulykkelige Pater! Det gjør mig unægtelig ondt for ham. Men man kan da heller ikke godt fordømme et Menneske, fordi han har Anfægtelser eller mulig er bukket under for en eller anden Fristelse. Mange af Kirkens store Mænd har været store Syndere. Det, som det kommer an paa, er ikke, at man har Anfægtelser, men at man vedkjender sig dem og . . .

Her stod kan pludselig stille og saa' ned i det nærmeste Dalstrøg med et Udtryk af den højeste Forbavselse . . .

Var det ikke hende, Maria Bernhard, som laa paa Knæ og bad der nede, hvor en Bæverasp stod og bevægede sine glinsende Blade for en let Bjærgvind?

Jo. Der kunde ikke være Tvivl derom. Det var hendes sædvanlige Stilling, naar hun knælede, hendes letkrøllede, gullige Haar og hele hendes fine jomfruelige Skikkelse. Men hvordan var hun dog kommen der hen paa dette afsides Sted? Det var

forgjæves, han spejdede efter et Hus eller et Menneske der i Nærheden. Hele Egnen var øde, men alligevel smuk i sin Oprindelighed. Tæt foran hende, hvor en Fodsti bugtede sig hen imellem solbeskinnede Træer, laa en mægtig gammel Vindfælde og spærrede Stien. Bæveraspen kastede sin Skygge hen over Stedet, hvor hun laa, og lidt bag ved hende stod en halvovergroet Træbul, omgiven af Klokkelyng, Blaabærbuske og vidtspredte unge Graner, af hvilke de øverste syntes at løbe om Kap med hinanden som glade Børn helt op ad Bjærgaasen imod den sølvduppede, blaa Efteraarshimmel.

Dog, han kunde umulig blive staaende der uden at tale til hende.

Rørte hun sig ikke nu?

Ah, endelig lod det da til, at hun fik Øje paa ham.

Han svingede med Hatten og raabte i det samme:

»Goddag Frøken Bernhard! Undskyld hvis jeg forstyrrer Dem! Men dersom Frøkenen skal til Klosteret, kunde vi maaske følges ad?«

Uagtet han ikke var vis paa, at hun svarede ham, løb han hurtig der ned.

»Jeg gjorde Dem da vel ikke forskrækket?« dumpede det ud af ham, da han saa', hvordan hun endnu laa og støttede sig til Bæveraspen, der sagte rystede med hende.

»Nej, men jeg havde forøvrigt troet, at De var højt oppe til Fjælds.«

»Det har jeg ogsaa været.«

»Og nu kommer De fra Petersberg?« Hun rejste sig i det samme.

»Ja, jeg har senest været dér nede at besøge Amerikaneren og Bar. Det er dog et Par rigtig elskværdige Mennesker. — Synes De ikke?«

»Aa jo . . . Men jeg kan kun ikke lide den Tone, hvori de taler til min Gudfader,« svarede hun bevæget, saa han mente, at det var rigtigst straks at føre Samtalen hen paa noget andet:

»Men hvor kan det være, at jeg er saa heldig at træffe Dem her?«

»Jo, De har jo selv sagt, at jeg skulde færdes lidt mere i fri Luft, end jeg tidligere har gjort. Og saa syntes jeg, at Vejret i Dag var saa smukt.«

Hun sagde det med en rørende Frimodighed, og det var jo nærmest kun en Gjengivelse af hans egne Ord. Men alligevel følte han sig lidt trykket om Brystet derved. Han vidste ikke rigtig hvorfor.

»De siger ikke noget,« fortsatte hun efter en Pavse og saa' paa ham med sit Barneblik. »Har jeg maaske sagt noget forkert? Eller skulde jeg maaske ikke være gaaet her hen?«

Han slog ud med Haanden og betragtede hende saalænge, at han rent glemte, hvad han vilde sige.

»Men hvorfor svarer De ikke? Dersom jeg imod mit Vidende har fornærmet Dem, saa sig mig dog hvormed — at jeg kan gjøre det godt igjen!«

Han smilte ad hendes Frygt og forsikrede, at han tværtimod var meget henrykt ved at have mødt

hende. Men der var alligevel kommen en vis øjeblikkelig Kejtethed eller Umandighed over ham, og Pavsen kom igjen, medens de stadig stod og saa' paa hinanden, hver paa sin Side af Vindfælden. Hen over Skovbrynet dukkede den ene hvide Sky frem efter den anden. Et nyt, forfriskende Pust fór hen gjennem Dalen og satte Aspens fine Løv i Bevægelse, paa samme Tid som det suste hemmelighedsfuldt i det fjærne. Nede fra den nære Pilgrimssti hørtes dæmpet Bønnelæsning af Folk, der langsomt nærmede sig Klosteret. Det lød underlig manende, andagtsfuldt. Og saa blev der pludselig atter stille, indtil den kommende Højfjældsvind atter meldte sig ved Trætoppenes fjærne Sus og Bæveraspens Rislen. o. s. frmdl.

»Jeg har dog nok alligevel gjort Dem bange for mig — som jeg frygtede, da jeg kom.«

Hun rystede paa Hovedet med et sødt Smil.

»Tør De da følges med mig — ja, for her kan vi vel ikke godt blive staaende længer?«

Hun svarede kun med at gribe Haanden, som han rakte hende i det samme, og satte saa rask hen over Vindfælden med et lettende Suk.

Uagtet det var hende, der førte an, og hun mente at kjende Egnen, varede det ikke længe, før Stien, som de slog ind paa, tabte sig sporløst i et Vildkrat med brusende Vandløb mellem store Klippestykker. Han baade morede sig og forbavsedes over hendes Uro og den Aandsbøjelighed og letvakte Energi, som hun pludselig lagde for Dagen. Snart

maatte han fri hende ud af et sammenfiltret Løvværk. som hun dristig havde villet gjennembryde, og snart lede hende frem over Stenene i Vandløbet eller ogsaa ned ad en Skrænt. Undertiden stod de stille og saa' saa igjen en Stund paa hinanden, som om ikke blot Egnen, men ogsaa deres eget gryende Forhold var dem en fængslende Gaade.

»Hvor forskjellig han dog er fra alle andre Mennesker,« tænkte hun. »Aa, saa god og elskværdig!«

Og han:

»Hvor hun dog lige med et er bleven blussende rød og frisk! Det er da tydeligt nok, at det uvante Friluftsliv, som jeg halvt imod min Vilje har kaldt hende ud til, bekommer hende vel.«

Det var allerede begyndt at blive mørkt, da de omsider svingede ned ad en sandet Hulvej mod den bageste Del af Klosteret.

»Hvad er dog det? Her har jeg jo ikke været før,« udbrød han forbavset og standsede. »Det er nok Reversen af Klosteret.«

»Ja, den skulde jeg naturligvis ikke have vist Dem. Men jeg har nok i det hele taget været slemt paa Vildspor i Dag.«

»Hvor mon det er, der allerede er tændt Lys?« vedblev han senere og saa' over imod et Vindue i Klosteret, paa hvis lette Forhæng man utydelig kunde se Skyggen af et Par svære Skikkelser — tilsyneladende en Mand og en Kvinde — som færdedes inde i det oplyste Værelse.

»Jeg tror nok, at det er i Fruentimmerværelset.«

»Hvad! Hvad er det for et Værelse?«

»Ja, det kan jeg ikke sige, for jeg har aldrig været der,« svarede hun, som om hun frygtede, at hun havde fortalt sig. »Jeg har kun hørt Pigerne sige, at her ogsaa skal være et Fruentimmerværelse. Og det maa dog vist være dét med de hvide Gardiner.«

»Det var ellers mærkeligt. — Nu blev Lyset nok slukket og . . . Er det ikke Deres Gudfader, Prioren, som nu stikker Hovedet frem og ser her over efter os?«

»Jo, jeg tror, at det er ham! Ja, saa tør jeg virkelig ikke blive her længer,« udbrød hun og fór forskrækket ned ad Vejen med et kort Farvel.

»Gud véd, om det er af Ærgrelse, han er saa rød i Kalotten? Monstro jeg skulde hilse paa ham?« tænkte Maleren, som blev staaende der endnu lidt og saa' skiftevis over imod Prioren og ned efter den unge Pige. »Ah, nu staar hun stille der nede, hvor Gudfaderen nok ikke længer kan se hende! Vinker hun ikke ad mig? Jo, det lader næsten. — Ja saa maa De undskylde, Deres Højærværdighed! — *Au revoir!*«

Han hilste i det samme med at løfte Hatten og rutschede saa ned efter hende som i en Leg mellem de høje Skrænter.

VI.

Pilgrimmene havde forstyrret ham i hans gode Morgensøvn, hvorfor han var staaet tidlig op og gaaet over i Kirken. Men han var alligevel kommen for sent til den første Messe, den som Frøken Bernhard pleiede at overvære. Den anden var allerede begyndt, og hendes sædvanlige Plads, den forreste af Bedestolene til højre for Alteret, stod desværre tom.

Det var Hans Højærværdighed selv, som besørgede Messen. Han stod oppe foran Højalteret, iført en regnbuefarvet Messehagel med Guldbroderi, og indviede den Kalk, som han snart selv skulde drikke. Bag ved ham laa Sakristanen paa Knæ og svingede Røgelsekarret med den hvide Damp. Alle Kjærterne var tændte. Skriftestolene, af hvilke de to bageste bar Paaskriften »Italiano« og »Allemanno«, stod allerede aabne og ventede paa de bodfærdige Syndere. Hr. Pater Ignaz havde taget Plads ved den italienske, gamle Pater Anastasius ved den tyske, og rundt om i Kirken, hvor Mørket endnu rugede i Krogene, laa en uoverskuelig Pilgrimsskare og knælede andægtig paa det iskolde Gulv, medens

den hellige Jomfru selv, der var fremstillet som en middelalderlig Ridderdame med stram Korset og Diadem paa Hovedet — sad og udstrakte sit Spir højt oppe i Kirkens Midtkuppel, omgiven af en hel Garde af hellige Mænd.

Det var første Gang, han havde set saa mange Pilgrimme forsamlet der. De fleste af dem var rimeligvis komne gaaende der til om Natten, saaledes som mange plejede at gjøre for at berede sig i Stilhed til Mødet med Himmeldronningen. Det morede ham som sædvanlig at gaa omkring og iagttage de forskjellige Udgaver af den stærktblandede Befolkning der nede paa Grænsen af Italien. Bjærgbønderne var maaske nok de talrigst repræsenterede, disse mandig stolte Skikkelser, af hvilke som oftest en eller anden endnu stod opreist, støttende sig til Alpestokken, medens de øvrige laa knælende, hensunkne i Andagt, én med sin Hustru hos sig eller sin Fæstemø og en anden med sin Søn. Men forøvrigt var der Folk i alle Afskygninger og alle Farver, ligefra Bozener Parvenuen og Meraner Kurgjæsten til den landlige Don Juan med Haarskilningen i Nakken og en Blomsterbuket paa Brystet. Nogle unge Fyre nede fra den nærmeste Jernbanestation listede sig omkring imellem Fruentimmerne og mønstrede dem lidt nærgaaende. Det var vel ikke lutter kvindelige Skjønheder, man saa'. Mangt et Aasyn var mærket af Kummer og Slid eller hærjet af Lidenskab. Men der var dog ogsaa unge, indtagende Piger, som nok kunde faa en Ynglings Hjærte til at

banke. Midt ude paa Kirkegulvet laa der en stakkels syg og vanfør Knøs, beredende sig til Skriftemaalet. Det var en Ynk at se ham ligge henstrakt der paa de kolde Stenfliser med bare Knæ.

Selve Messen var omsider til Ende og Lysene slukkede paa »den evige Lampe« nær. Mange af Pilgrimmene havde allerede trukket sig tilbage til Hotellerne for endelig at bryde Fasten og faa lidt at varme sig paa. Men endnu var Tilstrømningen af de afladsøgende lige stor. Det var helt uhyggeligt at se baade unge og gamle, Drenge og Pigebørn flokke sig i Mørket omkring Skriftestolene under en forfærdelig Taushed, der kun blev afbrudt nu og da af en hemmelighedsfuld Mumlen og hjærteskjærende Suk.

Men da blev der paa en Gang et usædvanligt Røre henne i den mørke Krog, hvor Hr. Pater Ignaz residerede. En velklædt, sortlokket Pilgrim, der længe havde ligget med Ansigtet skjult bag den lille aabenstaaende Træluge ved Siden af Skriftestolens Gitter, rejste sig med ét og slog Lugen i under et heftigt Udbrud. Han traadte nogle Skridt tilbage og gjorde det forstaaeligt ved Tegn til de nærmestliggende, en rødkindet Pige og et Par unge Mænd, der rimeligvis var hans Venner, at de skulde rejse sig og følge ham, hvilket de ogsaa gjorde.

»Avanti!« lød det utaalmodigt inde bag Gitteret ved Laagen. Og man hørte Pateren trampe.

Dog, der var ingen af de omliggende, som efterkom Opfordringen. Mændene rejste sig efter-

haanden alle paa et bydende Vink af den unge sorthaarede, paa samme Tid som Kvinderne ængstelig rokkede over til den modsatte Side eller trak sig tilbage til Bedeskamlerne, hvor de før havde haft Plads.

Men da blev Skriftestolens grønne Forhæng med et revet bort, og den ophidsede Pater traadte frem fra Indelukket. Han gik med lydelige Fodtrin hen imod den førnævnte Pilgrim, der stod stiv som en Stenstøtte, med Vredeslyn i Øjet. Ingen uden de nærmeststaaende, den unge Pige og Mændene, kunde høre, hvad der blev talt imellem dem, saalidt som man rigtig kunde se Udtrykket i deres Ansigter paa Grund af Tusmørket. Men derfor vakte Begivenheden ikke mindre Opsigt. Pateren blev bestandig heftigere. Det saa' endogsaa ud, som han med Magt vilde føre den unge Pige og Mændene bort med sig. Men alle hans Bestræbelser var frugtesløse. Den ene efter den anden vendte ham haanlig Ryggen, saa han snart blev alene tilbage midt ude paa Kirkegulvet. Han stod endnu et Øjeblik tvivlraadig og sky, som anklaget af sin Samvittighed. Men da han saa saa', at Pater Prior i det samme traadte frem fra sin Plads oppe i Koret og gik ned imod den ledige Skriftestol, skyndte han sig ud af Kirken og slog Døren i efter sig.

Da Maleren noget senere vendte tilbage til Hotellet for at spise Frokost, var der endnu saa fuldt med Gjæster i det forreste Værelse, at han næppe kunde naa frem. Stemningen syntes noget trykket.

Selv den gamle Pater Anastasius, der allerede var naaet der over fra Kirken, sad og nippede til Cognac'en med en Mine, der gjærne kunde lade en formode, at det var Malurt, han drak.

»God Morgen, Deres Velærværdighed!« hilste Horn ham i forbigaaende. »Hvordan staar det til med Sundheden i Dag?«

»Miserabel! Miserabel!« Han dunkede sig paa Maven til Tegn paa, at det var dér, hans Svaghed stak. »Jeg véd ikke, om jeg maaske tør byde Dem en lille Hjærtestyrkning?«

»Nej, tusend Tak! Jeg skal netop nu ind at spise Frokost.«

»Lykkelige Mand, som kan spise Frokost! Men De strutter da ogsaa af Sundhed.« Han greb ham i det samme om Overarmen. »Ah — Commisbrød! Commisbrød!« — Ligesom hans Livsbetragtning ikke sjælden concentrerede sig i det ene Ord: »miserabel«, saaledes brugte han ogsaa af og til Ordet: »Commisbrød« til at betegne, hvad der dog undtagelsesvis kunde være godt i Tilværelsen.

»Jeg synes, at De ser saa alvorlig ud i Dag,« lød det ham i Møde fra Frøken Bernhard, netop som han vilde tage Plads inde ved Frokostbordet. »Har De maaske været ovre i Kirken?«

»Ja — skjønt jeg vil tilstaa, at det er ikke for mine Synders Skyld, jeg kommer der,« svarede han med et Smil. »Men apropos: Hvor mon det kan være, at der ingen vilde gaa til Skrifte i Dag hos Pater Ignaz?«

»Jeg véd det ikke . . . saa har han vel sagtens igjen været lidt stræng imod en eller anden Pilgrim og nægtet at give ham Absolution.«

»Ah, det er saaledes at forstaa!«

»Og i dette Tilfælde kan jeg i Grunden ganske godt holde med ham. Naar Folk stadig bliver ved med at synde paa samme Maade som før og ikke vil forbedre sig, kan de dog heller ikke vente altid at finde Naade hos Gud.«

»Nej — det har De ogsaa Ret i,« var alt, hvad han svarede, da hendes Tante i det samme kom gaaende med hans Morgendrik.

Lidt efter kom ogsaa en gammel brystsyg Mand der ind fra det forreste Værelse. Han snappede efter Vejret, saa han næppe kunde tale:

»Med Forlov at spørge Værtinden, hvad jeg skylder for den kogte Mælk, jeg har faaet!«

»Fyrretyve Kreuzer.«

»Det gjør mig meget ondt, men jeg har destoværre ikke mer end tredive. Jeg havde ikke troet, at Mælken var saa dyr her ved Klosteret.«

»Ja, saa faar jeg vel sagtens nøjes med de tredive . . . Men det vil jeg sige ham, Farlil: Kom han ikke en anden Gang her, hvor der kun er fine Gjæster, og forlang, at vi skal give ham Mælk og Brød for tredive Kreuzer!«

»Med Tilladelse, Frøken!« lød det noget senere fra Maleren. Han sad da og stoppede sin Pibe, og Maria Bernhard var gaaet bort. »Mon det ikke var

rigtigst, at vi fik talt lidt nærmere sammen om, hvad jeg saa skal give Dem for mit Ophold her?«

»Men det har jeg jo allerede sagt Dem min Mening om.«

»Det er sandt nok. De har sagt ligesom Prioren i Innsbrück, at det er almindeligt, man honorerer med en Gylden om Dagen. Men efter hvad den gamle nylig maatte betale for Mælken, er jeg unægtelig bleven lidt betænkelig ved Sagen og finder, at en Gylden er for lidt.«

»Ih, men hvad er det, De siger?« udbrød hun nervøst. »Kan Herren da ikke forstaa, at vi bliver nødt til at holde faste Priser for Folk, der kun nyder en enkelt Forfriskning her og straks tager bort. Naar man bliver her en længere Tid, siger jeg Dem jo, betaler man i Reglen efter Behag.«

»Ja, men jeg ser dog helst, at der bliver opgivet mig en bestemt Pensionspris. Det samme har jeg sagt til Prioren straks efter min Ankomst. Men han henviste mig til Dem.«

»Til mig! — Ja, saa skal jeg nok tale med ham,« svarede hun ærgerlig og bar Kaffebakken bort, saa at Kopperne klirrede.

Eftermiddagen var kommen og Pilgrimmene bortrejste; men ingen havde endnu set noget til Pater Ignaz. Der var en vis højtidelig Stilhed ovre i den midterste Gjæstestue, der hvor Horn sad og malede den nylig indslumrede Tante Benedikte. Hun havde Nøgleknippet ved Siden og Bønnebogen i Skjødet. De mægtige Kjæver var pressede ned

imod Tyrehalsen og Hænderne foldede, som om hun var hensunken i Bøn. Lidt bag ved hende sad Søsterdatteren med sit sædvanlige Arbejdstøi, og henne for Bordenden Prioren med sin Eftermiddagskaffe. Det var ikke sjældent, at han i den senere Tid tilbragte hele Dagen i Hotellet, skjønt det nok egentlig hed i Klosterreglementet, at de Herrer Patere ikke maatte opholde sig der, men skulde indtage alle deres Maaltider ovre i Klosteret.

Horn havde allerede for nogen Tid siden bedt, om han ikke maatte forsøge at male Frøken Bernhard. Men det var bleven ham allernaadigst afslaaet af Prioren, der svarede, at hans Guddatter endnu ikke havde nødig at blive foreviget. Men derimod syntes han, at Hr. Horn skulde male Værtinden, der dog virkelig var en meget karakteristisk Dame. Dersom ikke Ordenens Finanser for Øjeblikket havde været lidt trykkede af en forestaaende Kirkerestauration, burde man maaske nok have benyttet sig af Lejligheden til at forskaffe sig hendes Portræt.

Maleren forstod nok en halvkvædet Vise og tog omsider fat paa Billedet i den Hensigt at forære Klosteret det. Men da den elskværdige Dame næppe havde taget Plads foran ham, førend hun blidelig faldt i Søvn og begyndte at snorke, faldt det ham ind at male hende sovende, hvilket efterhaanden var lykkedes ham i den Grad, at endogsaa Prioren mente ved Synet af sin kjære Venindes Portræt, at det var, ligesom man kunde høre hende

»trække Vejret«. Tante Benedikte selv følte sig vel i Begyndelsen lidt krænket over, at hun skulde »sidde dér og sove«, men fandt sig dog omsider deri med et gudhengivent Sind. Det værste, man kunde sige om hende, var da, at hun var falden i Søvn over Bønnebogen. Og hun skulde saamænd ikke have noget imod en Gang at sove saadan ind til den evige Hvile. For hendes Bønnebog og hendes Barnetro var hende dog det kjæreste af alt.

— Efter at Maleren nogen Tid havde syslet med Billedet, ombyttede han det i Stilhed med et andet, der stod gjemt bag ved det førstnævnte og forestillede Søsterdatteren siddende ved sit Broderi. Det morede ham, at han, uagtet Prioren stadig sad paa Vagt hos dem, havde kunnet lave et Udkast til hans Guddatters Portræt, uden at det opdagedes. Men desværre var han alt andet end tilfreds med Billedet. Maria kunde egentlig slet ikke males. Dertil var hun paa en Maade altfor fin og gjennemsigtig. Det forekom ham, at der i den senere Tid var kommet ligesom noget asketisk over hende og noget i høj Grad sjælfuldt i Blikket, der mangen Gang røbede, at hendes Tanker var langt borte fra Sytøjet. Hvad mon det dog var, hun sad og grundede over? Jo mere han søgte at gjøre sig Rede derfor, des mere forvirredes han og mente, at det vist aldrig vilde lykkes ham at trænge rigtig til Bunds i dette unge, gaadefulde Kvindevæsen.

Der blev heller ikke den Dag gjort ret meget ved hendes Billed, da Amerikaneren lidt senere

traadte der ind i Selskab med Paul Bar og begge Herrerne nede fra »Fiskevandet«.

»Hr. Orczy og jeg vilde gjærne op at hilse paa Dem endnu en Gang, da vi rejser her fra Egnen i Morgen,« sagde Professoren til Horn, der fik travlt med at fjærne Billederne, paa samme Tid som Frøken Bernhard trak sig tilbage til Fruerstuen. »Og saa skulde vi desuden hen at se paa en Rævehule, der nok skal findes her i Nærheden. Gaar De ikke med?«

»Om Forladelse! Dér er Hr. Professoren dog vist forkert underrettet. Jeg har endnu aldrig hørt Tale om, at der skulde være Ræve her oppe saa højt til Fjælds,« mente Prioren.

»Ja, da tror jeg dog nok, at det var Monsieur Mikkel, jeg saa spasere her op imod Klosteret forleden,« svarede Bar, i det han sendte Hans Højærværdighed et Blik, der pludselig gjorde ham stum.

Uagtet der blev drukket et Par Flasker af Klosterets bedste Vin — det var jo en Afskedsvisit — gik det kun trevent med Samtalen, hvorfor ogsaa Gjæsterne snart trak sig tilbage og tog Maleren med.

De gik ned imod Birkabrück, ad en Fodsti i det bløde Mostæppe mellem Granerne, der dæmpede Lyden af deres Trin. Stemningen blev hurtig livligere, og Amerikaneren mente, at hans Vært dog vist maatte have en Skjælm bag Øret med den omtalte Hule.

»Der har vi den vel allerede,« lød det fra

Professoren, i det de nærmede sig et lille løvklædt Hus, der laa ene mellem Træerne — det var netop paa samme Tid, som et Fruentimmer med et stærkt markeret Ansigt kom til Syne lidt foran dem ved en Svingning af Stien. De tog alle fire Hatten af, da hun gik dem forbi, uden at det dog behagede hende at gjengjælde deres Hilsen. Et Øjeblik efter var hun forsvunden inde mellem Træerne.

»Gud véd, hvad det var for en landlig Uskyldighed,« lo Magyaren. »Hende maatte en Maler da passende kunne bruge som Model til en Judith.«

»Ja, De har Ret. Hun manglede kun Holophernes-hovedet,« svarede Horn. »Det er mærkeligt, jeg synes, at jeg skulde have set hende før . . .«

Han kom ikke videre, da Petersbergeren i det samme tiltalte en Bondedreng, der sad og passede en Ged tæt uden for Huset:

»Hør, kan Du sige mig, min Ven: Hvem bor i dette Sted?«

»Jo, det gjør Jomfru Sabine,« svarede han, gumlende paa et Stykke Pølse.

»Men der maa da vel ogsaa bo andre her.«

»Nej, her bor ikke andre end hun . . . og saa hendes Skriftefader, naar han kommer her ned fra Klosteret. Men det er da sjældent, han er her mer end fra den ene Dag til den anden.«

De gik leende videre, og Samtalen faldt paa Kjærlighed. Amerikaneren, der nok ikke holdt af at gjøre fremmede Rede for sine bedre Følelser, mente, at for mange var Kjærligheden ikke andet

end en Sygdom i Blodet. Man skulde kun trainere sig dygtig, saa gik den nok over. Men dette vilde Herrerne fra »Fiskevandet« dog ikke indrømme. Den ene hentede Eksempler fra Grækerne, den anden fra Italienerne. Tilsidst tog ogsaa Maleren Bladet fra Munden for at gjøre dem bekjendt med Nordboens dybere Opfattelse af Kjærligheden som en Magt, der tit kunde være stærkere end Døden. Petersbergeren derimod sagde ingen Ting. Da en af de øvrige Herrer spurgte ham, hvad han mente om Tingen, svarede han blot:

»Aa, jeg tænker nok, at jeg en Gang skal faa ham gjennet ud af Hulen.«

Hr. Horn følte sig i Grunden slet ikke tilfreds med Eftermiddagen, da han omsider vendte tilbage til Hotellet, efter at Herrerne ogsaa havde været inde i Annexet for at drikke endnu et Afskedsbæger.

»Se, der sidder han som sædvanlig og hænger over hende,« tænkte han, da han ved sin Indtrædelse i den allerede halvmørke Gjæstestue fik Øje paa Prioren, der sad og spillede Skak med sin Guddatter henne ved Vinduet.

Han kunde mærke paa den Maade, hvorpaa den unge Dame gjengjældte hans Hilsen, at hun var i daarligt Humør. Da han selv havde spillet adskillige Gange med hende, vidste han nok, at hun ikke havde noget imod undertiden at faa et Parti Skak. Kun holdt hun ikke af at spille det med Gudfaderen, hendes strænge Læremester, der stadig lagde Beslag paa baade Skakbrættet og hende, naar der ingen

Gjæster var til Stede. Han gik derfor hen til hende, da de to omsider var blevne færdige med Spillet, og spurgte, om hun ikke vilde gjøre ham den Ære at spille et Parti ogsaa med ham — dersom hun da ikke var for træt.

»Aa nej, jeg er saamænd slet ikke træt,« svarede hun og saa' hen til Gudfaderen ligesom for at indhente hans Tilladelse.

»Ja, vær saa artig!« mumlede han mut og gik ind i Sideværelset.

»Det er sandt,« hviskede Maleren til hende, efter at Spillet var begyndt. »Jeg véd ikke, om Frøkenen ønsker, at vi skal sætte noget ind — saadan som de Herrer Patere plejer, naar de spiller.«

»Ja, det kan vi jo gjærne. Men hvad skal det være. Vi kan da ikke godt spille om Vin.«

»Nej, Vorherre bevare mig for at faa mere Vin i Dag! Ellers bliver jeg nok rent tummelumsk i Hovedet,« svarede han overgivent og rev et Par Brikker over Ende. »Men vi kan jo gjøre ligesom Sakristanen og Jomfru Philomene, der forleden spillede Piquet om et Kys.«

Hun saa' paa ham med sit rene Blik, og han angrede straks Forbrydelsen. Vel havde han sagt det paa Italiensk — hvilket de sædvanlig talte sammen — men det undskyldte ham jo ikke.

»Det er da vel ikke Deres Mening?« spurgte hun forbauset.

Han smilte skalkagtig og summede sig lidt paa

Svaret. Men da de saa begge hørte Prioren inde i Sideværelset mumle noget om »hedenske Turister, der mente, at alle ved Klosteret skulde staa paa Pinde for dem,« var det, som der pludselig fo'r en Trold i ham, og han hviskede kamplysten, medens han igjen nedlagde et Par Ryttere.

»Jo vist er det min Mening. Hvorfor skulde det ikke være det?«

Hun fik ikke Tid til at svare, da Gudfaderen i det samme kom der ind, dampende af en Cigar, og Spillet blev saaledes fortsat i Taushed. Maleren, der ikke kunde lade være med undertiden at se op, for et Øjeblik at iagttage hende, forbavsedes stadig over hendes Ro.

»Ja, har jeg meget imod min Vilje stillet hendes Standhaftighed paa Prøve, saa maa jeg rigtignok indrømme, at hun bestaar den med Glans,« tænkte han. Og han bluedes atter over, at han tidligere havde ladet sig forlede til at drikke saa meget af Klostervinen. For det var jo naturligvis den, der havde gjort ham saa ør i Hovedet.

»Skal jeg ikke hjælpe Dem, Maria?« spurgte Prioren, der nysgjerrig nærmede sig dem. »Jeg er ellers bange for, at De ikke bliver færdig til Andagten.«

»Nej, Tak. Jeg vil helst hjælpe mig selv,« var alt, hvad hun svarede.

Da Spillet omsider var ude, og hun havde tabt det, rejste hun sig letrødmende og gik ud af Værelset.

Det var netop, som Klosterklokken ringede til Maria-Rosenkransbøn.

VII.

Han sad den følgende Morgen og læste i et Kunstblad, som han jævnlig fik sendt der til fra Kjøbenhavn, da hun traadte ind til ham i Gjæstestuen, med en Buket friske Margueriter i Haanden. Det var ikke saa sjældent, at hun i den senere Tid bragte ham nogle Blomster. Tit, naar han kom der ned om Morgenen, havde hun stillet en eller anden lille Buket hen paa Bordet med hans Malerredskaber, formodentlig for at tilkjendegive, at hun da allerede havde foretaget sin Morgentur og fremdeles følte sig ham taknemmelig for det gode Raad, han tidligere havde givet hende.

»God Morgen, Frøken Maria! Hvad — har De allerede været ude at promenere?« raabte han hende i Møde.

»Ja, jeg har været næsten helt oppe ved Sct. Leonhards Kapel. Solopgangen var saa prægtig i Dag. Blot den ikke spaaede Regn.«

»Men har De da ikke været ovre til Morgenmessen?«

»Jo, den kan jeg ikke undvære,« svarede hun med et Anstrøg af let Sværmeri. »De har nok

allerede spist. Ellers vilde jeg have pyntet Bordet med disse kjønne Margueriter. Men saa kan jeg maaske gjøre det til Middag.«

»Mange Tak for Opmærksomheden. Men dersom De har bestemt Blomsterne til mig, vil jeg rigtignok helst have dem med det samme.«

»Ja, ligesom De vil.«

Hun gik hen og gav ham Buketten, som han stak ind paa Brystet, medens han betragtede hende med Velbehag. Han havde i Grunden været lidt spændt paa, hvordan hun vilde tage det med det urimelige Indfald, der var kommet over ham under Skakspillet. Og nu saa' han da straks, at hun havde været fornuftig nok til at opfatte det som en Spøg. Hele hendes Personlighed syntes ham præget af en Hjærtets Enfold og en Frejdighed og inderlig Tilfredshed, som han ikke tidligere havde bemærket hos hende. Det kostede ham formelig Overvindelse at drage Blikket fra hende.

»Hvad er det, De staar og tænker paa?« spurgte hun uvilkaarlig.

»Jo, det skal jeg sige Dem,« svarede han med en Fornemmelse af, at det dog i Grunden tilkom ham at gjøre hende en Undskyldning eller sige hende noget smukt. »Jeg staar netop og tænker paa, hvor frisk og prægtig De dog ser ud i Dag.«

»Det kommer vist af, at jeg har sovet saa godt i Nat.«

»De ser slet ikke ud som nogen ulykkelig Spiller — eller Skyldner,« føjede han leende til.

Hun spidsede pludselig Øren og ligesom voksede af Forbavselse:

»Hvad mener De egentlig med det? De vil da vel ikke dermed sige, at det var Deres Alvor med Spillet i Aftes, og at jeg virkelig er i Deres Gjæld?«

Hendes uforbeholdne Spørgsmaal bragte ham et Øjeblik fuldstændig ud af Fatning, saa han kunde ikke andet end svare:

»Ja, hvad mener De selv?«

»Aa, jeg trøster mig under alle Omstændigheder med, at De nok ikke tager det saa strængt,« svarede hun frimodig. »For jeg véd da virkelig ikke, hvordan jeg skulde faa den Gjæld betalt.« Hun rystede paa Hovedet. »Nej, det kunde jeg da aldrig . . .«

»De véd nok, at man skal aldrig sige aldrig,« lo han. Det hjalp ikke, at han angrede næsten hvert Ord, han sagde. Hele hans dømmende Eftertanke var med et bleven kuldkastet som ved et Trylleslag. Naar hun maaske alligevel tog det lidt alvorligere end han og mulig vilde skjænke ham et Kys — vilde det da ikke være dumt, om han nægtede sig det? Han forsøgte vel endnu under deres følgende Samtale at slaa Sagen hen i Spøg, men det vilde ikke lykkes ham. Dertil var hun for fængslende. Han mærkede først nu, at hun havde en langt større Indflydelse paa ham, end han tidligere havde troet. Og da hun omsider nærmede sig ham jomfruelig bly og, ligesom for at føje ham, sænkede sine friske røde Læber imod hans, følte han sig vel fremdeles som en Forbryder, men mente dog, at den korte

og uventede Lykke, han nød, ikke kunde kjøbes for dyrt.

Det var igjen blevet Eftermiddag, og han var igjen ude paa en Spaseretur. Han trængte til at være alene for des bedre at kunne summe sig paa hvad der nylig var sket. Men jo mere han færdedes der ude i Nærheden af Klosteret, des mere levende havde han en Følelse af, at Priorens indtagende Guddatter fulgte ham over alt. Vel var det ikke første Gang, hun sysselsatte hans Tanker, selv naar han bevægede sig ude i den frie Luft. Men tidligere havde det dog nærmest været som Modellen til hans Billed, hun foresvævede ham. Nu var det derimod, som han stadig blev fulgt af selve Personen, den unge, psycheagtige Kvinde, der tillidsfuldt havde givet sig hen til ham, og overfor hvem han derfor ogsaa havde Forpligtelser, eller da i det mindste den, at han alvorlig søgte at klare sit Standpunkt lige over for hende.

»Men mon hun nu ogsaa virkelig holder af mig?« mumlede han for sig selv. »Ja, for jeg vilde dog nødig have, at det skulde gaa mig ligesom den stakkels Pater Ignaz . . . hvad var det nu, han havde sagt til hende, den Gang han erklærede hende sin Kjærlighed . . . Nej, . . . Nej, der er lummert i Dag her i Nærheden af Klosteret,« afbrød han pludselig Tankerne. »Jeg tror, at jeg skal gaa lidt højere op imod Rosengarten. Naar jeg tager Fødderne paa Nakken, vil jeg vel nok kunne være her hjemme igjen til sædvanlig Aftensmadtid. Og hvem véd,

om jeg ikke dér oppe kan faa ‚et højere Syn paa Tingene', saadan som han siger, Henrik Ibsen, i sit Digt ‚Paa Vidderne'.«

Han fremskyndede Gangen, og var et Øjeblik efter forsvunden oppe i Granskoven paa den nærmeste Fjældaas, der løb hen som en Slags Grænsevold mellem Klosteret og Rosengarten. Luften blev efterhaanden noget diset, og der gled hyppig hvide Taagemasser frem mellem Træerne. Maria Bernhard havde nok set rigtig, den Gang hun mente, at Solopgangen spaaede Regn. Undertiden forekom det ham, som om det tordnede i det fjærne, uden at han dog ændsede det videre. Det var først, da han var naaet et godt Stykke op paa den anden Side af Aasen, og det omsider begyndte at regne, han blev lidt betænkelig ved Turen. Men saa mente han igjen, at det var netop en saadan Rejse med lidt Forhindring, han trængte til for at adsprede Tankerne. Og det gik atter frem mellem Klippestykkerne, langt op over Skovgrænsen, medens Regnen stadig tog til, og det ene Vandløb efter det andet kom til Syne mellem Stenblokkene som springende Kid.

»Og et andet Spørgsmaal er da, om jeg ogsaa virkelig holder af hende,« fortsatte han Tankegangen. »Det er aabenbart nok, at hun fængsler mig mer end nogen anden Kvinde, men om jeg just derfor bør tænke paa at knytte mig til hende for bestandig — ja, det er en . . .«

Han kom ikke videre, da et uventet Torden-

skrald i det samme bragte ham til at standse med en ubehagelig Følelse af, at Fjældet løsnedes i sine Fuger og langsomt bevægedes med ham.

»Nej, det er alligevel ikke morsomt at flakke ene omkring her mellem Himmel og Jord i et Vejr som dette,« tænkte han og besluttede endelig at vende om. Men da var han allerede faren vild, og i Stedet for at finde tilbage til Stien, traadte han uventet frem foran en Fjældkløft med et stærkt buldrende Vand, hvis iskolde Stænk tydelig nok røbede, at det kom fra en Gletscher.

Det var ham umuligt at afgøre, om han skulde gaa til højre eller til venstre for at naa ned imod Aasen. Men omsider valgte han dog det sidste, i det han fremdeles holdt sig ude i Nærheden af Kløften, uagtet Terrainet paa sine Steder højnede sig i en foruroligende Grad.

»Det kan da ikke gaa værre, end at jeg kan komme helt op i Rosengarten,« tænkte han. Han mærkede nok, at han efterhaanden var naaet op i det øverste af Dolomitregionen. Allehaande fantastiske Porphyr- og Kalkstenspyramider dukkede frem rundt om i Taagen. Det var ikke sjældent, at det fugtige Jordsmon gled bort under hans Fødder, eller at en Pyramide, som han søgte at støtte sig ved, ramlede over Ende og styrtede ned i Kløften med et dumpt Brag. »Værre er det, at Maria, stakkels Barn, nok vil blive urolig, naar jeg ikke kommer hjem inden Sengetid og siger hende Godnat, saadan som jeg plejer.«

»Holla!«

»Hvad for noget? Jeg synes, at der var én, som gav Lyd.« Han vendte sig forbavset i den Retning, hvorfra Raabet kom, og fik omsider Øje paa to mørke, dværgeagtige Skikkelser, der bevægede sig langsomt frem imod ham mellem de af Taagen halvtilslørede Pyramider oppe for Enden af Kløften. »Jo, sandelig er der andre paa Færde her end jeg.«

»Holla — Hr. Horn!«

Ah, nu kjendte han Røsten. Det kunde ikke være nogen anden end Paul Bar, som kaldte. Han kom pludselig i Tanker om, at Amerikaneren havde sagt ved deres sidste Møde, at Petersbergeren og han den følgende Dag vilde ud paa Rovfuglejagt. Det var naturligvis dem.

Han betænkte sig endnu lidt. Paul Bar var egentlig ikke den, han helst vilde have truffet under de nuværende Omstændigheder. Men det gik vel ikke an at unddrage sig Herrernes Selskab, siden de stadig vinkede ad ham, medens de fremdeles kom ham i Møde henne fra Enden af Kløften.

»Se, det kan man kalde en Overraskelse!« begyndte Petersbergeren, der var den første, som naaede hen til ham. »Velkommen her oppe i Kong Laurentius' Trylleland!« (Det var et af Rosengartens mange poetiske Navne.) »Er De maaske gaaet ud for at møde os?«

»Nej, det tør jeg dog ikke sige,« svarede han lidt forlegen, medens den anden stod og maalte ham med sine ærlige Buldoggeøjne, der skinnede af Regn-

vand og Tilfredshed. »Men da jeg nu en Gang var kommen til Fjælds, fik jeg Lyst til med det samme at se mig lidt nærmere om her ved Kløften.«

»Ja, her er ogsaa prægtig,« udbrød han. »Gaar De nu ikke med Mr. Jafferson og mig op til Hotel Rosengarten og bliver hos os i Nat?«

»Til Hotel Rosengarten?«

»Ja, det er et lille Landsted, jeg har bygget mig ikke ret langt herfra,« svarede han leende.

»Aa, et rent Paradis!« istemte Amerikaneren, der nærmede sig dem i det samme. Han var, ligesom Bar, iført en Jægerdragt efter engelsk Snit, havde en Bøsse hængende over Skulderen og en Bjærgstok i Haanden. Det var kjendeligt, at begge Herrerne her var i deres rette Element. »Jeg er vis paa, at naar De først kommer dér op, Hr. Horn, saa blæser De hele Klosterhotellet et Stykke.«

Dreven af deres Elskværdighed og af Lysten til det æventyrlige, gik han omsider ind paa deres Tilbud. Petersbergeren satte sig i Spidsen, og de to øvrige fulgte efter. Man kunde gjærne paa sine Steder haft et Hejseværk nødig for at naa frem over Klippestykkerne. Men det var da heller ikke »den rigtige Vej«, forklarede Amerikaneren, eller den ad hvilken Hr. Bar i sin Barndom havde baaret Tømmer til Hotellet. Snart maatte de springe ud over gabende Spalter i Jordsmonnet, og snart klatre op paa hinandens Skuldre for at naa en vældig Bjærgknude forbi, indtil de da omsider traadte frem oppe paa den fugtige og stærkt lerholdige Klippegrund, hvor

»Hotellet«, en lille Alpehytte, laa og svømmede i Taagen ved Siden af en hængende Fos, der under sin ensformige Nedrullen fra Isbræen oven for stadig gav én en skuffende Forestilling om, at Klippen løftede sig.

»Ja, maa jeg saa bede Herrerne om at træde inden for. Udsigten skal de have til Gode til en anden Gang.«

Der var ikke just stor Plads der inde i Hytten, men dog altid saa megen, at man magelig kunde røre sig. Tæt inden for Døren stod en Jærngryde med en Del Kogeredskaber ved Siden af begge Herrernes Tornistre, der var pakkede med Levnedsmidler. En gammel Økse laa kastet hen mellem lidt Brænde foran Jærngryden, og noget længer tilbage laa en Dynge friskplukket Fjældmos, der tydelig nok betegnede, hvor Lejet skulde være for den kommende Nat.

»Jeg er saa heldig at kunne traktere Dem med friske Tyroler-Knütteler,« bemærkede Værten, der imidlertid havde tændt en lille Voksstabel. Amerikaneren blev sat til at hugge Pindebrænde, og Maleren fik en Blikpande at skure ren, én hvori der skulde laves Suppe paa de omtalte Tyroler-Kjødboller. Der var endnu næppe gaaet en Times Tid, førend Aftensmaden var indtaget og Cigarerne tændte.

»Jeg tror rigtignok, at det bliver bedst, mine Herrer, at vi skiller os af med vort overflødige,

vaade Tøj og saa gaar til Kojs med det samme,« mente Bar.

»Ja, jeg er allerede i Færd med at kaste Gamascherne. Og Lejet staar parat,« lød Svaret fra Hr. Jafferson.

»Men maa jeg bede Dem om, saa vidt mulig at iagttage Etiquettens Fordringer, og ikke blande vore Garderobestykker, for det Tilfælde at vi maaske pludselig skulde blive purrede ud i Nat ved et eller andet Uvejr! Hen omkring Jærngryden med det alt sammen! De skal se, naar vi anbringer det lidt sindrigt der henne, er vi maaske i Stand til at kunne delikatere os i Morgen med tørt Tøj.«

Kort efter laa de alle tre begravede i Mosset. Voksstabelen var slukket og Cigarerne gaaede ud. Men alligevel var der ikke mørkere, end at de mente, de kunde skimte Taagen, naar den nu og da gled hen over deres Ansigt gjennem Aabningen under Taget.

»Med Tilladelse: Hvordan er De egentlig faldet paa at bygge her oppe?« Det var Maleren, som spurgte derom.

»Jo, det skal jeg sige Dem,« svarede Bar. »De kjender naturligvis nok Sagnet om Kong Laurentius' Trylleland, eller den Rosenhave, der skal være gjemt her inde i Fjældet bag ved os. Jeg tror, at det var nede ved Klosteret, jeg første Gang hørte fortælle derom og om en sjælden Urt eller Lykkeblomst, der skulde gro her oppe, én som kunde holde et Menneskes Hjærte sundt til det sidste.«

»Det er nok Sagnet om Udødelighedsblomsten,« tænkte Maleren.

»Nu skulde det netop træffe sig saadan, at min stakkels Mo'er gik og led af et skammeligt Hjærteonde, der mangen Gang truede med med at gjøre Ende paa hendes Liv. Saa De kan jo nok forstaa, at jeg fik travlt med at komme her op og søge efter Blomsten. Mine to gode Venner, Frants Joseph og Max, Maria Bernhards Brødre, fulgte undertiden med mig; og da det jo desværre lod til at have lange Udsigter med at finde Lægedommen, var det, at vi kom i Tanker om at rejse en lille Hytte her lige ved Indgangen til Rosengarten, for at vi ikke stadig skulde være nødt til at gaa hjem om Aftenen.«

»Naa, saa Frøken Bernhards Brødre har hjulpet Dem med at bygge den?«

»Ja, og hun selv da ogsaa — kan jeg tro.«

»Nej virkelig!«

»Jo, det var saamænd ikke sjældent, at hun fulgte mig her op eller kom løbende af sig selv for at være os behjælpelige med at tætte Huset forsvarlig med Mos. Hun kunde nu aldrig faa det lunt nok. Men undertiden hed det sig jo ogsaa, at naar det først var lykkedes mig at trænge ind i Rosenhaven eller ‚at faa Fjældet rigtig lukket op' — som hun kaldte det — saa skulde vi blive boende her alle sammen, og hun vilde da aldrig mer vende tilbage til Klosteret.«

»Stakkel, hun følte sig maaske allerede den Gang trykket af Gudfaderen og Tanten?«

»Ja, det er helt underligt at tænke paa, hvor tit hun har siddet her udenfor og grædt over at hun skulde skilles fra os andre og ikke turde blive her oppe. Men saadan gaar det i Livet. Nu har jeg ikke blot mistet min Mo'er. De andre er paa en Maade ogsaa gaaet fra mig. Den Urt, der kan holde Døden borte, er ikke til at finde, saalidt som Fjældet lader sig lukke op. Det er godt nok med alle de kjønne Forestillinger, der bliver os indprentede i Barndommen. Men for enhver af dem der brister, føler man sig saa meget des fattigere.«

»Naa-naa, kjære Ven!« lød det varmt fra Amerikaneren. »Lad os nu ikke blive Skeptikere lige med ét! Dem er der nok af, véd De.«

»Ja — det var nok omtrent saadan, han sagde Prioren, den Aften han fo'r i Flint over min Bog og lod mig høre, at jeg havde taget Skade paa min Sjæl nede i Bozen Realskole.«

»Jeg bryder mig ikke i mindste Maade om, hvad Prioren siger. Han saa' naturligvis helst, at der slet ingen Skoler var.«

»Nej, nu gjør De ham nok ogsaa Uret,« mente Horn. »Jeg har da i det mindste ladet mig fortælle, at det var ham, der i sin Tid vilde have Frøken Bernhard sendt ned paa Instituttet i Brixen.«

»Jeg tvivler om, at hun var kommen der, dersom ikke Forstanderinden tilfældig havde været i Familie med ham. Og desuden: Det var ogsaa det rette Sted at sende hende hen!«

»Det kunde nok interessere mig at vide, hvad De mener dermed?«

»Ja, det lader til, at De interesserer Dem meget for, hvad der angaar Frøken Bernhard.«

»Det gjør jeg unægtelig ogsaa — med Deres Tilladelse.«

»For øvrigt mener jeg, at Instituttet efter sigende skal være et yndet Tilholdssted for Officererne nede fra det nærliggende Franzensfeste. Og skjønt jeg unægtelig foretrækker Uniformen for Munkekutten, kan jeg dog ikke sige, jeg finder, Militærstanden er den mest passende Omgang for syttenaarige Piger.«

»Nej, jeg vilde da ogsaa betænke mig paa at sende f. Eks. en Søster eller min tilkommende Hustru hen paa en saadan Anstalt,« indrømmede Amerikaneren.

»Det falder mig ind: Der er i Grunden noget, jeg nok gad spørge Dem om, Mr. Jafferson,« fortsatte Bar efter en lidt trykkende Pavse, der røbede, at Forstaaelsen mellem de to øvrige Herrer nok var i Færd med at strande.

»I saa Fald beder jeg Dem tale,« svarede Amerikaneren. »Dersom der imellem os to er en Dør, som endnu ikke er lukket op, saa maa det være, fordi De ikke har banket paa den. Jeg beder Dem, mine Herrer,« lagde han til i en gemytlig Tone: »Skal vi nu ikke alle være enige om ret at lukke os op for hinanden. For det er dog vist Meningen med Sagnet om Rosengarten, at det er netop

dét, vi Mennesker skal gjøre. Ellers bliver vi Skam alle tilsidst Forsteninger.«

»Hvor kan det egentlig være, at De endnu ikke er bleven gift?«

»Ah, slap det saadan ud,« svarede han med pludselig Alvor. »Jo, det skal jeg sige Dem ganske ærligt: Mens jeg endnu opholdt mig hos min Onkel i Danmark, omgikkes jeg ikke sjælden en ung og elskværdig Dame, med hvem jeg i Grunden ganske godt harmonerede. Men jeg var paa den Tid endnu kun 19 Aar, og da jeg efter endelig at have faaet min Moders Tilladelse til at ægte hende, vendte tilbage til Evropa for at opsøge hende, havde hun allerede giftet sig med en anden Udlænding. Der blev sagt, at det var med en fornem Legationsraad, der stadig var paa Rejse og for sin Helbreds Skyld helst maatte opholde sig i Italien.«

»Og siden den Tid har De maaske rent slaaet Ægteskabet ud af Hovedet?«

»Aa nej, det vil jeg ikke sige. Man kan jo aldrig vide, hvad der kan ske under Solen. Jeg havde f. Eks. en Ven i Ny-York, der, ligesom jeg, desværre havde forregnet sig slemt, i det han troede, at der et Sted gik en dejlig Kvinde og ventede paa ham. Forskjellen i vor Skjæbne var kun den, at medens min tidligere Veninde var rejst syd paa, var Gjenstanden for hans Forhaabninger taget til Rusland med Forældrene, der — som det senere viste sig — havde overtalt hende til at ægte en rig Petersborger-Banquier. De vil kunne forstaa, at min

noget tungsindige, men forøvrigt intelligente og brave Ven ikke just var glad ved Partiet. Han gik stadig omkring som en Kvæker og forsikrede paa det højtideligste, at han vilde aldrig gifte sig. Men hvad sker? En skjønne Dag bliver der pludselig tilsendt ham en Billet af omtrent følgende Indhold: Dersom De endnu mindes og maaske vilde synes om at gjense en tidligere god Veninde, bedes De ulejlige Dem hen i Hotel Métropole Nummer den og den. o. s. v.«

»Og det var virkelig hende, Gjenstanden for hans Forhaabninger?«

»Ja, det var ganske rigtig hende, der var taget fra Rusland til Amerika alene for at lade ham vide, at hun nu var bleven Enke og i Grunden aldrig havde undladt at tænke paa ham. Det er ikke mer end et Aars Tid siden, jeg besøgte dem i Sct. Petersborg. De havde da allerede en prægtig Søn og syntes unægtelig at være meget lykkelige trods deres mange Millioner. Men undskyld, Hr. Horn! Jeg er bange for, at De mener, min Snakkesalighed gaar for vidt. De siger ikke et Ord. Ønsker De maaske at sove?«

»Nej, jeg ligger kun og tænker paa med Forundring, at det jo var Dem, Hr. Jafferson, der endnu i Gaar talte til os om Kjærligheden som en Sygdom i Blodet.«

»Ja, men det var nok ogsaa om en Kjærlighed der efter,« svarede han og lo.

Her blev Samtalen uventet afbrudt, i det et

Vindstød i det samme rev Hyttedøren op, og Amerikaneren, der var den første, som kom paa Benene, stavrede hen i Mørket for at lukke den.

»Ah, nu klares det jo allerede i Luften,« sagde han og stak Hovedet ud af Døren. »De skal se, at vi faar udmærket Vejr i Morgen.« Man hørte ham lidt efter vende tilbage til Lejet. »Og saa vil jeg foreslaa dem, mine Herrer, at vi nu lægger os til Ro, saa at vi kan komme des før op i Morgen. — De kjender mig jo nok, Bar, og véd, at jeg er en stor Egoist med hvad der angaar min Søvn.«

Der blev da omsider sagt Godnat. Og det varede ikke længe, før man kunde høre baade paa Amerikanerens og Peterbergerens Aandedrag, at de begge var sovede ind. Maleren derimod laa endnu længe vaagen, bestandig lyttende efter Fossesangen tæt uden for Hytten. Han var i Grunden utilfreds med sig selv og ærgrede sig over den falske Undseelse og det dog vistnok overdrevne Hensyn til Maria Bernhard, der nylig havde hindret ham i at udtale sig aabent for Rejsekammeraterne. Men hvor forunderligt ogsaa, at han skulde ligesom møde hende endogsaa der oppe ved Indgangen til Rosengarten. Dér havde hun altsaa siddet og grædt ved Fossen, fordi hun skulde hjem til Klosteret! Og nu var hun for bestandig lænket til dette Kloster og til den skumle Gudfader, den pengegridske Tante! For bestandig? Men havde han da ikke i Sinde at gjøre noget for at fri hende ud af deres Klør? Skyldte han hende det ikke? Han maatte jo være

blind, dersom han ikke kunde se, at han allerede nu var Petersbergerens lykkelige Medbejler. Hvad om han foreløbig slog sig til Ro der for Vinteren og imidlertid tilbød hende sin Haand? Ja, men hans Kunst? Hans Kunst? — Nej, han var alligevel bange for, at han endnu ikke holdt alvorlig nok af hende, til at han turde vove et saadant Skridt.

Amerikaneren havde spaaet rigtig. Luften havde fuldstændigt klaret sig i Løbet af Natten, og Vejret var blevet godt. Et mere storartet Syn, end det der ventede Maleren, da han tidlig om Morgenen traadte udenfor Hytten, kunde næppe tænkes. Det var, ligesom Jorden endnu var under en Skabelsesproces. Solen, der dog foreløbig holdt sig skjult, var netop i Færd med at staa op. Hele Alperækken ovre i mod Vest begyndte langsomt at gløde, medens Taagen endnu drev omkring mellem de nærmere liggende, lavere Bjærge og bestandig skiftede Form. Det, der før saa ud som en Sø, blev efterhaanden til en Stenørken, en Fjældvidde eller et sønderrevet Landskab med bundløse Kløfter og Klippetinder, der endnu aldrig var blevne betraadte af nogen menneskelig Fod. Her dukkede en lille Bjærgby frem, ikke langt fra Ruinerne af en Del gamle Huse, der syntes at have været hjemsøgte af Fjældskred, et andet Sted en lille Kirke, eller et Kapel, et højtliggende Granparti, spættet med Lærketræer, og længere nede endeløse, blaasorte Skovstrækninger over stejle Klippevægge med Landevejenes skraatløbende, uklare Linjer. Dybt nede i en af Dalene

stak en Flodarm frem mellem et Par bebyggede Høje, der under Afstanden tog sig ud næsten som Myretuer. Lidt til højre foran sig havde han Kløften med det skummende Gletschervand, og vendte han sig om, laa det æventyrlige Fjæld med de mange Navne tæt bag ved ham og løftede sine øverste sølvhvide Takker, bræmmede af et fint Rosenlag, op imod Morgenhimmelen i uendelig Højhed og Ro.

Han glemte rent, at han var kommen der ud i den Hensigt at forfriske sig ved Fossen, og helmede ikke, før han fik kaldt de to øvrige Herrer der ud, for at ogsaa de kunde modtage Naturens første, friske Morgenhilsen. Den Begejstring, han lagde for Dagen, rev dem efterhaanden med sig, saa at Amerikaneren foreløbig rent glemte Teen, han var i Færd med at lave, ligesom ogsaa Petersbergeren, der i Begyndelsen syntes lidt kølig, forholdsvis hurtig tøede op.

»De bliver vel her hos os i Dag og tager med os paa Jagt?« spurgte han Horn, da de lidt senere vendte tilbage efter Tvætningen ved Fossen.

»Nej, Tak! Nu tror jeg nok, jeg maa se at komme hjem. Mine Venner nede ved Klosteret kunde ellers let blive urolige for mig.«

»Deres Venner, siger De,« lød det lidt skinsygt fra Petersbergeren. »Ja, jeg har jo nok mærket, at De efterhaanden har faaet en Del tilovers for de Herrer Patere der nede — og maaske ogsaa for Damerne?«

Det sidste var ikke fri for at komme lidt ud-

fordrende, og de to unge Rivaler stod et Øjeblik Ansigt til Ansigt og saa' paa hinanden.

»Nu skal jeg dog benytte Lejligheden — som jeg slap i Aftes — til at forberede ham en Smule paa kommende Muligheder,« tænkte Maleren og svarede rask: »Ja, deri har De fuldkomment Ret, Hr. Bar. Det er muligt, at de gode Herrer og Damer nede ved Klosteret ikke er mere fri for Skrøbeligheder end andre Mennesker. Saaledes som de nu en Gang er, og saa ualmindelig gjæstfri og venlig som jeg er bleven begegnet af dem — og maaske ikke mindst af Frøken Bernhard — har jeg efterhaanden faaet saa megen Godhed for dem, at jeg ærlig talt frygter, det vil falde mig svært at forlade dem. Men om jeg ogsaa virkelig skulde slaa mig til Ro her i Vinter — hvem kan vide, Hr. Bar, hvad dét maaske kunde være godt for.«

»Det lød jo næsten som en Tilstaaelse, det sidste han sagde,« brød det omsider ud af Værten, efter at Teen var bleven nydt i Stilhed, og Maleren var taget bort. De to tilbageblevne stod endnu udenfor den aabne Hyttedør og saa' efter ham, medens han rapfodet skridtede ned mellem Klippestykkerne i Dalen, hvor han kort efter forsvandt.

»Aa, man skal ikke lægge mer i Folks Udtalelser, end Logikken tillader,« svarede Amerikaneren, der jo naturligvis nok kjendte Petersbergerens Svaghed. Han stod og tørrede et Sølvbæger, af hvilket Teen var bleven drukket. »Det forekommer mig snarere at være en vis hensynsfuld Ridderlighed end nogen

speciel Kjærlighed til Frøkenen, der røber sig i, hvad den gode Danske foretager sig. Og hvem siger desuden, at hun holder af ham?«

»Det var vel ikke saa urimeligt, om hun gjorde det. Der er noget ærligt og ligefremt ved ham . . . noget jeg selv holder af. Et saadant Selskab som hans er hun ikke vant til. Sæt nu at han bliver her!« sukkede han. »Hvordan skal det saa ende?«

»Ja, med Tilladelse: Saa vilde jeg i Deres Sted se at gjøre mig lidt mer elskværdig overfor Frøkenen.«

»Jeg kan ikke gjøre mig elskværdig . . . Det er noget, der ikke ligger for mig. Tidligere har jeg dog nok kunnet tale med Maria. Nu er det tit, ligesom jeg faar en Prop i Halsen, saa saare hun viser sig.«

»Men kjæreste Ven — vil De da maaske have, at hun selv skal komme og fri?«

»Nej, det forlanger jeg ikke. Jeg vil kun have, at hun skal komme mig i Møde, hvis hun fremdeles holder af mig. Jeg kan dog ikke gaa og tigge om hendes Kjærlighed eller blive ved med at give hende min, naar hun stadig lader, som hun ikke ser mig og maaske helst vil være mig foruden.«

»Men dette er forkert. Det er min Sjæl pinende forkert, højstærede. En Mand, som virkelig elsker en Kvinde, maa aldrig blive træt af hverken at bede eller af at give.«

»Ja, De maa undskylde: dette kan jeg alligevel ikke rigtig være med til. Jeg skulde dog mene, at det er nødvendigt for et Menneske at holde lidt

paa sig selv,« svarede han med en pludselig Gløden i det ellers saa rolige Blik. Og han traadte i det samme ind i Hytten og greb efter sin Bøsse.

Lidt efter saas de begge to klatre op imod Rosengartens øverste Top.

Petersbergeren var et godt Stykke foran den anden. Han havde sagt, at han vilde der op at se, om han ikke kunde faa Fingre i en Ørn.

VIII.

Da Maleren en af de følgende Dage sad og arbejdede oppe paa sit Værelse, forekom det ham et Par Gange, som om han hørte nogen græde ude i Corridoren. Han rejste sig derfor omsider og gik hen og aabnede Døren.

Hvad? Var det ikke Regina, som sad der paa Bænken og hulkede, med Ansigtet mellem Hænderne? — Jo, vist var det hende. Han kunde kjende hende alene paa hendes runde Ryg. Lige ved Siden af hende stod der en mægtig Klædekurv med en Stabel sammenlagte, rene Lagener, som hun rimeligvis selv havde baaret der op. Det var i det hele taget forbavsende, hvilke Kræfter hun havde og alt, hvad hun var i Stand til at udrette trods sin uhyggelige Magerhed. Hun havde saaledes en Gang efter sigende uden Hjælp baaret den sindssyge Madame Bernhard helt hjem til Annexet, efter at Damen en Vinternat var bleven fundet i en temmelig forkommen Tilstand dér i Corridoren udenfor Datterens Sovekammer. Det var stadigt Regina, som gjorde alle Gjæsteværelserne i Stand og anviste Pilgrimmene dem. Ingen kunde som hun i et Øjeblik fare op

og ned ad Hotellets Stentrappe eller farte omkring med store Pakker over Søer og Bjærge, saadan som hun tit gjorde ved Juletid, naar hun »løb Stafet« for Paterne. Prioren, der desuagtet ikke ret kunde døje hende — formodentlig kunde han heller ikke undvære hende — plejede gjærne at sige, at hun om Sommeren var en Slags Luftballon og om Vinteren en Mellemting af et Dampskib og et Locomotiv.

»Men Regina dog — Hvad er der paa Færde?«

»Isch . . . gaa bare!« sagde hun og slog ud med Hænderne. »I Dag kan jeg ikke lide hverken at se eller tale med nogen.«

»Men har man da gjort Dem Fortræd?«

Isch! Hvad Fortræd skulde de vel gjøre mig? Nej, det er den stakkels Pater Ignaz, de har gjort Fortræd. Nu har de da endelig faaet ham jaget rent væk fra Klosteret.«

»Hvad er det, De siger?«

»Naa, De ved det maaske ikke. Jo, han er rejst her fra i Morges uden saa meget som at sige en eneste af os Farvel.«

»Men hvordan hænger det da sammen?«

»Ja, jeg ved det ikke. Prioren, med hvem jeg har talt derom, vil ikke ud med Sproget. Han siger, at Pateren har forset sig. Og Gud hjælpe den ulykkelige, der forsér sig imod ham. De to Mennesker har nu da heller aldrig kunnet døje eller forstaa hinanden. Men hvor skulde de ogsaa kunne dét, saa adskilte som de alle leve der ovre i Klosteret. Den ene sidder jo i sit Musehul, og den

anden i sit. Har De maaske nogen Sinde hørt dem tale sammen uden netop ved Kortspillet? Nej, ikke en Gang naar De spiser og drikker. Maa jeg spørge Dem, hvad der skal komme ud af et saadant Liv? Er det Mennesker! Hvad? Nej, maa jeg saa bede om Kattene der ovre i Kjælderen?« udbrød hun, i det hun pludselig rejste sig med en Mine som en Trold og slængede Klædekurven op paa den venstre Skulder.

»Hvad — Kattene, siger De?«

»Ja, det siger jeg,« gjentog hun vrissende, paa samme Tid som hun slog Døren op til det nærmeste Værelse. »For de holder dog sammen imod Menneskenes Ondskab — saa vilde som de er.«

Han blev staaende der endnu nogen Tid og hørte hende rumstére med Møblerne inde i Værelset, men gik saa omsider ned i Vestibulen, hvor han mødte Frøken Bernhard, der saa' ualmindelig bleg og nervøs ud. Hendes Paaklædning var lidt afstikkende: en fodsid Kaabe af Kamelhaar og en Panamahat med en Buket forpjuskede Edilweiss. Paa Fødderne havde hun lysegule Lædersko — hvilket han dog foreløbig ikke lagde Mærke til. Det var kjendeligt, at hun vilde ud.

»Hvad — skal vi mødes her igjen?« udbrød han overrasket og rakte hende Haanden. — Det var ikke saa sjældent, at han traf hende der ude i Vestibulen.

»Ja, jeg hørte Dem komme,« hviskede hun, »og skyndte mig her ud.«

»Det var smukt af Dem.«

Hun rystede paa Hovedet:

»Nej, men jeg maa jo passe paa, at De her efter Dags ikke deserterer for mig.«

»Deserterer?«

»Ja, saadan som De gjorde forleden, da De var oppe til Fjælds, og jeg ikke fik Søvn i Øjnene hele Natten af Skræk for, at De mulig kunde være styrtet ned i en Kløft. Hvor kunde De dog nænne . . .«

»Hys!« afbrød han hende og lagde Fingeren paa Munden. »Husk at De har lovet at tilgive mig og at glemme mine 'gale Streger'! — Men jeg synes, at Frøkenen . . .«

»Frøkenen — nu igjen!»

. . . at min kjære Veninde er saa alvorlig i Dag?«

»Ak!« sukkede hun vemodig. »Vi er alle saa forstemte over, hvad der er hændet med Pater Ignaz. De har maaske nok hørt, at han har forladt os?«

»Ja, Regina fortalte mig det netop nu. Men hvor kan det være, at han ikke en Gang har sagt nogen Farvel?«

»Jeg er saa bange for, at vi alle har været for strænge imod ham. Dog, det er virkelig for trist at tale derom,« afbrød hun sig selv, medens hun rettede paa Hatten med en adspredt Mine. »Jeg tror, at jeg hellere vil gaa mig en lille Tur. Det sagde min Gudfader at jeg skulde, og saa skyndte jeg mig at faa Tøjet paa, inden Tante kom.«

»Men maa jeg da ikke følge med Dem — dersom De tror, at det gaar an?«

»Tak, det saa' jeg egentlig gjærne . . . Det er min Mening, at gaa lidt op til Sct. Leonhards Kapel. Men jeg vilde rigtignok først hen i Annexet at hilse paa min Moder og mine Brødre. Det er saa længe siden, jeg har set dem.«

»Men i saa Fald kunde vi maaske træffes lidt senere paa Vejen op til Kapellet?«

Hun nikkede stiltiende, hvorpaa han sagte fulgte hende hen til Døren, og deres Veje skiltes.

Maleren gik foreløbig bort ad Vejen til Klosteret — paa samme Tid som den unge Dame fjærnede sig i Retning af Annexet. Uagtet Vejret var smukt, syntes der ikke at være mange Pilgrimme til Stede. Da han endnu aldrig havde besteget Kirketaarnet, hvor fra der var en prægtig Udsigt, besluttede han at gaa der op for at lægge Mærke til, naar Maria forlod Annexet. Efter at han havde opholdt sig der nogen Tid og set hende gaa ind i Granskoven, steg han ned og kom tilfældigvis frem i Klostercorridoren i det midterste Stokværk. Han gik et Øjeblik omkring der under en uhyggelig Gravstilhed. Hele Bygningen var som uddøet. Dørene med de hemmelighedsfulde Skodder for Glughullerne syntes alle aflaasede, Gibspudset var paa mange Steder faldet at Væggene, Spindelvæv, Støv og Smuds over alt. En pestagtig Luft, der trængte sig frem fra en snever og halvmørk Sidecorridor, drev ham til uvilkaarlig at fremskynde Gangen.

Men da standsede han med et udenfor en aaben Celledør, der syntes at være brudt op med Magt,

eftersom flere af Murstenene var revne ud af Væggen og laa kastede ned paa Gulvet i Corridoren, ved Siden af den ene løsrevne Dørstolpe.

»Det skulde dog vel aldrig være Pater Ignaz forladte Celle? I saa Fald ser det jo næsten ud, som han har været i Arrest og er brudt ud,« tænkte han og traadte uvilkaarlig nærmere. Tæt inden for Døren stod en tætpakket Bogreol og uden for Sengen et lille Bord, hvorpaa der var hensat en Karaffel Vand og en Talerken med lidt Hvedebrød, ved Siden af et Crucifix. Ellers mødte Øjet ikke andet en hvidkalkede, nøgne Vægge og solbrændte, sprukne Vinduesruder med flagrende Spindelvævsgardiner.

Men nu lød der Fodtrin i hans Nærhed, og Pater Prior traadte et Øjeblik efter frem fra Sidecorridoren.

»Hvad er til Tjeneste, højstærede?« spurgte han bidsk og med et Blik som en Hyænes.

»Om Forladelse! Jeg troede, det var Sakristanen, som kom,« svarede Maleren, det var gaaet ham lidt i Møde. »Han har lovet en Gang at vise mig det indre af Klosteret. Og da jeg netop tilfældig . . .«

Han kom ikke videre, før den anden afbrød ham:

»Det kan Sakristanen ikke gjøre . . . og allermindst nu, da Klosteret skal under Reparation. De sér vel, i hvilken Tilstand Cellerne er? Og desuden: Her er intet at vise frem.«

»Nej, jeg vil gjærne tro det,« indrømmede han skadefro, medens de fulgtes ad hen gjennem Corridoren. »Vi Protestanter har vist ikke sjælden lidt

overdrevne Forestillinger om, hvad der egentlig huses i et Kloster — eller lidt barnagtige, burde jeg maaske have sagt. Jeg kommer derved til at tænke paa, hvordan det gik mig en Gang i min grønne Barndom over for et Skilderhus ved Slottet der hjemme i Kjøbenhavn. Jeg havde ikke været utilbøjelig til i Begyndelsen at holde Vagten, som stod der i sin røde Kappe, for selve Kongen. Saa De vil maaske nok kunne forstaa, hvor ydmyget jeg følte mig, da mine Forældre fortalte mig, at det kun var en menig Soldat. Jeg gik endnu en lang Tid og trøstede mig med, at der dog nok alligevel maatte være et eller andet Mysterium ved dette mærkelige Hus, noget der kunde redde min Barnesjæl for en bitter Skuffelse — naar jeg bare kunde komme efter det. Men desværre: Da jeg en Gang under Majestæternes Fraværelse selv traadte op i den hemmelighedsfulde røde Kasse, for at faa den grundig set efter i alle Krogene, saa' jeg til min store Fortrydelse, at der var ikke andet der inde end Tomhed og Støv og Smuds.«

»Ja, man skal aldrig møde med overdrevne Forventninger i et Skilderhus,« svarede han koldt og standsede i det samme ved Nedgangen til Kirken. »Men nu kan jeg desværre ikke ledsage Dem længere, da det netop er min Bedetime.«

»Blot et Ord, Deres Højærværdighed!« bad Maleren og holdt ham fast ved Spidsen af to Fingre, han tvungent rakte ham. »Jeg hører, at den unge Pater Ignaz er taget bort.«

»Ja, her var ingen Virkekreds for hans Evner,« afbrød han ham mut.

»Dette forstaar jeg ikke rigtig. Han var dog vistnok en Mand med en levende Overbevisning?«

»Det kunde det vist aldrig falde nogen ind at betvivle, højstærede. Jeg mener kun, at Hr. Pater Ignaz egentlig er mere Prædiker end Skriftefader. Han har efter sigende allerede som Dreng følt sig stærkt tiltrukken af Missionsvirksomheden. Saa jeg finder det i Grunden ganske rimeligt, at han nu endelig har besluttet sig til at tage til Kina som Missionær.«

»Til Kina?«

»Ja. — Jeg har den Ære at anbefale mig.« Han bukkede gravistetisk og var et Øjeblik efter forsvunden bag Dørforhænget. Ekkoet af hans Fodtrin, medens han med tyksaalede, tunge Sko skridtede op ad Kirkegulvet, naaede endnu længe efter der ud. Men saa blev der omsider tyst. Hans Højærværdighed var aabenbar naaet op til sin Bedestol og havde bøjet Knæ for Gud.

Maleren var glad ved at kunne ile bort til Stævnemødet med Maria og saaledes hurtig faa det uhyggelige Klostermysterium luftet ud af Tankerne. Eftermiddagssolen var endnu saa varm, da han skyndte sig hen ad Kapelvejen, at Harpiksen paa Fyrretræstammerne flød ned ad dem i klare Strømme og krydrede Luften. Intet Vindpust bevægede Grenene eller Klokkelyngen, der endnu hist og her stod med nogenlunde friske Blomster. Han gik med

Hatten i Haanden og bar sit Rejsetæppe paa Armen, hvilket han imidlertid havde hentet. Da hele Stien der op til Kapellet var rigt forsynet med enten Billedtavler eller Crucifixer, og han ikke holdt af at gaa dem forbi, brød han sig som sædvanlig sin egen Vej. Men enten det gik frem mellem Træer og Buske eller hen over Klippestykkerne, saa' han sig bestandig omkring med en spejdende, forventningsfuld Mine, der tydelig nok røbede, at hans Tanker var langt foran Foden.

Var det ikke hende, som sad dér paa en Træbul mellem Fyrrene, hvor der var Udsigt til Stien? Jo, ganske rigtig. Han nærmede sig Stedet gjennem Krattet nede i Dalstrøget, uden at hun fik Øje paa ham, dukkede saa pludselig ned i Skjul af Buskene og fløjtede som en Fugl. Dog, hun anede ikke, at det var ham, men sad fremdeles med Blikket vendt imod Stien, lysende over hele Aasynet af Fryd og Forventning.

Nu kunde han umulig tøve længer med at give sig til Kjende, men traadte frem fra Buskene. Et gjensidigt Udbrud, et instinktmæssigt Glædesraab og de ilede hinanden i Møde. Endnu et spejdende Blik, som om hun vilde forvisse sig om, at hun var alene med ham, og hun tog ham troskyldig ved Haanden og beholdt den i sin.

De to første af Billedtavlerne, de nærmede sig, gik hun forbi uden som sædvanlig at sænke Hovedet eller bede lidt foran dem. Men allerede ved den tredje stod hun stille og slap omsider hans Haand,

for at følge Vedtægten, hvilket aabenbar ærgrede Maleren, da han saaledes blev nødt til at gaa lidt foran hende.

»Jo, det maa jeg sige: Katholikerne véd nok, hvor de vil bygge deres Klostre og Kapeller!« lød det noget senere fra ham. Det var netop, som de traadte frem imod Randen af en næsten lodret Klippevæg, dèr hvor Bedehuset til den hellige Leonhards Minde laa omgivet af en Mængde andre, men mindre Kapeller, for det meste spredte rundt om mellem Klippespaltningerne og forbundne med hverandre ved gyngende Broer. Hist og her var der rejst Kors eller henlagt Hjærneskaller og andre Menneskeben. Hvert nok saa lille Alter havde sine Lys og Helgenbilleder, sine pyntede Smaadukker og en Mangfoldighed af prentede og nedskrevne Vers til den i sin Tid sindssyge Leonhards Forherligelse. Naturligvis var den hellige Jomfru heller ikke bleven glemt. Hun var som oftest fremstillet med en lille Porcellainsdukke paa Skjødet og med en Krone paa Hovedet, eller hun sad grædende, indelukket i et Glasskab og stak sig en Kniv gjennem Hjærtet. Det hele var som en Børnehave i stor Stil, der nok kunde egne sig til at gjøre Indtryk paa de bodfærdige Pilgrimmes letvakte Fantasi, og da især om Vinteren, naar Sneen tjældede Klipperne med sit Dødninglagen.

»Naa, dette er altsaa det allerhelligste. Det var altsaa her, Aabenbaringen efter sigende fandt Sted?« spurgte Maleren den unge, levende Madonna, der

længe stod hensunken i Tanker, med foldede Hænder.

»Ja, det var dér nede« — her løftede hun Haanden og pegede ud over en flere Tusend Fod dyb og svimlende Kløft paa hvis modsatte Side Rosengarten og Kessel Kogl blankskinnende Snetoppe saas i det fjærne — »det var dér nede Jomfru Maria selv viste sig for den stakkels forulykkede Leonhard og gav ham Trøst og Næring i ni Dage, indtil han omsider kunde vende sund og sjælekarsk tilbage til sin Familie.«

»Den lykkelige Mand! Og saa var det, at han rejste Kapellet her til hendes Ære?«

»Ak nej,« svarede hun med et langt og sværmerisk Blik. »Det Kapel, som han byggede, ligger nede under Hvælvingen i Klosterkirken.«

»Han var altsaa en saa velhavende Mand, at han endogsaa kunde bygge en Kirke?«

»Nej, men da Besøget af Pilgrimmene hurtig blev saa stort, at de ikke kunde rummes i Kapellet, tog Paven sig efterhaanden af Sagen, ligesom der ogsaa efterhaanden strømmede frivillige Bidrag ind til Kirken fra alle nidkjære Kristne rundt om i hele Østerrig. Kapellet her blev derimod først bygget, efter at ogsaa Klosteret var blevet opført. Nu maa De da smukt følge med mig ind og se det,« sluttede hun lidt forlegen.

De gik da ogsaa et Øjeblik efter ind i Kapellet, hvor hun længe bøjede Knæ og bad foran Madonnabilledet, medens han adspredt bladede lidt i en

Fremmedbog, der var lagt hen ved Siden af en Bøsse til Indtægt for Klosteret.

»Gud være lovet, at man da igjen kan komme ud under aaben Himmel!« undslap det ham uvilkaarligt, da de noget senere traadte ud fra det fugtige og kolde Kapel. »Nu vil vi sandelig ogsaa hen et Sted, hvor man kan røre sig uden Fare for at blive spiddet levende paa et Klippespir! Jeg er bange for, at den hellige Jomfru vilde betænke sig meget paa at komme mig til Undsætning. Men dét kan da ogsaa være det samme. Naar jeg kun maa beholde hendes skjønne Navne, maa hun gjærne blive der oppe imellem Skyerne for mig.«

I hvor højtidelig hun var stemt, kunde hun aabenbar ikke lade være med at smile ad hans sidste Udtalelse.

»O ve — et Par Diakonisser!« udbrød han med komisk Fortvivlelse, da de ved Nedgangen fra Kapellet uventet fik Øje paa et Par hvidklædte kvindelige Skikkelser, af hvilke den ene sad og læste i en Bog med Guldsnit, medens den anden syntes at filere. »Tager jeg ikke fejl, er det de to samme, i hvis Selskab jeg saa' Dem første Gang hjemme i Hotellet.«

»Ja, det er Søstrene nede fra Deutschnofen. Ak! der sidder de fordybede i Bønnelæsning, medens jeg . . .«

»Hvoraf véd De, at det er en Bønnebog, de læser i?« afbrød han hende dristig. »Det kan jo lige saa godt være en Roman eller en Digtsamling.«

Hun svarede ikke, men trak ham uvilkaarlig bort med sig, hvorpaa de hurtig fjærnede sig baade fra Diakonisserne og fra Kapellet.

»Se her er et Sted, hvor der er godt at være!« udbrød han veltilfreds, i det de gik hen langs en skovklædt Bjærgaas, som Solen endnu beskinnede. »Her maa vi slaa os lidt til Ro og bede Solen om at trække det ud endnu en Times Tid med sin Nedgang.« Han standsede i det samme og bredte Tæppet ud mellem Granerne. »Vær saa artig at tage Plads! Og glæd Dem ved Udsigten! For den er virkelig storartet! — Hvad mon det er for et Fjældvand, man skimter der nede i Dalen længst til venstre?«

»Jeg tror, at de kalder det Branten Sø. Det skal efter sigende komme helt oppe fra Rosengarten,« svarede hun med et Suk, paa samme Tid som hun satte sig. »Der skal nok være et ret skjønt Vandfald der nede.«

»Men De er saa alvorlig, synes jeg. De er da vel ikke vred paa mig for det, jeg nylig sagde om Diakonisserne? Eller har De maaske taget mig det ilde op, at ikke ogsaa jeg bøjede Knæ der oppe foran Madonnabilledet? Jeg skal saa inderlig gjærne bøje Knæ for Dem.« Han gjorde det uvilkaarlig. »Kan det ikke formilde Dem?«

Hun smilte lyksalig:

»Jeg tror, at De er det eneste Menneske, jeg ikke kan blive vred paa. Men sæt Dem nu her hos

mig!« Hun rakte Haanden frem. »De vil dog vel ikke blive liggende dér i denne Stilling?«

»Nej — jeg er aldeles forbavset!« udbrød han uden at svare hende.

»Hvor over?«

»For det første over at se hvilken Barnefod, De har. Og for det andet — jeg har ikke lagt Mærke til det før: De har jo lysegule Sko paa.«

»Det er ogsaa noget at lægge Mærke til,« svarede hun rødmende og trak Fødderne til sig. »Det er et Par Turistsko, som jeg fik en Gang at Institutbestyrerinden der nede i Brixen. De har ligget længe og drevet om i mit Værelse. Saa faldt det mig netop ind at tage dem paa i Dag, da jeg skulde ud.«

»Det er sandt: Hvordan var der egentlig der i Institutet eller Nonne-Pensionatet? Naturligvis umaadelig kjedeligt. De saa' vel aldrig et Mandfolk?«

»Ih jo, det gjorde vi rigtignok. Commandanten paa Franzensfeste og en anden Officer, der var i Familie med Forstanderinden, besøgte os saamænd jævnlig. Jeg var tit ikke saa glad derved — og da især naar de skiftevis førte mig til Bords.«

»Var de da maaske ikke underholdende?«

»Jo, de kunde vist være underholdende nok. Men jeg brød mig dog ikke videre om deres Conversation. Kan De tænke Dem, at Lieutenanten en Aften fortalte mig hele sin Families Historie og spurgte, om han ikke en Gang ved Lejlighed maatte præsentere mig for sin Fader?«

»Naa! — Og Commandanten?«

»Ja, ham kunde jeg nu slet ikke lide,« svarede hun og blev pludselig rød i Ansigtet.

»Om Forladelse, dersom jeg er for nærgaaende med mine Spørgsmaal! Der er nok noget med den Commandant, De ikke vil rykke ud med.«

»Nej, det er der slet ikke. De maa saamænd gjærne faa det at vide. Jeg kan dog ingen Ting skjule for Dem. Det var en Aften, da alle vi unge Piger havde faaet Lov af Forstanderinden til at tage os en lille Svingom ude i Haven. Uagtet jeg var den eneste, der ikke havde lært at danse, vilde jeg dog gjærne være med og havde derfor ogsaa taget min grønne Silkekjole paa . . . den som De jo nok kjender. Men saa havde jeg næppe begyndt — jeg véd ikke, om det var en Vals eller en Hopsa, — med en af de andre unge Piger, førend Commandanten kommer hen og inklinerer for mig. Jeg havde i Grunden ikke noget imod at danse med ham, for han førte unægtelig godt. Men saa siger han til mig, netop som det gik allerbedst: 'Se mig lige ind i Ansigtet.' — Jeg blev noget underlig derved og vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde gjøre. Men da han saa stadig gjentog det, og jeg syntes, at han stirrede saa underlig paa mig, saa . . .« Her fik hun pludselig Graaden i Halsen. »Ja, det var maaske tosset af mig . . . Men saa gik jeg bort fra ham og op paa mit Værelse, hvor jeg af Angest gav mig til at pakke min Kuffert. Jeg syntes, at jeg umulig kunde blive der længer.«

»Tværtimod, det var overmaade rigtigt handlet,« forsikrede Maleren hende med et Haandtryk. »Men hvad sagde da Forstanderinden?«

»Aa, hun blev aldeles altereret derved, og tog mit Tøj i Forvaring, for at jeg ikke skulde flygte. Men det brød jeg mig ikke om. Da jeg havde ligget det meste af Natten uden at kunne sove, stod jeg op og gik tidlig om Morgenen ned til Stationen og tog med Toget til Bozen. Derfra spaserede jeg saa her hjem i min grønne Kjole, da alt det andet Tøj jo, som sagt, var blevet taget under Forvaring. Baade min Tante og Prioren blev naturligvis umaadelig vrede og sagde, det var en Misforstaaelse. Men jeg har dog alligevel endnu ikke fortrudt, hvad jeg gjorde — skjønt jeg jo skammelig nok fik min grønne Silkekjole reven itu derved.«

Maleren lo og skiftede omsider Plads, da hun under Fortællingen var gleden langsomt ned ad Skraaningen imod ham. Han satte sig ved hendes Side og greb atter hendes Haand med en Følelse af uendelig Lykke.

»Naa, saa De vilde altsaa ikke være Lieutenantens Frue?«

»Nej, hvor falder De dog paa det? Det er jo slet ikke sagt, at han mente det saa alvorligt.«

»Jo, det gjorde han nok. Der er vist flere end én, der gaar omkring med et knust Hjærte for Deres Skyld, ser man rigtig til.«

Hun saa' paa ham i den højeste Forundring:

»Flere end én . . .«

»Ja, det er ikke mig selv, jeg sigter til,« lo han. »Og for Resten heller ikke Pater Ignaz — Men . . .«

»Aa, lad nu Pater Ignaz være i Fred!«

»Men sig mig en Gang for alle« — her lagde han Armen om hendes Liv og saa' hende ind i Øjnene, som om han ret vilde granske hendes Sjæl: »Hvordan staar det egentlig til mellem Dem og Deres tidligere Barndomsven, Paul Bar?«

Hun kom pludselig til at ryste og søgte at trække sig tilbage fra ham:

»Jeg véd ikke, hvad De sigter til.«

»Men hvorfor ryster De da — hvorfor trækker De Dem tilbage fra mig?«

»Jeg véd ikke af, at jeg ryster,« stammede hun.

»Kjære, lad os nu være ærlige!« bad han, paa samme Tid som hendes Aasyn formørkedes. Han følte sig pludselig gjennemrystet ved Tanken om, at det mulig allerede var forbi med hans Lykke.

»Jeg siger Dem, jeg véd ikke, hvad De sigter til. Hvor kan De dog komme med en saa urimelig Beskyldning, som at Paul Bar skulde gaa omkring med et knust Hjærte for min Skyld?«

»De har dog vistnok tidligere været gode Venner.«

»Det har vi, og jeg vil heller ikke nægte, at jeg en Gang har holdt meget af ham. Men . . .«

»Hvorfor skulde De ogsaa benægte det? De véd jo, at jeg selv finder ham meget elskværdig.«

». . . men i de senere Aar er vi blevne fuld-

stændig fremmede for hinanden . . . Det er alt det, at han hilser mig, naar vi ses . . . Og skal jeg dømme ham, efter hvad de andre der hjemme fortæller om ham, synes jeg egentlig, at der ikke er nogen Grund til stadig at fremhæve hans Elskværdighed.«

»De bliver jo formelig bitter lige med et.«

»Ja, dersom dette skal være at blive bitter, saa — saa kan jeg slet ikke tale om ham.«

Det var, som ethvert af hendes Ord lukkede til om hans Hjærte og hans Strube, saa det varede noget, inden han kunde fortsætte:

»Det er bedst ikke at bryde sig om, hvad andre behager at sige om ens Venner . . . Jeg er bange for, at De i det hele taget handler mer under andres Ansvar end efter Deres egen Overbevisning.«

»Aa, jeg kan ikke udholde Deres Bebrejdelser!« udbrød hun utaalmodig som et Barn, der er sygt. Hendes Bryst bevægedes stærkt, og Taarerne, der vældede frem, gjorde hendes skjønne Øjne dobbelt glandsfulde.

»De maa ikke opfatte mine Udtalelser som Bebrejdelser! Husk paa at vi er Venner, og at vi som saadanne maa . . .«

»Hvor kan jeg vel slaa mig til Ro med min egen Overbevisning?« afbrød hun ham, som om hun slet ikke hørte, hvad han sagde. »Jeg véd jo overhovedet ikke andet, end hvad man fortæller mig, eller hvad jeg læser i de Bøger, Paterne nu og da stikker mig i Haanden. Selv overfor Dem har jeg i Begyndelsen slet ikke følt mig tryg. Men nu da

jeg synes, at jeg gjør det« — Han søgte at undgaa hendes Blik — »nu er det, ligesom De pludselig bliver et andet Menneske. Hvad ondt kan man dog have fortalt Dem om mig? Eller hvad har jeg dog sagt, som er Skyld i, at De behandler mig saa koldt og fremmed? Sig mig det! Aa, sig mig det!« bad hun og klyngede sig hjælpeløst op til ham. »Dersom ogsaa De støder mig bort, tør jeg aldrig mer betro mig til noget Menneske.«

Han sad og gispede urolig i hendes Favn og vidste næppe, hvad han skulde svare, eller om han turde gjengjælde hendes Kjærtegn, vidste kun at han holdt af hende mere end nogen Sinde før, og det netop nu, da hans Samvittighed bød ham at fortie det for hende. For nu kunde han da ikke længer være i Tvivl om, at Petersbergeren var hende alt andet end ligegyldig — skjønt det unægtelig saa' ud, som om hun selv ikke rigtig vidste det. Han bestræbte sig for at frigjøre sig lempelig for hendes Favntag. Men det vilde ikke lykkes ham. Saa sagde han omsider:

»Saa, kjære Frøken Bernhard, nu maa vi rejse os! Nu er Solen gaaet ned bag Mont Roens Top.«

»Ak, er Solen gaaet ned!« sukkede hun. »Dog det kan være det samme, blot De er hos mig.«

»Men her begynder at blive kølig, synes jeg.«

»Det er fordi, De selv er saa kold.«

Han klappede hende paa Hovedet:

»Det maa De ikke sige! Vi maa være fornuftige, mit Barn!«

»Aa, siger De ogsaa, at jeg skal være fornuftig? Er det ikke nok, at jeg stadig maa høre det der hjemme af de to gamle Mennesker, der lader, som de aldrig har været unge? Naar skal jeg dog faa Lov til at slippe bort fra dette grufulde Kloster og komme hen et Sted, hvor jeg rigtig kan faa Klarhed over mig selv?«

»Giv Dem tilfreds, kjære Maria, den Tid kommer nok!«

»Nej, De har gjort mig angest,« udbrød hun hulkende. »De er endnu utilfreds med mig. Det hjælper ikke, alt hvad jeg gjør, for at De skal synes om mig. Tværtimod . . .«

»Hys!« hviskede han sky og lagde Haanden paa hendes Mund.

»Ja, det er naturligvis forkert . . . jeg véd det godt, det er forkert, at jeg taler til Dem, som jeg gjør. Men jeg kan ikke andet. Nu vil De naturligvis først blive rigtig kold og stræng imod mig. Jeg har en Anelse om, at det er den sidste Gang, vi to er ude med hinanden. Og saa maa jeg ikke en Gang sige Dem, hvor meget jeg holder af Dem.«

Hun klyngede sig atter op til ham med et Barns Hengivenhed, og det var et Øjeblik, som han skulde beruses af hendes Kjærtegns Sødme. Pligtfølelsen blev svagere hos ham og Tilbøjeligheden stærkere. Men saa tog han med ét hendes Hoved mellem begge sine Hænder, saa' hende ind i Øjnene med et manende Udtryk og hviskede:

»Nu maa vi alligevel gaa! Ikke sandt: Nu maa vi gaa?«

Et Nik og et Suk — og hun rejste sig og gik ned ad Skraaningen foran ham med en lidt opskræmt Mine. Først da han nogenlunde havde overbevist sig om, at der ingen Folk var i Nærheden, fulgte han langsomt efter hende. Undertiden forekom det ham, at han hørte hende hulke endnu. Dog, det var maaske et Bedrag af hans Fantasi. Efter at han omsider havde indhentet hende, svingede de ned igjennem Dalen og om ad Kapelvejen, uden at det lykkedes dem at faa nogen egentlig Samtale i Gang. Nu gik hun stadig Billedtavlerne forbi, som om hun ikke saa' dem. En gammel Bonde, som de mødte under Vejs, tog ærbødig Hatten af og bød dem: »Grüss Gott«. Men hun besvarede ikke hans Hilsen. Da de endelig var naaede helt ned, hvor Stien endte tæt ved Annexet, stod hun pludselig stille og gav ham Haanden med et taaredugget Blik:

»Ja, saa vil jeg sige Dem Farvel . . . og Godnat med det samme . . . for jeg gaar vist ind og bliver hos min Moder i Aften.«

»Farvel og Godnat!« var alt, hvad han kunde sige, men des varmere trykkede han hendes Haand. Og de gik hver til sit.

Trangen til Ensomhed havde drevet ham tilbage ad den samme Vej, de var komne, og helt ned til den ovennævnte Branten Sø, hvor han uventet blev Vidne til et Skuespil, som han vistnok sent vilde glemme.

Det var ude paa selve Søen, det foregik.

Han havde et Øjeblik slaaet sig ned mellem Bjærgfyrrene der ved Bredden og sad urolig og grundede over den heftige Kjærlighedslængsel, der var bleven vakt i ham, medens Øjet instinktmæssig fængsledes af Søens dunkle Krusninger. Omtrent lige ud for ham steg de lette, hvide Dampe i Vejret fra det af Marie Bernhard omtalte Vandfald, der vel syntes temmelig lavt i Forhold til sin umaadelige Bredde, men dog var betydeligt nok, til at en Baad vilde være redningsløs fortabt, dersom den blev revet ned ad det med Strømmen. Han kunde i Begyndelsen næppe tro sine egne Øren, da der lød Aareslag i det fjærne, og han tæt inde under Land fik Øje paa et lille broget Sejl, der uvilkaarlig mindede ham om de store Lommetørklæder, han havde set Paterne ved Klosteret bruge, der alle snusede Tobak. Men nu kom efterhaanden ogsaa Baaden frem lige ud for Aabningen mellem Træerne. Det syntes at være en lille fladbundet Pram, rimeligvis bestemt til at sætte over Vandet med. Men hvem turde vel vove sig ud i Strømmen med et saadant Askebæger? Det maatte da i det mindste være én, der forstod at haandtere et Par Aarer, og som havde Kræfter dertil. For Sejlet kunde der da ikke godt være Tale om at bruge — Det blev da ogsaa snart taget ned. Han spejdede efter Manden, der sad og roede i Midten af Baaden. Men Afstanden gjorde ham det umuligt at faa noget Indtryk af Personen. Og desuden var Baaden snart gleden hen bag en Gruppe

neden for staaende Træer, der hemmelighedsfuldt rørte Grenene under Bjærgvindens ustadig flakkende Pust.

Men se, der dukkede den frem igjen! Den var da allerede naaet et godt Stykke ud i Strømmen, der stadig rev den med sig. Den baade vippede og gyngede og skiftede uafladelig Retning. Det var kjendeligt, at den vedkommende ved Aarene ikke længer havde nogen Magt over dem, i det den bestandig kom den brusende Cascade nærmere. Nu kunde man ogsaa langt tydeligere skjelne Personen, der traadte frem som en mørk Silhouet paa det lysere Vandspejl. Han syntes at være uden Hovedbedækning, havde flagrende Haar og urolige, feberagtige Bevægelser, der pludselig fik Maleren til at fare sammen med et Udraab:

»Pater Ignaz . . . Ja, det er aabenbar ham . . . Og jeg som troede, at han allerede var . . . Skulde han mulig have holdt sig skjult her indtil nu, da det først rigtig mørknes?« fór det om i hans Hjærne, paa samme Tid, som han uafbrudt fulgte Baaden med Øjnene. »Han vil naturligvis over Vandet for at gaa videre i Nat . . . Nej, det er umuligt andet, end at i det mindste den ene af Aarerne maa være gaaet tabt! Baaden bevæger sig jo som en Prop i en . . . Se nu er den igjen kommen ind i en Strømhvirvel . . . Og nu . . .«

Han sprang uvilkaarlig op, ligesom for at komme Pateren til Undsætning. Dog, her var ingen Menneskehjælp mulig. Snart var Baaden ikke længer end et Bøsseskud fra Faldet, og den blev bestandig

trukken frem imod det af et mægtigt Dragsug, medens Vandspejlet formørkedes, og der lød Susen fra Trætoppene som af usynlige Naturaander, der nærmede sig Stedet. Men da rejste Manden i Baaden sig og strakte Armene mod Himmelen, paa samme Tid som Bjærgene rundt om gav Ekko af et Skrig om Hjælp — eller vel snarere om Naade — og da Maleren, der uvilkaarlig havde lukket Øjnene, netop som Baaden hvirvledes hen imod den visse Dødens Munding, omsider atter aabnede dem, var det utrolige sket: Hr. Pater Ignaz havde atter faaet Sejlet op ved et pludseligt Omslag af Vinden og sad nu til agters med Aaren i Haanden, medens Baaden med en rivende Fart satte over imod de yderste Spidser af et fremspringende, mørkt Klippeparti, der dannede ligesom et Bulværk for Strømmen ovre ved den modsatte Bred.

Et Øjeblik efter saa' Maleren ham gaa oprejst hen over Klippestykkerne og forsvinde i Skovtykningen nede i Retning af Mont Roen.

Men Hr. Pater Ignaz anede nok ikke paa sin Rejse til Kina, hvor urolig »den danske Mand« havde været den Aften for hans Skyld.

IX.

De havde haft et kjedeligt Graavejr det meste af den forløbne Uge, og Maleren, hvis Humør ikke var fri for at have taget lidt Skade i den senere Tid, var nær ved at fortvivle. Han havde nede ved Deutschnofen faaet fat i et gammelt italiensk Kirkemaleri, som han var i Færd med at kopiere. Men Farver og Linjer løb i et for ham. Der var ikke Lys i Luften. Taagen stod undertiden hele Dagen udenfor Vinduet som en fugtig Cementmur, der trodsede alle hans Forhaabninger og gjorde Stilheden omkring ham endnu mere trykkende. Hvor ofte, naar han sad der og faldt sammen foran Staffeliet, maatte han ikke mindes sit tidligere Atelier hjemme paa Kristianshavn, hvor ethvert af hans Penselstrøg var blevet akkompagneret af Hammerslagene ovre fra Værftet, medens travle Hænder rammede Jærnboltene ind i de mægtige Skibsskroge, der om kort Tid skulde tumle sig ude paa Havet. Aa, hvor han i Grunden led under denne evige Uvirksomhed! Det forekom ham, som om hans Karakter efterhaanden slappedes der oppe under den stadige Omflakken i Taagen mellem Himmel og Jord. Og han maatte

mangen Gang tænke med en vis Misundelse paa »den lykkelige Pater Ignaz«, som dog var sluppen saa vel derfra — skjønt Kina var jo unægtelig ikke det Sted, hvor han helst vilde hen.

Men hvorfor rejste han da ikke?

Nej, Frøken Bernhard, hvem han næppe nok havde set siden deres Udflugt til Kapellet, var bleven syg allerede den følgende Dag, og han maatte nødvendigvis tale noget nærmere med hende om Petersbergeren — eller ogsaa blev han nødt til at tale med den unge Herre selv. Han havde egentlig ikke troet, at Maria endnu havde turdet vove sig ud efter Sygdommen. Men saa havde han tilfældig faaet Øje paa hende en Eftermiddag, netop som hun kom gaaende hjem fra Annexet, og Taagen lettede lidt. Om hun havde haft Vinger, og om Paraplyen, som hun bar paa Skulderen, havde været en Liljestængel, vilde hun næppe kunne have set mer englelig ud, end hun gjorde, saadan som hun gik der paa den endnu friske Grønsvær, med voksblege Kinder og sænket Hoved. Hans første Tanke var at ile hende i Møde for at forsøge, om han dog ikke kunde aande Liv og Varme i dette fine, skyggeagtige Legeme. Men saa slog han pludselig om og tænkte:

»Aa nej, lad hende gaa med Fred! — Du var vel snarere i Stand til rent at skræmme Livet af hende.«

Under de nærværende triste Forhold var det hans eneste Adspredelse at gaa omkring mellem Pilgrimmene nede i Gjæstestuen og undertiden med

enkelte Træk føre en eller anden af dem ind i Skitsebogen.

Da han, Dagen efter at han sidst havde set Maria Bernhard, kom der ned for at spejde efter hende, sad der et lille Selskab paa fire Personer — to Damer og to Herrer — inde i det midterste Værelse, hvor Lampen allerede var tændt, skjønt det endnu var midt paa Eftermiddagen.

De var alle fire ankomne til Klosteret den foregaaende Dag og havde foreløbig slaaet sig til Ro der i Haab om, at Vejret snart skulde bedre sig.

Den ældste af Herrerne var en lille gemytlig Greve fra Omegnen af Meran, den anden en Tysker, en Todtenkopf-Husarofficer, der havde taget sig Orlov for at rejse ned og forsøge sin Lykke ved Spillebanken i Monte-Carlo, men forøvrigt gjorde Tjeneste et Sted ved den polske Grænse. Damerne var Wienerinder, begge to en Smule matroneagtige og allerede temmelig til Aars. Den yngste af dem, der dog havde Roser paa Brystet, spillede Skak med Greven. Den ældste lagde Kabale, Husarofficeren skrev.

Først da Maleren traadte der ind og tog Plads ved Bordet, lagde han Mærke til, at der var endnu et Par fremmede Herrer til Stede.

Den ene af dem, der straks gav sig i Samtale med ham, var en Præst fra Zillerthal, ved Navn Johannes Angolus, et i høj Grad jomfruagtigt Mandfolk, der stadig sad med Hænderne foldede og sukkede beklemt over sin egen Hellighed.

»Jeg har gaaet her til fra Zillerthal paa mine bare Fødder,« fortalte han, medens han sad og skottede urolig over til den anden fremmede, der havde et stærkt jødisk Physiognomi og bar en fedtet Lædertaske over Skulderen, med Paaskriften: *Izydor Marguliez. Warchau.* »Den hellige Jomfru har sat mig til at være Sjælesørger for en Befolkning, der desværre ikke er fri for at være lidt paavirket af Tidens moralske Brøst. Det falder mig undertiden svært nok at brydes med den. Saa man kan gjærne have nødig undertiden at komme ud og forfriske sig paa Sjælen.«

»Um!« lød det lidt sarkastisk fra Hr. Marguliez, paa samme Tid som Greven og Damen med Roserne saa' op og smilte.

»Saa besøger Deres Velærværdighed maaske ofte Klosteret?«

»Nej, desværre! Jeg har ikke været her, siden jeg var Gymnasiast. Og jeg maa bekjende, at jeg nær havde glemt Maria Weissenfels. Men Himmelen være lovet, hun havde ikke glemt mig . . .«

Her blev Samtalen afbrudt, i det Hr. Pater Prior i det samme traadte der ind og hilste ærbødig paa Greven og Lieutenanten, hvorimod han næppe havde faaet Øje paa Manden med Lædertasken, førend han studsede og hurtig gik tilbage imod Døren:

»Hr. Marguliez — maa jeg bede Dem om at følge med over i Klosteret,« tiltalte han ham i forbigaaende. Og uagtet det lod, som Hr. Marguliez

ikke havde videre Lyst til at efterkomme Anmodningen, rejste han sig dog omsider, hvorpaa de begge gik bort.

»Hvad mon det var for en Pilgrim?« spurgte Hr. Johannes Angolus Værtinden, der netop bragte Damerne Chokolade.

»Aa, det er saamænd en rigtig skikkelig Polak, der kommer her en Gang imellem og gjør en lille Forretning, paa samme Tid som han øver sig i Gudsfrygt og gode Gjerninger.«

»En Polak? Ja saa? Han saa' mig noget fordægtig ud,« lød det fra Husarofficeren, medens han vendte Papiret. »Er han da Handelsmand?«

»Ja, han har da saa mange rare Ting til Sygepleje,« forsikrede Værtinden. »Saa det er saamænd ikke saa sært, at baade vore Patere og Fruentimmerne holde meget af ham — de Stakler gaa her jo og tager saa megen Træk til enhver Tid. Det er noget, der nok skal give Værk i Kroppen, kan De tro, Hr. Lieutenant.«

Da Hr. Pater Angolus skulde læse Aftenbønnen gik Maleren over i Kirken til sædvanlig Tid, i Haab om maaske dog dér at træffe sammen med Maria. Men han saa' øjeblikkelig, at hendes Bedeskammel var optaget af et Par endnu unge og smukke Pilgrimme, en Mand og en Kvinde, der laa og knælede der, næsten som de kunde være Brud og Brudgom. Han nærmede sig dem, uvilkaarlig fængslet af deres Skjønhed, og stod længe og saa' paa dem med en vis skinsyg Følelse ved Synet af den Kjærligheds-

lykke og Sjælefred, der lyste af dem begge. At dømme efter deres Paaklædning maatte de være nede fra Sarnthein og ualmindelig velstaaende. Hendes hvide Brystsmække skinnede om Kap med Sølvsmykkerne, og naar han opmærksomt vendte hende Bladet i Bønnebogen, kunde man se ved Lysskjæret fra den tykke Vokskjærte, de havde bragt med sig, at hans Fingre var besatte med kostbare Ringe. Efter at Aftenbønnen var bleven læst med blid, kvindelig Røst af Hr. Pastor Angolus, blev Skriftestolene aabnede som sædvanlig, og de to ubekjendte gik Haand i Haand hen og knælede ved den ene af dem. Men da vendte Maleren omsider Blikket fra dem og traadte hen i en afsides Krog for at forsøge, om han ikke kunde bede en Bøn for sin egen Sjælefred — og for den Kvindes, som han fremdeles syntes fulgte ham overalt.

Det var blevet senere paa Aftenen, og han sad og tegnede lidt inde i det midterste Værelse, hvor ogsaa Greven med sit Rejsefølge var til Stede — da Zillerthalspræsten traadte gravitetisk ind til ham fra den yderste Gjæstestue og gav ham Haanden til Afsked.

»Hvad behager — tager De allerede bort? Jeg troede, at Hr. Pastoren vilde blive her til i Morgen.«

»Nej, det kan jeg ikke . . . det er mig umuligt . . . De skulde vide, hvordan jeg er bleven forhaanet af denne skamløse Polak . . . Vover han ikke at tilbyde mig sine Hühneraugenringe og . . . jeg véd ikke hvad . . . og det netop lige som jeg kommer her

over efter at have læst Aftenbønnen. Se en Gang der ind!« Her pegede han med rystende Haand ind i det forreste Værelse, hvor man saa' Polakken gaa omkring mellem Pilgrimmene og tilbyde dem sine Varer — om end med en vis Tilbageholdenhed. »Maa jeg spørge Dem, om De finder, det er rigtigt, at en saadan Landstryger faar Adgang til Klosteret, og at han skal indlogeres der ovre mellem gejstlige Personer? Nej, førend jeg vil sove under Tag med en saa obscur og naturligvis hedensk Krabat — for han maatte da tilstaa, at han ikke havde været ovre at høre mig læse Bønnen — før vil jeg gaa her fra med det samme . . . og det paa mine bare Fødder.«

»Ja, saa behøver Deres Velærværdighed ingen Hühneraugenringe,« undslap det Horn. Det var ham umuligt at lade være med at le, da han et Øjeblik senere saa' den fromme Mand vandre barfodet bort gjennem det yderste Værelse med opkiltet Præstekjole og et Par tyksaalede, tunge Støvler i den venstre Haand.

Regina havde allerede travlt med at føre Pilgrimmene oven paa til Soveværelserne. Men endnu tøvede der dog en Del af dem i Gjæstesalen, og imellem de sidste var ogsaa det smukke og statelige Par, som Horn havde lagt Mærke til ovre i Kirken. De havde imidlertid indtaget et efter Forholdene udsøgt Maaltid med tilsvarende Vin, og sad fremdeles og talte sagte, fortrolig med hinanden, tilsyneladende uden at ane hvilken Opmærksomhed

de vakte. Om det saa var Greven og hans Rejseselskab, var de bestandig optagne af »det smukke Par«. En trientinsk Student, der spillede Sortepér med nogle unge Piger, glemte uafladelig Kortene for at se paa »de lykkelige«. Gamle Pater Annastarius sad hyppig og mumlede noget om »Commisbrød«, medens han klinkede med sin Modspiller i Piquet'en, den savlende Broder Anselmo. Hans Højærværdighed Pater Prior saa' man ikke noget til. Det hed sig, at han var gaaet ned til Birkabrück for at berette en syg og vilde blive der om Natten.

»Ja, saa er det vel bedst, at ogsaa vi gaar til Ro,« henvendte den fremmede Herre til sin smukke Ledsagerske, og de rejste sig omsider begge, efter at han havde betalt Værtinden. Horn, der sad og tegnede dem, lagde Mærke til, at da Tante Benedikte vilde give ham Penge igjen, viste han dem overlegent tilbage, hvilket bevirkede, at hun i et Anfald af Henrykkelse kyssede ham paa Haanden.

»Nummer to og Nummer tre i andet Stokværk,« lød det vejledende fra Regina, der allerede længe havde staaet henne ved Døren med et Lys i Haanden for at følge Parret op. — Nummer to og Nummer tre, var tilfældigvis Værelserne lige ved Siden af Malerens.

»Tak, lille Jomfru, vi kan saa godt hjælpe os med det ene, eftersom vi er Mand og Hustru.«

»Ja vist, den Snak kjender vi nok,« afbrød Regina ham med en Mine som en Cerberus. »Saa vær saa god at dokumentere det!«

»Men Regina — hvordan er det Du tér Dig?« irettesatte Værtinden hende strængt. »Da vil Du dog vel ikke forlange, at Folk skal føre deres Døbe- eller Vielsesattest med sig, naar de besøger vort Kloster? Kom hid med Lyset, Din næsvise Tøs! Saa skal jeg nok selv lyse Herren og Fruen op.«

Da Maleren noget senere blev alene tilbage i Gjæsteværelset, og der lød Sang ude fra Folkestuen bag Køkkenet, hvor ogsaa Paterne undertiden søgte hen, besluttede han at gaa et Øjeblik der ud at høre paa Sangen, skjønt han ikke tidligere havde været der.

»Nej, nu staar Verden da ikke længe . . . kommer Professoren ogsaa her ud!« lød det ham i Møde fra »Maria-Küchinn«, der stod sværlemmet og rød som en Ildaand henne bag Komfuret i Køkkenet, der var saa stort, at man undertiden lavede Mad der paa én Dag til mellem fem og seks Hundrede Mennesker.

»Ja, jeg vilde med Damernes Tilladelse gjærne ud at høre lidt paa deres smukke Sang,« svarede han og slog uvilkaarlig Øjnene ned for hendes fyrige Blik — paa samme Tid som ogsaa to andre velnærede Jomfruer traadte frem ved Komfuret under en stærkt spruttende Latter:

»Hvad — vil Professoren virkelig gjøre os den Ære . . . Hi, hi, hi! Ha, ha, ha! — Nej, saa bliver der da et Hus!«

Det var et uhyggelig stort og tilrøget Rum, oprindelig et Folkekøkken, de tre lattermilde Ungmøer lidt efter førte ham ind i, næsten som i Procession. Hvor mange Mennesker, der var til Stede dér, kunde

han ikke straks gjøre sig Rede for paa Grund af det hemmelighedsfulde Halvmørke, der rugede i Krogene. Den første, han fik Øje paa, var den elleveaarige Hyrdedreng, der sad halvafklædt oppe paa Midten af det langstrakte og forfaldne, gamle Arnested, hvor han varmede sine allerede frostbulne Fødder ved et flammende Baal. Paa en lav Tremmestol neden for ham sad Regina som den gode Arnevætte og besmurte hans Fødder med en gulligbrun Vædske, der saa' ud som Tjære. Den gamle Brændehugger gik og lagde Ved til Baalet, over hvilket der var ophængt en Messingkjedel, som dampede ubehagelig. Et Par unge, blomstrende Kvinder, der, ligesom deres tjenende Medsøstre, altid friserede sig om Aftenen, inden de gik til Sengs, for at have det saa meget des lettere den følgende Morgen, sad med udslaaet Haar paa en bred Vaskebænk, ikke langt fra Indgangen, medens et Par andre, synlig vandkæmmede og trindbarmede Jomfruer stod bag ved dem og flettede deres Haar, paa samme Tid som de nynnede en ensformig Sang. Et gammelt Fruentimmer stod og redte Seng i en aaben Alkove, og tæt derved sad Hr. Izidor Marguliez og spiste til Aften med Postbudet nede fra Deutschnofen. At dømme efter alle de lækre Sager, hvormed der var disket op for ham, saa' det unægtelig ud, som han var i Damernes Gunst,

»Ja, hvad for en Vise vil Deres Velbaarenhed saa have?« spurgte den ene af de haarflettende Diser, efter at Latteren omsider havde lagt sig.

»Tak, jeg saa' rigtignok helst, at det blev en af deres smukke Fædrelandssange eller ogsaa en Folkevise,« svarede han.

»Skade, at ‚Vieh-Maria' har Tandpine og allerede er gaaet til Kojs,» vedblev den skjønne, der var begunstiget af Naturen med en yppig Haarvækst — endogsaa paa Overlæben. Hun saa' i det samme ind i et halvmørkt lille Sideværelse, hvor det tilbundne Hoved af den omtalte »Vieh-Maria« kom til Syne i en vældig Dobbeltseng. »Ellers kunde vi have faaet ‚Zillerthal, Du bist mein Freud'. Den har vi endnu ikke haft i Aften.«

»Ja, lad os faa: ‚Zillerthal Du bist mein Freud',« istemte han leende. Han maatte uvilkaarlig mindes den ulykkelige Pater Angolus.

»Men jeg er bange for, at der er ingen, der kan jodle den som ‚Vieh-Maria'.«

»Aa, saa kan hun vel for Professorens Skyld gjærne jodle den i Sengen,« lød det fra Jomfru Philomene, der sad henne i en af Krogene tillige med sin Ven, Sakristanen, hvem hun af og til puttede en Figen i Munden.

»Ja, det har Du ogsaa Ret i, Philomene! Det var da en Skam, om jeg vilde gjøre mig kostbar, naar saa fin og saa god en Mand som Professoren gjør os den Ære at komme her ud,« svarede »Vieh-Maria«, der imidlertid rejste sig over Ende i Sengen og tog Tørklædet bort fra Hovedet. »Se saa — nu har jeg taget Klapgrimen af. Begynd I kun saa, Piger! Jeg

skal nok falde ind, naar Turen kommer til mig, og se, at gjøre det saa godt, som jeg kan.«

Et nyt Latterudbrud, der truede med aldrig at høre op. Men saa begyndte Sangen dog omsider, og »Vieh-Maria« faldt ind og jodlede Zillerthals Pris med en himmelhøj Sopran, der tydelig nok røbede, at den var bleven uddannet i det frie. Efter at den nævnte Sang og endnu flere andre var blevne sungne, foreslog »Maria-Küchinn«, at Regina — der imidlertid havde faaet den sølle Hyrdedreng bragt til Kojs og nu sad og krøb sammen henne i Arnekrogen, under en stadig Rokken med Overkroppen — skulde give dem »en af sine egne.« — »Ja for Herren véd da vel nok, at hun digter?«

»Nej, men det undrer mig slet ikke, at hun gjør det. Hvad kan Regina ikke . . .«

»Aa Snak! Jeg kan ingen Ting gjøre, der duer noget,« afbrød hun ham bister. Det var aabenbart, at hun endnu ikke havde glemt den Irettesættelse, Værtinden nylig havde givet hende. Men desuagtet lod hun sig dog tilsidst overtale og begyndte i en drøvelig Tone — omtrent saaledes:

»Nu vil jeg til Dig skrive
en Sang helt sorrigfuld,
om Du mig Svar vil give
og være tro som Guld.
Men har til andre Piger
Du fæstet alt Din Hu,
jeg ligefuldt Dig siger:
Jeg elsker Dig endnu.«

Stakkels Regina! Hun var endnu næppe kom-

men saa vidt i den næsten endeløse Sang, førend Taarerne trillede hende ned ad de knoklede Kinder. Nu forstod Maleren først den Blanding af Bitterhed og Tungsind, der undertiden kunde overfalde hende. Hun gik og bar paa en hemmelig Hjærtesorg. Det var den samme Historie, som gjentog sig ogsaa der ude i den tilrøgede, gamle Arnekrog.

Han havde haft ondt ved at bryde op der fra, og det var omtrent blevet Midnat, da han sagte listede sig op ad Stentrappen til sit Værelse for ikke at vække nogen af de sovende Pilgrimme. Oljelampen, der hang ned fra Loftshvælvingen udenfor hans Dør, var lige ved at gaa ud, og han lagde Mærke til, at der i mod Sædvane strøg en kold Trækvind hen gjennem Corridoren. Skulde der mulig staa et Vindue aabent et Sted? Ja, ganske rigtig ... Han vendte sig og studsede, da han i det samme fik Øje paa en ængstelig tilhyllet, kvindelig Skikkelse, der bevægede sig underlig hemmelighedsfuldt henne ved Enden af den mørke Corridor, dér hvor Tante Benedikte og Søsterdatteren havde deres Værelser.

Hvem kunde det dog være? Maaske én der gik i Søvne? Eller . . . Det løb ham koldt ned ad Ryggen, da han uvilkaarlig mindedes, hvad man tidligere havde fortalt ham om den ulykkelige Madame Bernhard, at hun undertiden flakkede om dér i Hotellet ved Nattetid, rimeligvis for at komme i Datterens Nærhed. Hvad om det var hende, som havde forvildet sig der hen?

Han besluttede at undersøge Sagen og gik langsomt bort fra sin Dør, hen imod Enden af Corridoren, paa samme Tid som Skikkelsen trak sig urolig tilbage, og det et Øjeblik saa' ud, som hun vilde springe ud af det aabne Vindue.

Men saa stod han pludselig stille med en Følelse af, at hans Hjærte hørte op at slaa.

Nej, han tog ikke fejl: Det var ikke Moderen, men Datteren. Det var Maria Bernhard, der flakkede forvildet omkring der i Tusmørket og ligesom søgte efter et Skjul. Nu pressede hun sig ængstelig op i Krogen mellem de kalkede Vægge og vendte Ryggen til ham.

»Frøken Bernhard . . .« hviskede han, stiv af Rædsel. »Bliv ikke bange . . . Det er mig, Horn.«

Hun dirrede ligesom Spindelvæven i Krogen over hendes Hoved og slog ud med Hænderne:

»Gaa . . . gaa dog? Hvad vil De mig? Det er ikke Dem, jeg søger.«

»Men hvem da? Kan jeg ikke hjælpe Dem med noget? — Svar dog, for Guds Skyld!«

»Nej, der kan ingen hjælpe mig.«

»Det maa De ikke sige!« bad han og nærmede sig hende frygtsomt. »Maa jeg ikke nok lukke Vinduet dér?«

»Aa nej, lad det kun staa . . . Jeg har lige aabnet det for at faa lidt frisk Luft, mens jeg bevæger mig her ude . . . Jeg troede, at alle var i Seng . . .«

»Men, kjære Frøken Bernhard, at gaa her ude paa denne Tid af Døgnet . . .«

»Ja, det gjør jeg tit . . . Jeg kan ikke udholde det der inde . . . ikke noget Sted,« sukkede hun trøstesløs og slog Hovedet imod Muren.

»Er det da min Skyld? Sig mig det! Har jeg maaske forsét mig imod Dem?«

»Nej . . . ikke med andet, end at De foragter mig.«

»Jeg . . . Dem . . . Nej, nu maa De ikke gjøre mig Uret!«

»Jo, jeg føler godt, at De gjør det . . . Jeg burde naturligvis heller ikke have sagt Dem forleden, at jeg holdt af Dem. Men den Gang troede jeg, at jeg gjorde det. Jeg kan ikke sige andet til min Undskyldning.«

»Ret som om De behøvede nogen Undskyldning! Men det gjør De ikke, Frøken Bernhard . . . i dette Tilfælde ikke. Men dersom De vidste, hvor bekymret jeg forøvrigt føler mig ved Deres Stilling her i Klosteret og ved hele Deres Fremtid, vilde De ikke tale til mig, som De gjør.«

»Gaa blot . . . Aa, gaa!« bad hun ham og vred sine Hænder.

»Ja, men De maa først love mig en Ting,« svarede han med Opbydelsen af hele sin Viljestyrke. »De har en Gang sagt, at De havde Tillid til mig. Dersom De har det endnu, saa giv mig Lov til, hvis det skulde gjøres nødig, at handle for Dem

. . . eller for Deres Skyld, saadan som min Samvittighed siger mig, at det er rigtigst.«

»For min Skyld . . . siger De?«

»Ja, og maaske ogsaa for en andens . . . eller to andres.«

»Det forstaar jeg ikke . . .«

»Men lov mig det alligevel . . . De vil nok en Gang komme til at forstaa det. Og lov mig saa tillige, at De vil komme og tale med mig og med Paul Bar et eller andet Sted, dersom jeg mulig senere skulde bede Dem derom!«

Hun krøb endnu ængstelig sammen i Krogen og viste ham sit forvaagede, blege Ansigt:

»Det er meget, De forlanger.«

»Men De lover mig det dog? Ikke sandt?« vedblev han indtrængende og bød hende Haanden saa længe, indtil hun omsider greb den og trykkede den med Varme, hvorpaa de skiltes ad.

»Og dette skal være et Valfartssted, et Fredens Asyl!« tænkte han, da han senere laa søvnløs og vendte sig paa Lejet med en ubehagelig Forestilling om, at hele Huset vaandede sig. »O ve! Hvordan maa der saa ikke se ud i hele den øvrige Verden . . .«

XI.

Han var ingenlunde glad derved. Men nu skulde det omsider gjøres. Han havde allerede tøvet for længe dermed.

Det var en af de følgende Dage, og han havde den foregaaende Morgen, Morgenen efter Mødet med Maria Bernhard, været nede hos Herrerne i Petersberg og ligesom tilfældig indledet en Samtale med Bar om deres fælles Veninde.

»Jeg véd ikke, om De maaske har hørt Tale om, at Frøkenen har været syg nogen Tid?« havde han spurgt ham, medens de tændte Cigarerne, som Amerikaneren kom frem med.

Nej, det havde de der nede slet ikke haft nogen Anelse om. Om hun da nu var kommen sig?

»Jo, det tror jeg dog. Skjønt . . . det er mærkeligt: Jeg kan undertiden ikke frigjøre mig for Forestillingen om, at der vist er — ja, jeg véd ikke hvad . . . en eller anden sjælelig Lidelse eller hemmelig Sorg, der trykker hendes Sundhed. Da jeg, som De maaske nok har bemærket, nærer oprigtig Godhed for hende, har jeg endogsaa tilladt mig at tale til hende derom og søgt at gjøre hende det

indlysende, hvilket Ansvar hun paadrager sig ved stadig at lade sin Mening være afhængig af Gudfaderen. Men lige meget har det hjulpet. Jeg synes virkelig, at ogsaa De, Hr. Bar, der jo dog en Gang har været hendes bedste Ven, burde forsøge at tale med hende og se at komme efter, hvad hun mulig kunde have paa Hjærtet.«

Den unge Tindebestiger stod en Tid og summede sig paa Svaret, medens hans ærlige og faste Blik bestandig hagede sig fastere i Kunstneren. Men saa var det, ligesom det efterhaanden klarede op i ham. Og han svarede undselig:

»Blot jeg ikke er bleven for kejtet i de senere Aar, til at jeg rigtig kan tale med Maria . . . Hun har, naar jeg selv skal sige det, altid skullet omgaas med Forsigtighed. Og hvor skulde vi desuden faa Lejlighed at træffes — selv om hun vilde se mig igjen? Jeg er bange for, at enten hendes kjære Tante eller Gudfaderen var i Stand til ligefrem at vise mig Døren, dersom jeg dristede mig til at gaa der op og bad om en fortrolig Samtale med hende.«

»Naa, i saa Fald har man jo Lov til at tage sine Forholdsregler,« mente Amerikaneren.

»Ja, det synes jeg ogsaa,« fortsatte Horn. »Hvad siger De, Hr. Bar, om De f. Eks. mødtes med Frøkenen paa en Spaseretur eller en lille Udflugt her i Omegnen? Dersom De ønsker det, skal jeg med Fornøjelse forberede Deres Veninde paa en Sammenkomst med Dem?«

Han gik omsider ind paa Forslaget, og Mødet

blev fastsat til allerede den følgende Dag. Bar vilde gaa hjemme fra om Eftermiddagen paa samme Tid som de to andre, og de skulde da træffes omtrent midtvejs mellem Klosteret og Petersberg. Amerikaneren tillod sig at spørge i al Gemytlighed, om han ikke maatte følge med og gjøre Tjeneste som en Slags Sikkerhedsvagt. Men dertil svarede Horn, at den Bestilling skulde han nok selv overtage.

Og nu gik han da der hjemme i Hotellet og ventede urolig paa den unge Dames Komme. Han havde imidlertid skrevet til hende og bedt om hun vilde møde med ham paa en angiven Tid ved den gamle Træbul paa Vejen til Petersberg. Dér hvor de tidligere havde mødtes, og hvor den første Spire til hans uklare Tilbøjelighed var skudt frem, dér skulde den nu endelig rykkes op med Rode.

Det var stadigt, som han ikke kunde faa Luft der oppe paa sit Værelse, hvor den krydrede Duft fra de talrige Blomsterbuketter, hun tidligere havde sendt ham, slog ham i Møde fra Møbler og Vægge og gjorde hans Aande trang. Han gik omsider hen til Vinduet for at aabne det og unddrage sig Synet af al denne visne Pragt. Men han havde næppe kastet Øjet ud over Stien til Kapellet, førend det tilfældig faldt hen paa en gammel Naturbænk af svære Granstammer, hans saakaldte Yndlingsplads, som han en Morgenstund havde fundet overdrysset med en hel Mylr af friske Skov- og Markblomster og dugvaadt Græs. At ogsaa dette var en Opmærksomhed, som skyldtes Maria Bernhard, tvivlede han ikke om, skjønt

han endnu aldrig havde haft Lejlighed til at tale med hende desangaaende. Det var, som hendes Billed med ét traadte lyslevende frem der ovre i et Skjær af en Kjærligheds Morgenrøde, han tidligere havde været blind for, og som om hun aldrig havde været ham mere uundværlig end netop nu, da han allerede havde gjort de første Skridt til at fjærne sig hende for bestandig.

»Hvad om det kunde gjøres om endnu?« brusede det pludselig op i ham. »Hvad om jeg skjød alle Hensyn til Side og sagde ærlig til Bar: Det er nærmest for Deres Skyld, jeg har handlet, som jeg gjorde. Men det er mig umuligt, indser jeg, at fuldbringe et saadant Offer. Nu mærker jeg først, at min Kjærlighed er stærk nok til at sætte sig ud over alt.«

Han ræddedes over sine Tanker. Var han da lige med et bleven berøvet Fornuften? Aa ja, han kunde vel gjærne have nødig, ligesom hun ude i Corridoren forleden Nat, at slaa Panden imod Muren og . . . Men det kom der af at lege med Ilden. Og hvad havde han desuden i Sinde? Vilde han da gifte sig med hende? Det faldt ham pludselig ind, hvad Amerikaneren en Gang havde ytret om Viljen, at den bundede i Blodet. Den Gang havde han let deraf. Men nu . . .

Dog tys! Var det ikke hende, som nærmede sig der ude i Corridoren? Han gik sagte hen til Døren og lyttede. Jo — skjønt det var ikke hendes sædvanlige lette og næsten lydløse Trin. Han kunde

tydelig høre hende gaa ned ad Stentrappen og træde frem i Vestibulen. Og da han et Øjeblik senere vendte tilbage til Vinduet, lagde han Mærke til, at hun i forbigaaende saa' der op, men uden at der forøvrigt rørte sig en Muskel i hendes blege Ansigt. Det var den første Gang, hun ikke havde gjengjældt hans Hilsen.

Han fulgte efter hende som i en Rus, men var forøvrigt endnu ikke kommen langt bort fra Hotellet og Klosteret, førend han følte sig lettere om Hjærtet og styrket af Efteraarsluften. Aa, det var dog alligevel ikke saa svært, som han havde troet, at gaa Pligtens og Ærens Vej, selv om den var noget stejl. Man maatte kun — saadan som Petersbergeren havde sagt, den Gang de steg op imod Hotel Rosengarten, altid have et vaagent Øje for ude og se at passe godt paa sig selv.

Da hun var gaaet temmelig hurtig foran ham, indhentede han hende først paa det aftalte Sted. Hun saa' forholdsvis rolig ud, og det lykkedes omsider ogsaa ham nogenlunde at skjule sin Bevægelse:

»Hvor her i Grunden er smukt,« begyndte han, efter at de havde taget Plads paa Vinfælden, som laa der endnu. »Jeg saa' det, allerede da vi mødtes her første Gang . . . Nu lader det da ogsaa til, at Solen har i Sinde at komme frem . . . Jeg var ellers bange for, at vi igjen skulde haft Regn og Rusk.«

Hun svarede ikke, men sad og saa' ned i Dalen med sænket Blik. Det var et Øjeblik, som han

ikke kunde kjende hende igjen, en saadan fornem Kulde og Højhed var der udbredt over hende lige fra Issen til Fodsaalen. Ufattelig! Skulde en Kvinde virkelig kunne forandre sig saa meget i Løbet af nogle Nætter og Dage? Eller var det maaske en hel ny Side af hendes ejendommelige Væsen, der pludselig dukkede frem? Dog, det gik nok ikke an, at han sad der og faldt i Staver ved Siden af hende. Hvor var det nu han endte? Hvorhen var det han vilde?

»Man skulde synes, at Menneskene maatte kunne leve lykkelige i en Natur som denne,« fortsatte han omsider. »Og naar de ikke gjør det, saa kommer det vel nærmest af, at de fleste føre en altfor stor Oppakning med sig af Ønsker og Forhaabninger, der vanskelig kan tilfredsstilles. Dér er nu f. Eks. Kjærligheden, som dog ellers har Ord for at være en Befordrer af Lykken. Hvor megen Sorg og Fortræd, hvor mange Skuffelser og Vildfarelser fører den ikke med sig? Nej, da priser jeg Venskabet som en langt ædlere og sikrere Befordrer af Lykken.«

»Ja, det kan jeg saa godt forstaa,« svarede hun mat og med et lille Stænk af Gudfaderens kolde Ironi. »Kjærligheden kan naturligvis ikke maale sig med Venskabet.« Hun havde næppe udtalt, førend de begge fik Øje paa en ungdommelig frejdig og mandig Skikkelse, der skridtvis dukkede frem over Bakkekammen lige over for dem og stod stille der en Tid og saa' sig om, indtil han endelig fik Øje paa dem.

Den unge Dame sitrede et Sekund, men sad forøvrigt kold og ubevægelig som tidligere, hvorimod Maleren havde ondt nok ved at holde sig paa sin Plads. Det var Petersbergeren, som allerede viste sig der oppe, hvor han selv var kommen frem for en Maaneds Tid siden til det uventede Strejftog med hende gjennem Skov og Krat, det der mangen Gang senere var forekommet ham som en æventyrlig Sommerfugleleg. Og det var ham selv, der havde stævnet Rivalen der hen! Han havde en Fornemmelse, som om han skulde kvæles af en ildnende Strøm, der steg ham op om Brystet, og var et Øjeblik ikke i Stand til at sanse rigtig.

»Hvad skal han egentlig her?« lød det paa samme Tid fra den unge, blege Dejlighed ved hans Side. Og han lagde Mærke til, at hun sitrede paa ny, i det deres Blik mødtes.

»Han har bedt mig om at føre dem sammen her . . . da han ønskede at tale med Dem,« stammede han.

»Det tror jeg ikke.«

»Tror De det ikke?«

»Nej, jeg tror ikke, at Hr. Paul Bar har bedt Dem om at gaa sit Ærende. Men maaske De har følt Dem kaldet dertil? Ja, tilstaa De det kun . . .«

Imidlertid var Petersbergeren stadig kommen dem nærmere, og det varede ikke længe, førend han stod Ansigt til Ansigt med dem, paa en Gang ærbødig og tillidsfuld rolig, med blottet Hoved. De rejste sig begge og rakte Haanden frem som til en

stiltiende Velkomsthilsen, Maleren for sit Vedkommende med tilkæmpet Aandsnærværelse, Frøkenen isnende kold, automatisk.

»Men vil De dog ikke tage Plads!« lød det lidt svagt fra Horn, da de fremdeles blev staaende tavse og saa' paa hinanden. »Jeg véd ikke, om de maaske ønsker, at jeg straks skal trække mig lidt tilbage?«

»Tak, det behøves vist ikke, Hr. Horn. Det er jo saa længe siden, at Frøken Bernhard og jeg har haft Lejlighed til at tale sammen, saa det maa ikke undre Dem, dersom det tager lidt Tid, inden vi rigtig kan kjendes ved hinanden . . . jeg mener, som gamle Venner.«

De tog omsider Plads paa Vindfælden — Frøkenen paa den ene Ende af den, Paul Bar paa den anden og Maleren midt imellem dem. Solstraalerne trængte sig netop frem i det samme mellem Bæveraspens Løv og slog ligesom en Guldvæv hen over dem. Men de anede det næppe, dertil var deres Tanker for alvorlig optagne og Hjærtet for beklemt. Deres eneste og fælles Bestræbelse gik øjensynlig ud paa ingen Svaghed at vise — saa maatte der komme, hvad der vilde.

»Ja, det er da tydeligt nok, at de to Mennesker er bestemte for hinanden, og at det er mig, som her kommer til at trække det korte Straa,« tænkte Maleren, medens han skiftevis saa' fra den ene til den anden. Hans Hjærte var nu et Bytte for den samme skinsyge Følelse, der tidligere havde pint

Petersbergeren, men som denne syntes at være bleven lykkelig helbredet for, allerede efter hvad der senest var hændet imellem ham og Horn. »Se kun hvor hun stirrer paa ham . . . og hvor fortrøstningsfuld langmodig han sidder der, ret som om han havde Tid og Raad til at vente endnu en Del Aar paa hendes Kjærligheds Gjennembrud! Jeg bliver vel sagtens nødt til igjen at berolige dem lidt med Hensyn til mine egne Følelser . . . Det skylder jeg dem vel, til Tak fordi de saa udmærket har forstaaet at føre mig selv bag Lyset.«

Og han optog atter Traaden i den afbrudte Samtale:

»Det er underligt nok — ikke sandt Frøken Bernhard — at jeg netop skulde sidde og prise Venskabet, da vi saa' Hr. Bar komme frem. Tager jeg ikke fejl, var De nok tilbøjelig til at mene, jeg gjorde det en Smule paa Kjærlighedens Bekostning. Dog, i saa Fald maa De have mig undskyldt! De véd nok, at alle vi Kunstnere gjennemgaaende er meget mer anlagte for Venskab end for Kjærlighed.«

»Saa-saa? Det troede jeg egentlig ikke, efter de Erfaringer jeg tidligere har gjort nede i Batzenhausl,« lød det lidt skeptisk fra Petersbergeren.

»Batzenhausl? Ah, De mener den gamle Kunstnerknejpe og Vinstue nede i Bozen.«

»Ja, dér har jeg ofte truffet sammen med forskjellige Kunstnere — saa vel som her oppe mellem Bjærgene. Og jeg maa ærlig tilstaa, at jeg gjennem

dem har faaet en hel anden Opfattelse af de Herrer Kunstneres Naturel.«

»Naturligvis — der kan være Forskjel paa Kunstnere og da fornemmelig i Forhold til Nationaliteten og den Genre, de tilhører.«

»Hr. Horn gaar vel nærmest ud fra sig selv og fra de danske Kunstnere,« bemærkede Maria, næsten som det var til Skyerne, hun talte.

»Ja, det er netop det, jeg gjør, Frøken Bernhard. Jeg kan forsikre Dem, at hjemme hos os er det slet ikke ualmindeligt, af Folk af min Profession gaar fuldstændig op i deres Arbejde og mer eller mindre savner Sans for de huslige Glæder, som Kvinden bereder os. Men kan de derimod komme ud i deres Fritid og slaa sig rigtig løs med en eller anden Ven for saaledes des bedre at holde sig Idéerne fra Livet — ja, det er en anden Sag. Det er noget de synes om.«

»Men saa burde de jo egentlig bære sig ad ligesom Paterne her eller som Tempelherreriddere i gamle Dage og vie sig til et Slags Cølibat eller Venskabsorden. Saa kunde deres stakkels Damer der hjemme da ogsaa faa det at vide forud, at det ikke nyttede, de gjorde sig Haab om at vinde dem for deres huslige Glæder,« svarede hun koldt.

Der var igjen bleven en trykkende Pavse, efter at Maleren — der havde fundet det rigtigst at trække sig tilbage, medens Skinnet var ham imod — var gaaet op paa Bakkekammen under Foregivende af, at han vilde varsko dem i Tide, dersom nogen uved-

kommende nærmede sig dem. Han havde næppe rejst sig, førend Maria Bernhard instinktmæssig rykkede endnu længere ud imod den Ende af Vindfælden, paa hvilken hun sad. Petersbergeren, som nok mærkede det, saa' helt ulykkelig ud derved. Han havde dog ikke tænkt sig, at det skulde blive saa svært for ham at faa hende i Tale, naar han først var bleven ene med hende. Hvad skulde han dog ty til for at aabne hendes Hjærte? Ja, for noget maatte han da gjøre. Han maatte virkelig se at tage sig sammen. Jo haardere Pine des snarere Ende.

Og saa begyndte han da omsider:

»Du siger ikke noget, Maria.« Men han havde aldrig saa snart faaet Ordene over sine Læber, førend Blodet steg ham til Hovedet, og han stammede forlegent: »Jeg beder om Forladelse . . . jeg huskede ikke paa . . . Det gaar maaske ikke an, at jeg siger Du til Dig . . . saadan som i gamle Dage.«

»Aa — det kan Du vel . . . det kan Du gjøre, som Du vil.«

»Hvordan har Du det egentlig . . . jeg hører, at Du har været syg?«

»Tak, jeg har det saamænd godt . . . det vil da sige, naar jeg er ude.«

»Saa synes jeg rigtignok, Maria, at Du skulde se at komme — ja, Du maa ikke tage mig det ilde op, at jeg taler saa fortrolig . . . men saa synes jeg rigtignok, Du skulde se en Gang at komme bort fra Klosteret.«

»Jeg gad nok vide, hvordan dét skulde gaa

til!« svarede hun lidt kort. Og der blev igjen en Pavse.

»Hvor det dog er længe siden, at vi to har siddet saadan og . . . jeg mener, siden vi har talt med hinanden.«

»Det kan da næppe være min Skyld.«

»Mener Du da, at det er min?«

Hun svarede ikke.

»Og vi havde dog en Gang lovet hinanden, at vi altid skulde holde sammen.«

»Ja — men naar man bryder med det ene, kan man jo ogsaa bryde med det andet.«

»Jeg forstaar ikke, hvad Du sigter til med det, Du dér siger.«

»Aa, det er vel ikke værd, at vi taler dérom.«

»Jo, det synes jeg dog nok, det er. Jeg synes nok, det er paa Tiden, Maria, at vi to kommer til at forstaa hinanden.«

»De mente jo da en Gang, at Du havde brudt med Din Tro.«

»Saa-saa? Hvem mente det? Det kan da næppe have været nogen nede fra Petersberg. Dertil tror jeg nok at mine Bysbrødre kjender mig for godt.«

»Det kan gjærne være . . . Men min Gudfader kjender Dig vel ogsaa? Han har dog tidligere været Din Skriftefader.«

»Det tror jeg ikke, han gjør. Og — Du maa ikke blive vred, fordi jeg siger Dig det, Maria — jeg synes ikke, at Du burde tro ham bedre end mig.«

»Jeg véd ellers heller ikke, hvorfor Du aldrig mer kom i Kirke hos os?«

»Men, kjære, De lyste mig jo formelig i Ban, fra den Tid da jeg dristede mig til at hænge Billedet af Katharina v. Bora og Luther op paa min Væg. Det maa Du dog vel sagtens have hørt.«

»Siden jeg fortalte Dig dét om Pater Ignaz, blev Du en hel anden imod mig — Aa,« udbrød hun pludselig med Smerte: »jeg tror, at jeg aldrig mer faar Mod til at betro mig til nogen eller til at komme noget Menneske i Møde! I siger nok, baade Du og Hr. Horn, at jeg ikke skal forlade mig paa dem der hjemme. Men hvad vil I da have, at jeg skal gjøre? Jeg kan dog vel ikke løbe bort ogsaa fra dem?«

»Du siger, ogsaa fra dem? Hvad mener Du med det?« spurgte han overrasket. Han havde endnu ikke hørt Tale om, at hun var flygtet bort fra Pensionatet i Brixen. »Men for Resten har det sin Rigtighed med hvad Du nylig bebrejdede mig. Det er sandt, at jeg blev en anden, efter at Du havde fortalt mig, hvor mærkværdig Pater Ignaz havde baaret sig ad imod Dig. Jeg véd ikke rigtig, hvordan jeg skal udtrykke det. Men det var, ligesom jeg først blev Mand fra det Øjeblik af . . . Og der har ingen Lov til at handle længer som et Barn, naar han føler, at han ikke længer er det.«

»Aa, det er en Snak, som jeg ikke bryder mig om at høre!« udbrød hun utaalmodig og bevægede Fodspidsen. »Nu begynder jeg alligevel at

tro, at min Tante har Ret, naar hun siger, at Mændene altid skal kaste Skylden paa Kvinderne. — Maa jeg spørge, hvorfor Du heller aldrig mere kom op til Hotel-Rosengarten?«

»Tog Du da maaske undertiden der op?«

»Aa ja — jeg var saamænd enfoldig nok til at tro, Du fremdeles gik og ventede mig der oppe om Søndagen. Men da jeg saa nok kunde se, at Du havde glemt mig, og jeg fik at vide, Du var taget til Bozen, saa . . . ja, saa kunde jeg ikke udholde at komme der mer.«

»Hvor det dog er sørgeligt, at man saadan kan misforstaa hinanden!« mumlede han. »Og jeg gik dog en lang Tid daglig der op og ventede Dig ved Kløften — Du véd nok dér, hvor jeg en Gang fandt den lille Stjærneblomst, som jeg syntes mindede mig om Dig. Det skal jeg dog fortælle Dig: Mr. Jafferson siger, at den egentlig hedder Soløje, og at han kun har fundet den paa Klipperne højt oppe i Norge og paa Island, der hvor Solen undertiden slet ikke gaar ned.«

»Jo, dér kan de sagtens have Blomster!« sukkede hun. »Hvad vilde Du dog ogsaa der nede i Bozen? Det kan jeg slet ikke forstaa.«

»Kjære, jeg vilde der ned at adsprede Tankerne . . . og saa for Resten sætte mig lidt nærmere ind i Naturvidenskaben, som Du nok véd har interesseret mig meget allerede som Dreng.«

»De sagde, at Du gik i Batzenhausl — et for-

færdeligt Sted, hvor der blev baade spillet Kort og drukket.«

»Men det bliver der jo ogsaa ved Klosteret.«

»En af Franciskanermunkene der nede skulde have set Dig der i en Tilstand, som de ikke kunde beskrive.«

»Saa-aa? Det gjør mig ondt for dem,« svarede han rolig. »Saa maa deres Fantasi dog til sidst have svigtet dem. Men ellers er Batzenhausl et Sted, hvor man kun træffer godt Selskab — gid man kunde sige det samme om Maria Weissenfels. Jeg har altid regnet det for en Ære, naar en eller anden af de fremmede Kunstnere inviterede mig der hen. Mange af dem har ogsaa villet have, at jeg skulde rejse med dem for at se mig lidt omkring og besøge dem i deres Hjem. Jeg har saamænd kunnet komme baade til Frankrig og til Schweiz og Italien. Saa Du kan da se, at jeg har været lidt af Dem. Men jeg har nu stadig haft en Fornemmelse af, at jeg dog havde en Lænke om Foden. Ja, det har jeg unægtelig.«

Hun vendte sig langsomt om imod ham:

»Mine Brødre har ogsaa sagt, at Du ingen Sinde omtalte mig med et eneste Ord, naar I undertiden kom sammen.«

»Nej, men hvor turde jeg ogsaa det, naar de aldrig nævnte Dig? Jeg troede naturligvis, at Du havde forbudt dem at tale om mig. Og jeg vilde da nødig have, at mine to bedste Venner skulde tage mig for en ren Stymper.«

»Ja, Du har altid været saa stolt — det er hele Ulykken, Paul,« sagde hun, medens den ene Taare efter den anden trillede hende ned i Skjødet.

»Det kan gjærne være, at Du har Ret. Jeg kunde mangen Gang synes, naar jeg følte mig mest ulykkelig: Nej, det er dog ogsaa for galt, at gaa og sørge saadan over, hvad der ikke kan blive anderledes. Det kan dog umulig være rigtigt at gaa og tænke bestandig paa det samme Menneske. Du maa dog virkelig tage Dig sammen og se at glemme hende! Men det vilde nu alligevel ikke lykkes mig. Længslen og Uroen og Sorgen kom stadig igjen, saa jeg vidste tit ikke andet Raad end at bede til Gud, at han dog en Gang vilde føre os sammen. Og det« — her løftede han omsider Ansigtet, der i det samme forskjønnedes af et frembrydende Smil — »det har han jo nu endelig gjort.«

Men oppe paa Bakkekammen lige over for dem gik Maleren imidlertid frem og tilbage paa sin høje Udkigspost. Han havde nok ikke anet, den Gang han fortalte Prioren Historien om Skilderhuset, at han saa kort efter skulde komme til at staa Skildvagt dér for hans Guddatter og sin egen Rival. Der var fremdeles en mørk Alvor over ham, som om han endnu ikke følte sig rigtig sikker paa sig selv, og han gik stadig og filosoferede i Stilhed for at berolige Hjærtet, der hamrede stærkt.

»... ja vist er de som skabte for hinanden ... og de vil nok blive lykkelige . . . men at et Par unge Mennesker, som holder af hinanden, lever adskilte

en Tid, er ogsaa langt sundere for dem, end at de, saaledes som hun og jeg, stadig har været henviste til at omgaaes hinanden. En kortvarig Adskillelse fører tit hen til en desto varigere Forening, i det den forskjønner Fortiden og giver Løfter for Fremtiden. Men om den store Adskillelse, der nu snart forestaar os, naar jeg skal sige dem Farvel, ogsaa en Gang i Tiden vil føre til Gjensyn og venskabelig Forening . . . ja, det er der vel ikke megen Sandsynlighed for . . . Men jeg vil dog haabe det alligevel.«

Lidt efter kom de to øvrige gaaende der op til ham, og det blev da besluttet, at de alle tre skulde mødes der igjen den følgende Dag.

XII.

Der var igjen gaaet en Uges Tid, og Vinteren havde omsider meldt sig. Han sad som sædvanlig oppe paa sit Værelse og forsøgte at male lidt, medens Sneflokkerne uden for stadig fortsatte deres lette Dans over Fjæld og Dal. Alle Bjærgtinderne var forsvundne. Man kunde næppe nok skjelne Omridset af Klosteret og de forskjellige Jordlag i den nærmeste Klippevæg. Hele Landskabet var som en farveløs og halvudvisket, vaad Aquarel.

»Nej, jeg bliver nok nødt til at pakke sammen — og det for Alvor,« tænkte han og rejste sig fra sin Plads foran Staffeliet, hvorpaa der stod et Billed af Regina og Hyrdedrengen, til hvilket Motivet var blevet hentet ude i det gamle Folkekøkken. Han havde nemlig en Aften — da han igjen var kommen der ud, og hans gode Veninde, Regina, ligesom tidligere sad og salvede Drengens frosne Fødder, medens »Kræet« smilte der ved med et Par straalende Øjne, der var som en Protest mod al Livets Kulde — faaet Lyst til at forsøge, om han ikke kunne male dem, saadan som de sad der ved Arneilden. Men selv om han mente, at Ar-

bejdet nogenlunde lykkedes ham, var han dog ikke tilfreds med dets langsomme Fremgang. Regina og Drengen kunde jo kun sidde for ham sent om Aftenen, og paa den Tid var Køkkenet gjærne fuldt af alle de syngende og haardflettende Fruentimmer, der vanskelig lod ham have Ro. Undertiden kom ogsaa Paterne der ud for at se »Kodrengen og Regina blive foreviget«. Hans Højærværdighed, der i den senere Tid havde været ham særdeles unaadig, bemærkede spydig, da han saa' »Skilderiet«:

»Jeg synes, at Hr. Horn skulde male Kostalden med.«

Forøvrigt var han ikke utilfreds med, at det daarlige Vejrlig havde afbrudt hans og de to andre vedkommendes hemmelige Stævnemøder. Jo mere fortrolige de efterhaanden blev med hverandre, des mere var det, som baade Bar og Maria ikke nok kunde paaskjønne, hvad de kaldte hans ædle Venskab, men stadig kappedes om at vise ham Tegn paa deres Taknemmelighed, hvilket ikke altid var ham behageligt. Selv nu da de jævnlig kom sammen om Aftenen i Hotellet, hvor ogsaa Amerikaneren og begge Marias Brødre undertiden indfandt sig, var deres Opmærksomhed næsten udelukkende henvendt paa ham. Saa det var ikke saa underligt, at Tante Benedikte — der ligesom Pater Prior stadig gik og saa' til med indædt Harme — ytrede en Gang til Søsterdatteren, da hun var alene med hende:

»Jo, det er da tydeligt nok, at det er Danskeren, der er Sjælen i Komplottet.«

»Hvad mener Du egentlig med Sjælen i Komplottet?« spurgte Maria, der nu var bleven helt anderledes frimodig i sin Omgang med Tanten og endelig havde besluttet at lade hende føle, at ogsaa hun havde en Vilje.

»Det er forskrækkeligt, saa tungnem Du er bleven i den sidste Tid,« svarede hun arrig. »Jeg mener, at det naturligvis er ham, der har ført os Din gamle Ven eller Kjæreste paa Halsen. Men dersom han tror, at han kan komme her og kommandere Klosteret, tager han skammelig fejl. Det kan Du hilse ham og sige!«

»Nej, det maa Du hellere selv sige ham, lille Tante.«

»Den hellige Jomfru maa vide, hvorfor han ikke rejser. Man bliver ham naturligvis aldrig kvit.«

»Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Du lige med ét har faaet saa meget imod ham. Tidligere har Du jo dog gjærne villet have, at han skulde slaa sig til Ro her. Du vilde jo give ham et Par Vokslys, sagde Du en Gang, dersom han vilde blive her til Jul.«

»Og jeg kan ikke forstaa, hvorfor han lige med ét er bleven Dig saa uendelig dyrebar. Før var der ikke noget levende Menneske, der kunde faa presset et Ord ud af Dig. Nu kan Du, min Tro, helt anderledes faa Munden paa Gled, især naar enten han eller Fritænkeren sværmer om i Din Nærhed. Men maaske véd Du ikke rigtig endnu, paa hvem af dem Du skal kaste Din Kjærlighed,« svarede hun giftig og gik ud i Køkkenet.

»Det falder mig ind: Jeg har jo endnu ikke faaet truffet nogen Aftale med Værtinden om Honoraret for mit Ophold her,« tænkte Maleren, der fremdeles gik og »pakkede sammen« oppe paa sit Værelse. »Nu kan det dog ikke godt opsættes længer. Det er nok bedst, at jeg gaar der ned og faar Fingre i hende med det samme.«

Da han lidt efter traadte ned i den store Gjæstesal, traf han der iblandt andre en tysk Forfatterinde, som sad og skrev paa et Rejsebrev til et bekjendt Wiener-Blad. Skjønt hun kun havde opholdt sig der et Par Dage, havde hun allerede den foregaaende Aften givet ham sin »Haandskrift«, et lille urimet Vers, og foreslaaet, at de skulde fortsætte deres Rejse i Fællig — eftersom de dog begge vilde syd paa. Det var foreløbig hendes Hensigt at tage ned til Nizza, »Rivieraens Perle«, og slikke Solskin der en Tid. Om dette ikke var noget, han ogsaa kunde synes om? Dog, da han ikke følte sig videre fristet hverken af Damen eller hendes Følgeskab, gik han hende høflig forbi, og traadte ind i det mindre Gjæsteværelse, hvor det viste sig, at baade Værtinden og begge de menige Patere var til Stede.

»Nej, hvad ser jeg . . .« tiltalte han Broder Anselmo, der sad rødblisset henne ved Kakkelovnen og spiste Spegesild og Brød. »Velkommen hjem! Deres Velærværdighed har nok været paa Rejse?«

»Ja, jeg har været hjemme at besøge min elskede Moder, hvem jeg ikke havde set siden sidste Bartholomæusdag,« svarede han, medens Taarerne

trillede ham ned ad Kinden i den Vin, han drak. »Maa jeg spørge Dem, kjære, unge Ven, om De véd, hvad Moderkjærlighed vil sige? Moderkjærligheden . . . ak . . .«

»Han har saadan et blødt Hjærte, mærker De nok,« undskyldte Værtinden ham, da han hikkede i det samme. Hun stod og kjærtegnede ham med den ene Haand, medens hun søgte at trække Vinkanden bort fra ham med den anden. Det saa næsten ud, som hun ikke havde noget imod at være ham i Moders Sted.

»Moder . . . kjærligheden er det samme for et Menneske, som Vandet er for Ka . . . Kamelen i Ørkenen. Den, som en Gang har drukket rigtig til Gavns deraf, bliver a . . . aldrig tørstig.«

»Men saa maa man da ogsaa være skabt som en Kamel . . . Ach du verdammte!« Denne Gang var det Anastasius, der hikkede: »Jeg bliver nødt til at bede Dem, kjære Veninde, give mig blot saa meget som fem Draaber til af den gode Cognac. For jeg mærker nok, at nu kommer min Leibschmerz igjen.«

»Kjærlighed er . . .«

»Ja vist . . . Hold nu Smaul, Din Kamel . . . i det mindste indtil jeg har faaet Cognac'en . . . Blot fem Draaber, kjære Veninde, saa er jeg . . .«

»Undskyld, jeg vilde gjærne tale med Frøkenen!« afbrød Maleren ham, i det han henvendte sig til Værtinden. »Maa jeg spørge, om De senere har

haft Lejlighed til at tale med Prioren om Honoraret, De véd nok?«

»Jo, jeg skulde hilse og sige, det blev lige fire Gylden om Dagen,« svarede hun kry.

Han studsede lidt:

»Hvad behager . . . Fire Gylden? Hvorfor netop fire . . . og ikke lige saa godt otte eller ti?«

»Ja, det maa De spørge Prioren om! Men for Resten . . . Dersom Hr. Horn er af den Mening, at fire er for lidt, staar det Dem naturligvis frit for at give, saa meget De vil,« svarede hun med et hadefuldt Blik.

»Jeg takker Dem. Saa megen Ædelmodighed havde jeg ikke ventet, skjønt De jo rigtignok ogsaa tidligere har sagt, at naar man opholder sig her en længere Tid, plejer man at honorere efter Behag.«

»Hvad har jeg . . . Nej, saa gid jeg aldrig maa komme i Himmerig dersom . . .«

»Undskyld, at jeg afbryder Dem, men oprigtig talt: Det interesserer mig ikke i tjærneste Maade, enten De kommer i Himmerig eller ikke. Det er i det hele taget ikke Deres Mening, men Priorens, jeg har spurgt om. Nu, da De har sagt mig den, skal De have Tak. Vil De hilse ham fra mig og sige, at han nok ved en Lejlighed skal erfare min!«

Hun fór fnysende ud af Værelset, og et Øjeblik efter gik ogsaa begge Paterne bort, med hinanden under Armen. Det var ham ufatteligt, hvor de blev af, da det var lige før Middag, og han dog ikke saa' dem vende hjem ad Stien til Klosteret, der allerede

var dækket af et tykt Snelag. Først da han noget efter gik oven paa for at rette lidt paa sin Paaklædning, inden han selv skulde gaa til Bords, fik han tilfældigvis Øje paa dem inde i et af Gjæsteværelserne, hvor de laa som et Par ømme Tvillingbrødre i en vældig Himmelseng og snorkede, saa det var, som hele Huset rystede derved. De havde ikke en Gang givet sig Tid til at lukke Døren.

»Guderne være lovet! Det lader da til, at den tyske George Sand i Dag vil spise paa sit Værelse!« tænkte han, da han senere, ved sin Tilbagekomst til Gjæstestuen, saa', at der kun var dækket til én. Han tog Plads ved Bordet med en Avis i Haanden. Men i hvor længe han ventede, kom der ingen Tante Benedikte med Mad. Omsider aabnedes Køkkendøren dog, og den spidsnæsede Jomfru Philomene bar en Talerken Ris og Kjødboller ind til ham med en dydig krænket Mine. Dog, han havde neppe nok faaet begyndt at spise, førend Døren ud til Vestibulen blev aabnet af én, der gik hurtig gjennen Gjæstesalen, og Maria Bernhard viste sig pludselig i Døraabningen, lige under Gudfaderens Portræt.

Han syntes, at han endnu aldrig havde set hende saa smuk, som hun forekom ham i dette Øjeblik, og tilmed saa ulig sig selv — skjønt han ikke straks kunde gjøre sig Rede for, hvori Uligheden stak. Da det var koldt, havde hun slynget et hvidt Sjal om Halsen. Det aabenbar stærkt elektriske Haar stod hende om Panden som en gullig Glorie, og i Haanden havde hun en Buket røde og hvide Geranier, som

hun dog næppe havde givet sig Tid til at ordne rigtig.

»Vær saa god . . . det er til Dem,« sagde hun bevæget, i det hun gik hen og lagde Blomsterne ved hans Couvert — saasnart Philomene havde fjærnet sig. »Det bliver nok de sidste, De faar. For nu har ogsaa alle mine Potteplanter affloreret.«

»De kan jo heller ikke blomstre evig . . .«

»Nej, desværre! Det er med Blomsterne som med vore Glæder: De varer kun saa kort.«

»De siger det saa vemodigt . . . saa taber jeg Madlysten.« Han rejste sig lidt urolig, og de tog Plads henne i en Hjørnesofa ved Vinduet, udenfor hvilket Sneflagerne sænkede sig tyst og blødt, saa store som Margueriter. »Naa, hvad er der saa i Vejen? Er der gaaet Dem noget imod?«

Hun saa' paa ham og nikkede:

»Jeg hørte nylig Tante sige, at nu rejste De nok snart.«

»Ja . . . jeg kan da heller ikke blive her altid,« svarede han og søgte at stramme sig op, medens hun stadig blev ved at se paa ham med de vidunderlig glansfulde og dybe Øjne, der saa mangen Gang tidligere havde gjort ham øm om Hjærtet.

»Og saa er det hele forbi!«

»Det hele?«

»Ja, det hele Æventyr. For mig har hele Deres Ophold her været som et skjønt Æventyr. Jeg havde ikke troet, at jeg nogen Sinde skulde møde et saa almindeligt Menneske, et saa forunderlig lyst og frejdigt Gemyt.«

»Nej, kjære Frøken Bernhard, det maa De ikke sige . . .«

»Maa jeg ikke sige det? Ja, dersom jeg ikke maa sige baade til Dem og til Paul, hvad jeg mener, kan jeg heller aldrig blive mig selv eller komme til at tale aabent med dem. — Og nu var der netop noget, som jeg saa gjærne vilde have betroet Dem.«

»De taler jo om mig, ligesom jeg var en Æventyr-prins og ikke noget Menneske . . . Men det kommer af, at De overvurderer mig og heller ikke rigtig kjender Dem selv. Det er Dem, der er Poesien, jeg er Prosaen . . .«

»Poesien — jeg?«

»Ja, og hele Egnen her, helt der oppe fra Rosengarten og ned til Sct. Leonhards Kapel, er den æventyrlige Baggrund, hvorfra De en Gang . . . en Gang? Nej, lad mig hellere sige, hvorfra De altid vil træde frem for min Tanke, naar jeg forlængst er vendt tilbage til hele den øvrige Prosa der hjemme i Norden.«

»De forbavser mig unægtelig i Dag!«

»Ja, i lige Maade!«

»Vil De sige mig blot en eneste Ting ved mig, som ikke er mærket af denne dræbende Ens-formighed og Kjedsomhed, der nu i saa mange Aar har gjort mig Opholdet her næsten uudholdeligt?«

»De kjedsom og ensformig! Nej, tværtimod — De bereder én stadig Overraskelser, og det er netop et Tegn paa, hvor frisk og umiddelbar og hvor stemningsfuld De er.«

»Overraskelser . . . og umiddelbar . . . jeg?«

»Ja, De er Umiddelbarheden selv. Og saa har De desuden en Fantasi og en Viljekraft, som jeg længe ikke har kjendt Mage til.«

»Aa nej, hold nu op! Det er dog virkelig ikke godt for Dem at vide, om jeg har Fantasi eller ikke.«

»Jo, ellers vilde De aldrig have kunnet fundet noget æventyrligt ved en saadan Dødbider som jeg.«

»Aa, nu mærker jeg først, at De morer Dem over mig. Men gjør De kun det! Jeg ser meget hellere, at De smiler lidt, end at De sidder og slaar Rynker i Panden. Naar De gjør det, bliver jeg altid bange for, at jeg har gjort noget forkert . . . Dersom De mener blot en Tiendedel af alle de Artigheder, De sagde mig før, saa er jeg tilfreds,« lagde hun til med et Aasyn saa straalende og varmt, at det var, ligesom Sneen paa Ruderne smeltede derved.

»Nej, hun forvirrer mig,« tænkte han. »Skulde hun mulig endnu ikke være rigtig sikker paa sig selv . . . Har jeg maaske grebet for vilkaarlig ind i hendes Skæbne, den Gang hun endnu var som Voks i min Haand? . . . Dersom jeg ikke bliver overtydet om, inden jeg rejser, at det virkelig er ham, hun elsker, og ikke mig, faar jeg aldrig Fred.«

»Men tager jeg ikke fejl, var der noget, De vilde have betroet mig . . . eller fortalt mig,« sagde han lidt senere og stirrede paa hende, som om det nu var hans egen Skæbne, det gjaldt.

»Ja, det var en mærkelig Drøm, som jeg havde i Nat. Nu skal de blot høre: Jeg synes, at jeg

havde forvildet mig paa Vejen op til Hotel Rosengarten. Det baade tordnede og lynede og regnede, og der var ikke et eneste Menneske at faa Øje paa, hvorhen jeg saa'. Men saa kom der dog omsider en Mand gaaende ned gjennem Granskoven. Han kom gaaende højt oppe fra, syntes jeg, og havde en Rejsekappe med, som han slog ud over mig, indtil Uvejret trak bort. Jeg synes, at jeg ser det endnu, saa lunt og trygt, som vi sad der mellem Træerne, der dryppede rundt om os: Dryp! Dryp! Men saa . . . ja, saa rejste han sig med ét og sagde: »Nu kan jeg ikke blive længer hos Dem. Jeg har helt andre Ting at tage Vare paa. Men jeg skal nok sende Dem en anden her op, som kan føre Dem sikkert frem til Hotel Rosengarten.«

»Naa . . . og saa kom denne anden vel?« spurgte han spændt, da hun tav.

»Ja. Og saa vaagnede jeg i det samme.«

»Det var jo en lykkelig Drøm.«

»Synes De? — Jeg følte mig dog slet ikke saa lykkelig, da jeg vaagnede.«

»Ikke?«

»Nej, jeg syntes, at jeg savnede ham, der gik bort . . . Og nu kan jeg jo godt forstaa, at Drømmen har skullet være mig et Varsel om, at De vilde rejse. Ja, for det er vel sandt, at De vil det? Det nytter vel ikke, at jeg beder Dem om at blive her?«

»Nej, det gjør det vist ikke . . .«

Det var ham en Lettelse, da Døren ud til

Køkkenet i det samme blev aabnet, og Tante Benedikte traadte der ind med en forbavset Mine.

»Men Du forbarmende, Maria — skal Herren da ikke have mere Mad?« udbrød hun, gumlende paa Bozener Confecten. »Jeg synes, at Philomene sagde, Du vilde opvarte ham. Vil Du det? Eller vil Du det ikke?«

Da Horn forsikrede, at han ikke vilde nyde mer, blev Maden taget af Bordet og Kaffen baaret ind. Men han lod den foreløbig staa urørt. Frøken Bernhard, der imidlertid havde taget Arbejdstøjet frem, glemte rent at sy for at se paa ham, uden at han dog anede det, saa optaget som han var af sine egne Tanker. Snart stod han henne ved Vinduet og saa' ud, hvor Sneen laa alenhøjt foran Indgangen til Hotellet og ligesom spærrede ham Flugten. Og snart gik han urolig frem og tilbage mellem begge Gjæstestuerne med en trykkende Følelse af, at Prioren traadte levende frem fra Billedet over Døren og hviskede til ham med sit dæmoniske Smil:

»Har den Ære at anbefale mig . . . Glæder mig særdeles, at De synes saa godt om min Guddatter . . . Skal med Fornøjelse lukke det ene Øje, dersom De forøvrigt føjer Dem efter os . . . Den Ulykke er da virkelig heller ikke stor, om hun skulde skjænke Dem sin Gunst . . .«

»Nej, jeg kan da ikke forstaa, hvor Pater Prior bliver af . . . Om han skulde være bleven helt indesneet,« lød det højt fra Tante Benedikte, ude i det

forreste Værelse, hvor hun stod og indslubrede Kaffen af den flade Underkop, hun holdt i Haanden. »Han sagde jo dog, Maria, at han vilde komme her over og spille Skak med Dig, naar han havde spist.«

»Det skal Du saamænd ikke være urolig for, lille Tante! Jeg savner ham ikke,« svarede hun ærlig.

»Ellers er jeg da ogsaa til Tjeneste ... Hvad mener De, Frøken, om vi tog os et lille Parti endnu en Gang?«

»De siger: endnu en Gang.«

»Ja, da jeg jo unægtelig tænker paa at rejse en af de første Dage, er der vel ingen Sandsynlighed for, at jeg ellers faar den Ære, at spille mer med Dem.«

»Ja, i saa Fald kan De ikke undgaa Deres Skæbne,« svarede hun og rejste sig med et Smil. »For tilstaa det kun: Det er Dem dog nærmest en Opofrelse at spille med mig, ligesom det er for mig at spille med . . . De véd nok hvem.«

Han rystede paa Hovedet og gik rask ind i Sideværelset for at hente Skakbrættet. Da han kom tilbage med det, var hans Ansigt blegt, og han tog stiltiende Plads ved Bordet, medens Værtinden gik ærgerlig og ringlede med Nøgleknippet inde foran Skjænken.

»Jeg synes, at De ryster lidt paa Haanden i Dag,« undslap det Maria, da hun straks lagde Mærke til, hvor urolig, nervøs han stillede Skakbrikkerne op.

»Det kommer mulig af, at jeg har anstrengt mig lidt med Arbejdet og Sammenpakningen,« svarede han i en tilsyneladende overlegen Tone, medens det kostede ham Anstrængelse nok at faa Ordene frem.

»Har Du maaske i Sinde at friste hende anden Gang?« lød det fra hans Samvittighed, der vaagnede i det samme. Han havde næppe nok faaet Skaktavlen fat og taget Plads lige over for hende, førend Mindet om deres tidligere hemmelige Spil med dets mange fristende Følger stormede ind paa ham og fordunklede hans Bevidsthed. Jo, han maatte nok se at samle sig og at beherske alle de pludselig opdukkende Forestillinger om friske Jomfrulæber og berusende Kjærtegns tryllende Magt til at sætte et Menneske ud over alt. Han turde næppe se op, for ikke at røbe de forvirrede Tanker, der hurtig afløste hinanden i hans Hjerne og jog ham Blodet op i Tindingerne. Og dog kunde han jo ikke stadig blive siddende saaledes, uden at sige noget. Hvorfor talte han ikke til hende om Poul Bar? Dersom han blot et eneste Øjeblik endnu tvivlede om, at hun virkelig elskede den anden, hvorfor spurgte han hende saa ikke ud om ham? Det var jo dog den sikreste Maade, hvorpaa han kunde komme efter hendes Tanker og Følelser og samtidig skjule sine egne.

»Spiller Deres Ven . . . jeg mener Hr. Bar . . . spiller han ogsaa Skak,« spurgte han da omsider, medens han flyttede en Brik.

»Ja, aldeles udmærket — siger mine Brødre.«

»Det glæder mig.«

»Hvorfor?«

»Jo . . . ham beholder De jo dog . . . jeg mener . . . han tager nok ikke fra Dem?«

»Nej, det vil jeg da haabe. Det var noget af det første, jeg sagde til ham, efter at De havde været saa god at føre os sammen: Det vil jeg lade Dig vide, Paul: Dersom Du nogen Sinde forlader mig igjen, eller blot tager ned til Bozen uden min Tilladelse, saa er det forbi imellem os.«

Hun sagde det med et lidt skalkagtigt Smil, men der var alligevel noget af en ubevidst Lidenskabs hede Aandepust i Tonen, hvilket ikke undgik hans Iagttagelse — hvorfor han ogsaa skyndte sig med at fortsætte:

»De smiler. Det glæder mig at se, hvorledes De straks kommer i godt Humør, saa snart man taler om Hr. Bar.«

»Aa, det gjør jeg slet ikke,« svarede hun og blev rød. »Men jeg er glad ved, at mine Sager allerede stiller sig saa godt.« Hun mønstrede i det samme Skaktavlen med et dømmende Blik. »Nu tror jeg ikke, at De kan gjøre mig noget. Og jeg vilde unægtelig gjærne være Deres Mester i det sidste Spil.«

Han slog Øjnene ned, da hun pludselig saa' paa ham igjen. Det var saa aabenbart, at medens han endnu sad der og drømte om hendes Kjærtegn, havde hun ikke nogen anden Tanke end at kappes med ham i Spillet, for at hun mulig derved kunne hæve sig endnu mer i hans Omdømme. Nu tvivlede han ikke længer om, at det Kys, hun en Gang havde givet ham, var som slettet ud af hendes Erindring, og at hun — som det ogsaa fremgik af

hendes Drøm — kun havde søgt Ly hos ham en Tid, indtil »Uvejret drev bort«. Han følte sig et Øjeblik til Mode som den gode Katholik, der gjør Afbigt for sine Synder, og takkede hende i Stilhed. Hun havde saaret ham. Kun hun kunde læge ham. Hvor ilde vilde de ikke have været farne nu — og Petersbergeren med — dersom hun ikke var kommen til Ro og Klarhed førend han, men havde besvaret hans Spørgsmaal paa en Maade, der røbede, at hun dog alligevel ikke havde sin dybeste Tilfredsstillelse i Forsoningen med Barndomsvennen? Han turde ikke tænke derpaa.

»Ja, saa siger jeg Dem Tak! Og til Lykke!« sagde han, medens han rakte hende Haanden, da Spillet omsider var til Ende, og hun ganske rigtig var bleven hans »Mester«. »De har i Dag vundet en langt større Sejer over mig, end De maaske tror.«

»Hvorledes det?« spurgte hun, medens hendes Aasyn atter straalede, saa det var, som om al Dunkelhed i ham svandt bort derved. »Det maa De sige mig.«

»Maaske en anden Gang . . .«

»En anden Gang?«

»Ja, naar jeg kommer igjen og besøger Dem, for at være Vidne til Deres Lykke.«

»Nej, nu har jeg da aldrig set saa galt!« hørte de samtidig Tante Benedikte udbryde inde i Sideværelset. »Tror jeg ikke, at vi har faaet Solskin lige med et!«

De gik begge to hen til Vinduet og forbavsedes. Men man maatte ogsaa se det, for at tro det. Det havde imidlertid fuldstændig hørt op at sne, paa samme Tid som Solen var kommen frem paa en skyfri Himmel. Lutter skinnende hvidt og indigoblaat — hvorhen Øjet naaede. Selv Slagskyggerne, der hist og her laa kastede hen over Sneen, var saa gjennemsigtige og havde en saa stærk Reflex af det blaa, at Mørkheden blegnede derved. Men man fik da ogsaa en Fornemmelse af, at den hele Herlighed vist ikke vilde vare ret længe. Buskene ude i Haven begynde allerede saa smaat at bryde frem gjennem Snedækket og lege Tit-Tit med hinanden. Der kom Liv rundt om i Granskoven paa Skrænterne, i det ogsaa Træerne her stødvis fik Frihedsnykker og kastede Snevægten af sig under Grenenes kaade Hop. Glimmertæppet over Pilgrimsbænkene og Bordene paa Pladsen foran Hotellet slog den ene dybe Revne efter den anden under Tøbruddets Indvirkning, og der lød nu og da Drøn i det fjærne, som af faldende Laviner.

»Undskyld! Men dét Syn maa jeg ud at se i sin Helhed,« brød det omsider løs fra Maleren, paa samme Tid som han rakte hende Haanden til Afsked.

»Aa ja, hvem der nu havde sine Snesko! Men desværre, jeg tror nok, at de staar endnu nede hos en vis Mand i Petersberg, der hvor jeg brugte dem sidst,« hviskede hun til ham, hvorpaa de skiltes ad.

»Sig mig, lille Tante,« spurgte hun hende senere, netop som de saa' Horn stolpre hen gjennem Sneen

udenfor Vinduet og svinge med Hatten. »Tror Du ikke, at jeg ogsaa gjærne kunde gaa lidt der ud, naar jeg trak Dine store Støvler paa, som jo hænger oppe i Garderoben med alt Dit Pelsværk?«

»Nej, jeg tror, at Pigen bliver forrykt — hvis hun da ikke allerede er det! Du skulde vel sagtens ud at løbe om Kap med ham i Sneen, saadan som Du tidligere plejede at gjøre med den forfløjne Paul Bar. Men det skal jeg dog nok sætte en Stopper for,« svarede Tanten dirrende af Harme. Og hun gik med det samme op i Garderoben og gjemte de omtalte »store Støvler« og oven i Kjøbet Reginas med.

Horn var endnu næppe naaet hen til Klosteret, førend han fik Øje paa Pater Prior, der arbejdede sig langsomt frem gjennem Sneen, imod Sædvane med en gammel fedtet Kalot paa Hovedet. Det var kjendeligt paa hans forfærdelige Gaben, at han kom lige fra Middagssøvnen.

»God Morgen Deres Højærværdighed! Dette her kan man kalde for en rensmagende Nydelse. Ikke sandt?« raabte han saa fuldstændig forglemmende sit Nag til den gamle Synder, at han nær havde sendt ham en forfriskende Snebold lige i Mundgabet.

»Gud véd, hvad der gik ad ham i Dag!« mumlede den anden, efter at han kølig havde gjengjældt hans Hilsen. Han vendte sig uvilkaarlig om og saa' efter ham.

Det var hans Hensigt foreløbig at gaa hen paa

Plateauet foran Kirkens Portal, hvor man havde den frieste Udsigt over Alpekjæden. Men da Sneen paa sine Steder var næsten uigjennemkommelig, maatte han lægge Vejen ind igjennem Klosteret og selve Kirken. Der var Dødsstilhed og Uhygge over alt, hvor han traadte hen indenfor de skumle Mure. Nede fra en af de aabne Kjælderdøre, som hvinede paa sine rustne Hængsler, medens Trækvinden satte den i Bevægelse, stirrede en halv Snes gulgrønne, lysende Øjne ham i Møde. Det var de vilde Katte, som havde Tilhold der nede og rimelig ventede paa, at Regina — der frivillig havde paataget sig at pleje dem i Pater Ignaz' Sted — skulde bringe dem Mad. De havde næppe set ham, førend de forsvandt som et Lyn.

Inde i Kirken, der dog ellers plejede at fængsle ham som en Slags Marskandiserbod med Tusender af Nipssager og gamle Malerier, var der om mulig endnu mere uhyggelig. Sneen laa tykt over Vinduerne i Taget og udelukkede alt Daglyset. Han maatte i Begyndelsen famle sig frem langs Væggen for ikke at rende Hovedet imod en eller anden Pille. Snart stødte han en Krykkestok over Ende, eller han kom uforvarende til at rive en Benskinne ned. Udpyntede Dukker, Papirs- eller Tøjblomster, Dødninghoveder og en forpestet Atmosphære i alle Krogene. Han følte sig uvilkaarlig til Mode, som han var sluppen ud fra et Gravkammer til Lyset og Luften, da Sneen, der havde dynget sig op uden for Kirkedøren, omsider gav efter, og han traadte ud paa

Plateauet, dér hvor han for et Par Maaneder siden var traadt frem fra Stentrappen som en hugprud Yngling.

Han var opsat paa Synet af et storartet Fjældpanorama, og blev ikke skuffet i sin Forventning. Der ovre i Nord-Vest, hvor Dunstringene ellers plejede at naa helt op om Bjærgtoppene, laa nu en hvidskinnende Alperegion og flød sammen i Verdensrummet under Solens Brand. Overalt Sne og Sne og atter Sne, tindrende Sne. Det var, som Jorden stod og spejlede sig i Glansen af sin egen Hvidhed, medens Klosteret — fra hvis Tag det uafladelig dryppede — græd over sin Dunkelhed. Et Par ærværdige Rønnetræer, der dannede ligesom en Æreport foran Indgangen til Kirken, dryssede ikke alene Vanddraaber, men ogsaa Smaakviste med røde Bær ned i Sneen paa Stentrappen. Han kunde ikke lade være med at tænke:

»For hvem mon Naturen har smykket disse Trappetrin med denne løvbestrøede, hvide Pragt? Hvem mon der først skal sætte Fødderne paa den? Formodentlig en af de sædvanlige Pilgrimsflokke, der plejer at gaa frem her, lovprisende deres 'schmerzhaften Mutter Gottes' og bekjendende deres Synder for saa senere at kunne forlyste sig des mer i Hotellet.«

Der fór en Sky over hans Ansigt, da der i det samme hørtes Bønneramsen nede i Dalen. Det var naturligvis igjen en Flok Pilgrimme, som nærmede sig Klosteret. Al den udvortes Gudsdyrkelse, som han

ogsaa før havde været Vidne til der oppe, syntes ham en Vanhelligelse af Naturen, og han vilde netop trække sig tilbage for ikke at mødes med de kommende, da han tilfældig fik Øje paa Bar og Amerikaneren, som traadte frem lige i Skovbrynet, der hvor den tilsneede Vej førte ned imod Petersberg. De var begge i Jægerdragt og havde rimeligvis villet ud at lufte sig lidt. Det opmuntrede ham paa ny, at se Dem skridte frem igjennem Sneen som et Par unge Jætter og omsider svinge hen imod Stentrappen, medens Bar allerede hilste ham der nede med at affyre et Skud, der en lang Tid gav dundrende Ekko mellem Bjærgene.

»Naa, vil De saa med mod Syden?« begyndte Amerikaneren, da de endelig begge var naaede der op til ham ad den lange Trappe.

»Hvad? Da vil De dog vel ikke rejse lige med det samme?«

Nej, men i Morgen — dersom Vejret ellers nogenlunde tillader det. Nu synes det jo, som vi skal have Vinter. Og saa vil desuden min gode Ven, Hr. Bar, ikke længer kjendes ved mig.«

»Det er dog sørgeligt med det Hykleri, der angriber Folk, saa saare man nærmer sig Klosteret,« lo Petersbergeren. »De kan da nok forstaa, Hr. Horn, at Mr. Jafferson ikke vil være ved, at han nu endelig begynder at kjede sig her. Og saa skal det gaa ud over mig.«

Ja, nu kan De tro, hvem af os De vil. Men jeg forsikrer Dem, det er den skære Sandhed: Siden

han er bleven forsonet med sin elskværdige Barndomsveninde — hvorfor han jo kan takke Dem — har han, bogstavelig talt, ikke nogen anden Tanke end hende. Derfor kommer jeg nu ogsaa og spørger Dem, om vi ikke skal følges ad ned til Italien. Hvem véd, om jeg ikke kunde være saa heldig at mødes der nede med en vis tidligere Veninde, som jeg en Gang har talt om. I saa Fald vilde det unægtelig være behageligt for mig, om det skete i Selskab med en Mand, der saa udmærket har forstaaet, at føre gode Venner eller Hjærter sammen, som Skæbnen har adskilt.«

»Nu er jeg bange for, at De gjør mig for megen Ære, Hr. Jafferson. Dog, et Spøg og et andet Alvor: Det skulde virkelig være mig kjært, om vi kunde følges ad, da jeg nu netop føler mig rejsefærdig — eller da i det mindste nogenlunde.«

»Ja, men det er virkelig alt andet end fornøjeligt for mig, at miste et Par saa gode Venner lige paa en Gang,« indskød Petersbergeren.

»Den eneste Aarsag, jeg mulig kunde have til fremdeles at forlænge mit Ophold her, er den, at jeg endnu ikke har faaet Billedet af Regina og Hyrdedrengen ganske færdigt.«

»Aa, man maa ikke være i den Grad afhængig af sine Modeller, at man ikke kan undvære dem, lige til Billedet skal sættes i Ramme. Jeg troede egentlig, at det samme gjaldt for en Maler, som for en Digter eller en anden Musaget, at hvad der én Gang havde trængt sig ret levende ind i hans kunst-

neriske Bevidsthed, det glemte han aldrig. Og desuden: 'Lidt forskjønnes maa det jo', som Fotograferne siger,« føjede han leende til. »'De gode Damer vil saa nødig have Rynkerne med'.«

»Der er naturligvis noget i, hvad De dér siger. Skjønt Rynkerne maa jeg Skam have med. Ellers har det hele Produkt ingen Betydning for mig. Men tys!« afbrød han sig selv, da der atter lød Bønneramsen nede fra Dalen. »Der har vi den igjen, den gamle Vagtparade. Og det lader til, at den er temmelig mandstærk i Dag. Vil De behage at høre!«

De stod et Øjeblik og lyttede, medens det stadig lød højere og højere op til dem fra Dalen:

»Traurigste Mutter . . .«

»Du Quelle der Thränen . . .«

»Du Freude aller Hejligen . . .«

»Bitt für uns!«

»Jeg har hørt sige, at alle Munkene nede fra Franciskanerklosteret i Bozen vilde komme her op en af de første Dage. De skal se, at det er dem!« mente Petersbergeren. »Lad os hellere gaa hen i Hotellet og tage os et Afskedsbæger, inden de kommer frem fra Hulvejen! De er ellers i Stand til at tro, det er Paterne, som staar og venter her ude for at byde dem velkommen.«

»Ja, lad os saa før retirere!« lød det fra de øvrige.

Og de gik alle tre uden om Klosteret under en hjærtelig Latter.

De var næppe forsvundne, førend et stort Maria-Banner kom til Syne over Sneen efterfulgt af en lang Række kutteklædte, mørke Skikkelser.

Det var ganske rigtig Franciskanermunkene, der barfodede og i Gaasegang omsider kom op fra Hulvejen, medens de fremdeles istemte en ejendommelig Mellemting af Bøn og Sang:

»Hejlige Maria . . .«

»Trostlose Mutter . . .«

»Mit dem Herzen an's Kreuz geschlagene Mutter . . .«

»Bitt für uns!« o. s. v. o. s. v.

XIII.

De havde villet være af Sted allerede ved Ottetiden. Men Amerikaneren, der havde lovet at komme op og hente Horn med en Fører og et Par Muldyr, lod til at have faaet Forfald. Nu var Klokken næsten ni, og Maleren gik fremdeles ene og ventede udenfor Klosteret. Han havde den foregaaende Aften sagt alle Farvel og straks efter Morgenmessen sendt Regina over til Prioren med Honoraret for Opholdet der, hvilket han havde lagt ind i et Brevomslag tillige med hans Visitkort. Men endnu havde Hans Højærværdighed — der selv havde modtaget det tilsendte — ikke ladet sig se. Saa det lod næsten, som han havde i Sinde ikke at gjøre nogen Indsigelse med Hensyn til Honorarets Størrelse, men hellere vilde forholde sig rolig der ovre i Klosteret som Sneglen i sit Hus.

Omsider kom Amerikaneren dog med det forsinkede Følge, og Muldyrene blev hurtig sadlede i Nærværelse af flere af Franciskanermunkene og et Par andre Pilgrimme, der alle havde været der om Natten.

Men da viste der sig et Særsyn, som ikke undgik Malerens Opmærksomhed.

Henne fra en gammel Bagdør i Hotellet, der ellers aldrig benyttedes, kom der et lille tykt Fruentimmer frem i et Par lange Støvler og med et Klæde slaaet over Hovedet. Det kunde umulig være nogen anden end den elskværdige Tante Benedikte. Hun havde aabenbar Hastværk og var flere Gange nær ved at blive siddende fast i Sneen, i det hun foreløbig holdt sig dybt nede i Lavningen ved Siden af Vejen og først kom rigtig til Syne, da hun svingede op foran Indgangen til Klosteret, dér hvor hun kort efter forsvandt.

»Hun vil naturligvis op at hente Prioren,« sagde han til Amerikaneren. Paul Bar havde fortalt dem den foregaaende Aften, da de drøftede Honorarspørgsmaalet, at hun fik sine visse Procenter af Indtægten og havde en ikke ubetydelig Formue staaende i Bozen Sparekasse. »Hun vil nok ikke godvillig gaa Glip af sine Procenter, kjender jeg hende ret.«

»Jo, der er hun allerede med ham,« vedblev han noget senere, da de begge to kom gaaende skyndsomt hen imod Hotellet. »Stakkels Pater Prior, saa ulykkelig som han ser ud! Om hun havde trukket ham af Sted ved Øret, kunde han neppe have mindet mer en Pode, der har skulket og er bleven indhentet af sin Skolemesterske. Ja, jeg er bange for, Deres Højærværdighed, at vi ikke kan fri Dem for Skammekrogen.«

»Tillader De Hr. Horn, at jeg taler lidt med?« henvendte Prioren til ham i forbigaaende. Han var

ualmindelig højtidelig og bleg og holdt Brevomslaget med Pengene i presset fast i Haanden.

»Med Fornøjelse, Hr. Prior.«

De gik tavse ind i det mindste af Gjæsteværelserne, hvor begge de øvrige Patere var til Stede. Den ene af dem sad og nippede til den uundværlige Cognac. Den anden havde netop taget sin Snustobaksdaase frem og stod og fyldte den henne foran en Skuffe med forskjellige Kjøbmandsvarer. Ude i det forreste Værelse sad en Del Franciskanermunke og andre Pilgrimme og drak Kaffe. Det inderste var tomt. Frøken Bernhard, som plejede at opholde sig der, havde tidlig om Morgenen forladt Hotellet. Ingen vidste, hvor hun var gaaet hen. Man havde ladet spørge efter hende henne i Annexet. Men dér var hun ikke.

Det første, som Prioren gjorde, var at lukke Dørene, paa samme Tid som han forsikrede sig om, at der ingen lurede bag dem. Derpaa lagde han Brevomslaget med Honoraret i paa Bordet og begyndte lidt nervøst:

»De har været saa god at sende mig Deres Visitkort tilligemed nogle Penge i et Brev. Maa jeg spørge Dem, hvad dette skal betyde?«

»Det skal betyde, Hr. Prior, at jeg har foretrukket at sende Dem mit Honorar i Steden for personlig at udbetale Dem det i Aftes, da jeg tillod mig at sige Dem Farvel og takke Dem for Deres Gjæstfrihed.«

»Jeg vilde unægtelig have fundet det rimeligere,

dersom De havde bedt Værtinden om Deres Regning og betalt den til hende.«

»Det kunde aldrig falde mig ind at bede Værtinden om nogen Regning, da hun selv flere Gange har sagt, at man for et længere Ophold her altid honorede efter Behag.«

»Jo, det var dejligt!« udbrød han og gik op og ned i Værelset. »Paa den Maade kunde man nok faa Klosteret fyldt til enhver Tid med udenlandske Turister. — Hvad mener De?« henvendte han til de to øvrige Patere. »Han vil selv bestemme Honorarets Størrelse.«

Da det lod til, at ingen af dem vidste, hvad de skulde svare, fortsatte Maleren:

»Det havde forøvrigt været min Mening at sende Dem omtrent det dobbelte Beløb. Men da jeg saa hørte af Værtinden, at De forlangte fire Gylden om Dagen, lovede jeg mig selv, at det alligevel skulde blive ved den ene.«

»Jeg maa fremdeles fastholde Fordringen paa de fire. Jeg kan ikke som Klosterets Forvalter slaa af paa dets Tilgodehavende. Værtinden har holdt nøje Regnskab med alt, hvad De har nydt . . .«

»Har Værtinden?« afbrød han ham forbavset.

»Ja, og vi har faste Priser for enhver enkelt Ret. Vi gjør ikke Forskjel paa Folk.« Det sidste blev fremført i en temmelig højrøstet Tone. Det var aabenbar hans Hensigt, at det skulde høres af Pilgrimmene ude i Gjæstestuen.

Horn betænkte sig lidt, inden han svarede:

»Ja, efter hvad De siger, maa jeg antage, det er til ingen Nytte, vi taler mere om den Sag. Dersom De, Hr. Pater Prior, ikke er tilfreds med, hvad jeg har sendt Dem, saa giv De mig kun Pengene tilbage. Jeg skal da med Fornøjelse henvende mig personlig til Ordensprioren og forelægge ham Sagen. Og det saa meget mere som jeg nok kunde lide at tale lidt med ham om de mange interessante Erfaringer, som jeg jo unægtelig har gjort under mit Ophold her ved Klosteret.«

»Ach Du verdammte!« undslap det uvilkaarlig Pater Anastasius, paa samme Tid som den blødhjærtede Anselmo mumlede:

»Ak, om det skulde komme saa vidt! Hellige Jomfru vær os alle naadig!«

»Eller tillader De maaske, at jeg selv tager Pengene tilbage?« fortsatte Maleren.

Men da var Hr. Pater Prior ikke sén til at snappe Honoraret til sig og svare:

»Nej, det vilde dog være urimeligt, om De for den Sags Skyld skulde tage ned til Innsbrück. Lad det saa hellere blive ved, hvad De selv har bestemt at give! Og lad os skilles ad som Venner!«

»Ja, lad os for alting skilles ad i Kjærlighed!« bad Pater Anselmo smilende gjennem Taarer.

»Men det vil jeg sige Dem, Hr. Horn,« lød det manende fra Prioren: »De bliver i vor Gjæld derved for bestandig. Det maa De ikke glemme, dersom De mulig en Gang igjen skulde komme ned til Innsbrück!«

»Hvad siger De!«

»Nej, det maa De ikke glemme!« istemte Anastasius og holdt sig paa Maven. »Ikke sandt . . . De vil nok omtale os mildt og kristelig, dersom De maaske alligevel en Gang igjen skulde komme ned til Innsbrück og besøge Ordensprioren?«

»Naa, saaledes at forstaa. Nej, nu bliver jeg nok nødt til at tage Bladet lidt fra Munden,« tænkte Maleren.

Og han fortsatte højt:

»De siger, at jeg bliver i deres Gjæld, Hr. Prior. Jeg selv er bange for, at jeg mulig kunde blive det, dersom jeg ikke med det samme sagde Dem min ærlige Mening om baade Dem og Deres Kloster, efter at jeg nu har haft den Ære at være Gjæst her i otte Uger. Jeg kom her til — jeg kunde fristes til at sige — som en enfoldig Pilgrim uden al Kritik.«

»Kritikken med Hensyn til hvad der angaar Kirken er ogsaa Djævelens Værk,« mente Prioren.

»Jeg lod mig ikke afskrække af nogen Forskjellighed i Trosbekjendelse, men sagde til mig selv: Dersom der i vor moderne Tid endnu er noget Sted, hvor man kan finde virkelig alvorlige Kristne og mulig faa sin Børnelærdom eller sin Tro lidt forynget, saa maa det vel være ved saadan et berømt gammelt Valfartssted.«

»Den hellige Jomfru velsigne Dem, saa smukt som De dog altid tænker!« udbrød Pater Anselmo rørt og tørrede sine fremstaaende, sløve Øjne. »Men ser De da ikke ogsaa, hvordan vi lever her i ægte

apostolisk Nøjsomhed og forsager Djævelen og alle hans Fristelser. Ja, for det gjør vi, kjære danske Ven. Det kan De forlade Dem paa.«

»Men desværre: Det varede ikke længe før Kritikken indfandt sig.«

»Ak! Ak!«

»Jeg bad Dem om at overlade mig et af Værelserne i selve Klosteret. Men nej, dér var Sengene og Kakkelovnene ikke gode nok. Og saa var Opholdet dér ovre desuden nærmest beregnet for gejstlige Personer. Gejstlige Personer! Maa jeg spørge Dem, om Fedtekræmmeren, Hr. Izidor Marguliez — for ikke at tale om de kvindelige Personer, som De nok af og til huser der ovre i Deres saakaldte Fruentimmerværelse« —

»Ach Du verdammte!«

— »Om De maaske holder ham for en gejstlig Person? Ja, for saa maa De unægtelig have en egen Opfattelse af Ordet Gejst.«

Prioren, der et Øjeblik saa' ud som en dødsdømt, vilde netop til at svare, da der i det samme blev banket sagte paa Døren, som førte ud til det andet Gjæsteværelse.

»Undskyld, det er mig!« hørte de Amerikaneren raabe der ude. »Jeg vilde kun spørge, om Herrerne ikke snart er færdige med deres Conference. For nu begynder de stakkels Muldyr at blive noget utaalmodige.«

»Blot et Øjeblik! og jeg skal være hos Dem,« svarede Horn ham, hvorpaa han atter vendte sig

imod Pateren og fortsatte — medens man tydelig hørte Hr. Jafferson tjærne sig. »De siger, at De gjør ingen Forskjel paa Pilgrimmene. Nej, jeg vil gjærne tro det, at den ene af dem er Dem omtrent lige saa ligegyldig som den anden.«

»Desværre: Man kan ikke være en Fader for dem alle sammen.«

»Naar jeg tænker paa den Medfart, som venter de fleste af dem her — her blandt dette Klosters Samaritanere — hvordan den syge bliver vist bort og den fattige udpint til den sidste Kreuzer . . .«

»Men, kjæreste Ven, De glemmer, at vi selv er fattige.«

». . . saa er det mig næsten ufatteligt, hvad de kommer her efter.«

»Da skal jeg gjærne sige Dem det, Hr. Horn. De kommer her som arme Syndere for at faa Forladelse for deres Skyld, og dette er vor lille, velsignede Kirke da heldigvis rig nok til at kunne give alle, der ærlig anraaber derom.«

»Bevares — Syndsforladelsen kan være god nok! Kunde man blot sige det samme om Deres ‚lille velsignede Kirke'«.

»Hvad mener De med det?«

»Jeg mener, at Kirken er et Hus af levende Stene. Men kan man egentlig sige dette om Deres?«

»Vor Kirke sidder inde med Vidnesbyrd om en særegen Naade, der er bleven den tildelt af den hellige Jomfru, en Naade, som næppe noget andet Valfartssted i Verden kan opvise Mage til.«

»Ja, den Historie kjender vi nok — for det er jo naturligvis Legenden om den sindssyge Leonhard, De sigter til. Men hvor mange tror der vel paa den? Næppe en Tiendepart af alle de Tusender, som strømmer her til i Aar og Dag.«

»Næppe en Tiendepart, siger han!«

»Hellige Jomfru!«

»Men det er efterhaanden blevet dem en Vanesag at komme her op og lægge alt Ansvaret for deres Vandel over paa Kirken — og for saa med det samme at faa sig en glad Dag.«

»Ja, at De, højstærede, ikke tror paa 'den Historie', kunde det vist aldrig falde nogen af os ind at betvivle.«

»Men De selv da, mine Herrer? De tror altsaa paa den?«

»Vi . . . vi er mulig undertiden skrøbelige i Troen — det kunde selv Apostlerne være — men vi bestræber os for at blive stærke.«

»Ja, det gjør vi,« istemte de to øvrige. »Det gjør vi, Hr. Horn.«

»Dersom vore Kræfter ikke slaa til, saa maa Kirken tage Ansvaret derfor og for det øvrige med.«

»Ja, saa er Kirken ogsaa et falsk Princip, og der vil komme en Tid, da Menneskene støder den fra Tronen og forlanger deres Ret.«

»Um Gottes willen — de kan høre det der ude!«

»Og naar her saa dog rørte sig noget aandeligt Liv, saadan som f. Eks. ved Klostrene i Middelalderen. Men man kunde gjærne tro sig flyttet et

Par Tusend Aar tilbage i Tiden, den Gang Menneskene endnu gik om i Mørke og Vankundighed og ikke vidste andet til deres Sjæls Frelse end at føje sig blindt efter dem, der beherskede Samvittighederne. Hvad har jeg ikke været Vidne til af menneskelig Nedværdigelse baade der ovre i Kirken og her i Hotellet, hvor jeg tit er bleven vækket af min Søvn ved deres noble Nattegjæsters Larm og Hyl. Og det er Dem, Hr. Pater Prior, der ellers raaber paa Forsyndelse mod Klostertugten — eller jeg véd ikke hvad! Jo sandelig: Her kunde nok trænges til en Stormvind, som kunde feje hele dette forargelige Skinvæsen væk og føre Menneskene hen til en levende Gud.«

»Hvad er det, han siger?« lød det fra Værtinden, der i det samme traadte ind fra Køkkenet. Uagtet hun skyndte sig med at lukke Døren, kunde man tydelig se alle de øvrige Køkkenjomfruer staa der ude og lytte. »Har han betalt, hvad han skylder?« hviskede hun til Prioren, medens han gik hen og forvarede de modtagne Penge, næsten som om han var bange for, at Damen skulde forsé sig paa dem.

»Jo, nu tror jeg nok, jeg har opgjort mit Mellemværende med Hans Højærværdighed,« svarede Horn, der havde hørt, hvad hun sagde. »Derimod maa jeg vist finde mig i fremdeles at blive i Deres Gjæld, min dydsirede Frøken.«

»I min Gjæld?«

»Ja, jeg mærker nok, at Deres Stilling her ved Klosteret er for fremragende til, at jeg tør tænke

paa blot i mindste Maade at gjengjælde Dem den udsøgte Opmærksomhed, De altid har vist mig — og da fornemmelig under Maaltiderne.«

»Aa, hvad fremragende Stilling . . . Jeg er ikke andet end et beskedent Tyende i Hr. Pater Priors Tjeneste,« svarede hun og lod, som hun ikke forstod hans Ironi. Det var jo dog muligt, at han endnu kunde betænke ogsaa hende med en lille Douceur, eftersom han havde været saa ødsel med Drikkepenge til de andre Fruentimmer, at Regina alene havde faaet otte Gylden og en Pengepung til dem oven i Kjøbet.

»Men det falder mig ind,« vedblev han lidt skadefro, medens han bukkede for hende. »Maaske det kunde interessere Frøkenen, at have mit Portræt. I saa Fald skal det være mig en sand Tilfredsstillelse en Gang ved Lejlighed at sende Dem et Fotografi.«

»Hvad for noget! Nej, behold De Deres Fotografi! Det er der vist ingen her ved Klosteret der har Brug for,« svarede hun og saa' efter ham, i det han traadte hen imod Døren, som om hun forbandede ham for evig.

Ude i det forreste Værelse, som han gik igjennem, sad Pilgrimmene og saa' paa ham med aaben Mund. Det var kjendeligt, at de havde hørt det meste af hvad han havde sagt. Franciskanermunkene gav sig pludselig til at istemme *Stabat Mater*, som om de mente, at de saaledes bedst kunde besværge den Djævel, der rimeligvis var faret i ham. Han kunde rigtignok sige, at han blev fulgt til Døren

med Sang, skjønt der var ikke en eneste af de til Stede værende, der dristede sig til at gjengjælde hans Hilsen, i det han gik dem forbi.

»Naa, dér vankede nok brodne Pander,« lød det fra Amerikaneren, der kom ham i Møde udenfor Hotellet.

»Ja, jeg fik da heldigvis Lejlighed til at sige, den ædle Sjæl, hvormeget jeg holder af ham,« svarede han. »Men jeg sér, at Føreren allerede er et godt Stykke foran med Muldyrene, saa det er vel bedst, at vi skynder os. Jeg er ellers ogsaa bange for, at hele Paraden der inde kommer her ud og musicerer for mig endnu en Gang.«

»Det er sandt: Jeg skulde hilse Dem fra Frøken Bernhard og hendes lykkelige Ven,« fortsatte Amerikaneren, efter at de havde tiltraadt Marchen. »Hun kom der ned til Petersberg allerede tidlig i Morges for at spørge, om han ikke havde hendes Snesko gjemt et eller andet Sted. Han maatte da endelig se at finde dem og følge hende ned til Snegrænsen . . . jeg husker ikke rigtig ved hvilken Station. For hun vilde for enhver Pris der ned at hilse paa Hr. Horn, deres fælles Lykkebringer, endnu en Gang.«

»Saa hun kaldte mig deres Lykkebringer,« svarede han, medens hans Hjærte ligesom voksede af Varme derved. »Men fandt de da Skoene?«

»Ja, sandelig fandt hun dem tilsidst i en gammel Kuffert oppe paa Loftet. Det var et Par nysselige Smaatingester for en rigtig Barnefod. Jeg skulde

ikke have noget imod en Gang at faa dem indlemmede i mit lille Rejse-Museum.«

»Men mener De da, at hun kan bruge dem endnu?«

»Hun kan vist alt, hvad hun vil. Jeg kan ikke nægte, at hun forbavser mig. En saadan Energi, som hun lagde for Dagen for at faa Bar til at følge med paa Turen, har jeg endnu aldrig set. Det var bogstavelig som en Bjærgfos, der skaffer sig Løb trods alle Forhindringer. Det hjalp ikke, at han mente, de saa dog hellere maatte følges med mig og lægge Vejen op over Klosteret. Nej, det turde hun ikke for de to gamle Stivnakker der oppe. Og dét var der desuden heller ikke noget ved. Hun vilde overraske Hr. Horn og vise ham, at hun ikke var bange for at vove sig ud i Sneen alene for hans Skyld.«

»Jeg vil da haabe, at det ikke gaar galt.«

»Aa, lad De dem om det! Nu er hun jo i gode Hænder. Han bjærger hende nok.«

Maleren tav. Det var nær ved, at han selv lige med ét var bleven siddende fast i Sneen. De havde paa Grund af det uheldige Føre maattet opgive Pilgrimsstien og vilde lægge Vejen ned igjennem Brantenthal, hvor man efter Førernes sigende dog var mindre udsat for at brække Halsen. Men forøvrigt var Vejen dér besværlig og farlig nok, eftersom den var meget stejl. Det gik bestandig nedad gjennem Sneen i en snæver Fjældtragt med sønderrevne Klippetinder, skummende Fosse og halvfrosne

Smaasøer, der tit gjorde dem det vanskeligt at faa sikkert Fodfæste. Muldyrene prustede og stønnede og lod sig næppe drive frem. Det saa' tit ud, som om de skulde gaa paa Hovedet ned ad en Bjærgknude eller en Klippeskrænt, i det de for at undgaa Vandpytterne var komne bort fra Vejen. Herrerne maatte jævnlig skiftes til at trække den ene af dem, medens Føreren gik foran og banede Vej med den anden. Men saa udvidedes Dalen lidt efter lidt, Snelaget blev fastere, Vejen ikke længer saa stejl, og der kom Savmøller til Syne hist og her ved Elvbredden, dér hvor Granerne undertiden laa nedstyrtede mellem Klippestykkerne eller stod paa Hovedet i Vandet. Efter at de havde færdedes et Par Timers Tid, gjorde de omsider et Øjeblik Holdt for at spejde efter Vennerne, hvor en lille Sidedal med ét aabnede Udsigten til de snedækkede Højder nedenfor Deutschnofen og Petersberg — uden at det dog lykkedes dem at øjne dem nogensteds.

»Men se dér! Tror jeg ikke, at det er Klosteret, som endnu dukker frem der oppe!« udbrød Amerikaneren, der imidlertid havde vendt sig og stod og saa' tilbage imod Toppene af Rosengarten og den næsten lodrette Weissenfels-Klippe. Trods den lidt disige Luft kunde man endnu tydelig skimte Sct. Leonhards-Kapellet og det noget længer tilbage liggende Kloster, der i sit Forhold til hele den mægtige Bjærgregion, saa' ud som en lille hvidlig Røgsky, der havde lejret sig der mellem Tomterne af et sammenstyrtet Babelstaarn.

»Ja, kunde man nu ikke fristes til at ønske, man havde et eller andet Projektil, som kunde naa der op og ramme denne kalkede Grav, saa at den styrtede ned fra Klippen — ligesom i sin Tid den sindssyge Leonhard?« spurgte Maleren.

»Og hvad vilde De saa vinde derved?« svarede den anden. »Kirken, der staar bag ved, jeg mener selve den katolske Kirke, vil De dog ikke kunne naa — Og selv om De kunde, vil der dog blive Katholiker, saalænge Verden staar.«

»Ja — og Protestanter!« lød det fra Maleren, hvorpaa de steg videre ned i Dalen med fornyet Liv. Luften blev efterhaanden mildere og Sneslaget tyndere. Det varede ikke længe, førend dets sidste Rester laa sønderrevet i graahvide Klatter rundt om i Lavningerne. Efteraarsløvets spraglende Farver kom til Syne mellem Granerne og hist og her ogsaa en lille Blomst ved Vejkanten. Det var, som baade Bjærgene og Elven bestandig voksede. Porphyrklipperne, der undertiden havde de mest fantastiske Former, traadte til andre Tider frem som lodrette, blanke Vægge, eller de heldede sig saa langt ud imod Træerne paa den anden Side af Vandet, at Lyset svandt hen derved, og man havde en Følelse af, at man bevægede sig i selve Jordens Indre. Hist og her kom der en lille Svingning af Valfartsstien til Syne mellem Klipperne oppe over en af de nærmeste Bjærgrygge, og man kunde da skimte Pilgrimmene, i det de langsomt bevægede sig fremad som store, sorte Skarnbasser paa Baggrunden

af den blaa Himmel. Men nede paa Vejen i Dalen foran dem var der endnu ingen Fodgængere at se. Det var først, da de noget senere svingede ned imod et gammelt Herberg ved en Bro over Elven, de pludselig blev begge Vennerne vàr henne foran et Madonnabilled, der var hængt op udenfor Huset tillige med en Bøsse, hvori der skulde lægges Bropenge.

»Der er de da endelig,« hørte de Petersbergeren raabe. Han svingede med Hatten og gik rask hen imod dem, hvorimod Maria Bernhard foreløbig blev staaende som naglet til Pletten. Hendes i Forvejen stærkt blussende Aasyn fik en endnu varmere Lød, da Maleren ilede hen til hende og bevæget greb hendes Haand.

»Hvor det var smukt af Dem, at De vilde have, vi skulde se hinanden endnu en Gang,« udbrød han. »Vær vis paa, at jeg aldrig skal glemme dette Bevis paa Deres Godhed for mig!«

»Aa, ti dog!« bad hun ham. »Dette er dog for intet at regne, imod alt hvad jeg ellers kunde gjøre for Dem. Men der er da heller intet Menneske, jeg skylder saa meget, som jeg skylder Dem.«

»Naa, saa de kom dog godt fra Nedfarten, Hr. Bar?« lød det spøgende fra Amerikaneren, paa samme Tid som Værten og Værtinden traadte ud fra Herberget og stillede sig op foran Maria Bernhard med en saa forbavset Mine, som om de troede, hun havde i Sinde at flygte bort fra Klosteret.

»Ja, vi satte os jo nok et Par Gange i Sneen ved hinandens Side,« svarede han. »Men det var

jo saa meget desto behageligere, eftersom det opfriskede Barndomsminderne. Ikke sandt, Maria?«

Hun svarede ikke, men vinkede ham nærmere hen til sig, i det hun aabenbar følte sig forulæmpet af Værtens og Værtindens nærgaaende Blik. Det var endnu ikke uden en vis skinsyg Følelse, Maleren saa' hende nærme sine friske Læber til den unge Mands Øren og fortrolig hviske noget til ham, som det syntes ingen andre maatte høre. Jo mere han saa' paa hende, saa ungdommelig frisk og straalende som hun stod der i den korte, musegraa Kjole og undsélig søgte at skjule Sneskoene, des mere ufatteligt forekom det ham, at det var den samme statuelignende, blege Skikkelse, han saa ofte havde set sidde og ridse Runer med Brodérnaalen der hjemme i Fruerstuen. Og han tænkte i Stilhed:

»Ja, det er aabenbar sandt, hvad Hr. Jafferson antydede før: Der er Muligheder i hende til alt. Hvem véd, om hun ikke var bleven en eller anden stor Kunstnerinde, dersom hun havde fulgt mig i Stedet for . . . Dog, det er vel et Spørgsmaal, om hun derfor var bleven lykkeligere . . .«

»Maria mener, at vi jo i Grunden ligesaa godt kan følge Herrerne hen over Broen som at staa her og vente,« afbrød Petersbergeren hans Tankegang, paa samme Tid som Føreren gik ind i Herberget for at faa Tørsten slukket. »Maaske vi maa bede Værten om at have et Øje med Muldyrene og sige Manden Besked, naar han forhaabentlig snart vender tilbage til dem?«

Værten lovede at gjøre det, og de gik alle fire ud over Broen og endnu et lille Stykke ned i Dalen paa den anden Side af Elven. Men saa kunde Afskeden heller ikke opsættes længer.

»Nu vil jeg da haabe, at Frøkenen ingen Ubehageligheder maa faa af Deres Gudfader for den Ære, De har vist os,« sagde Amerikaneren, i det han trykkede hendes Haand.

»Aa, vi tager os det ikke saa nær, om enten han eller hendes Tante mulig skulde have faaet en lille Forskrækkelse ved Marias pludselige Forsvinden,« svarede Bar. »Jeg antager, det bliver det rigtigste, at jeg nu følger hende hjem og benytter Lejligheden til at tale lidt alvorlig med dem begge om vore Fremtidsplaner. For nu vil vi naturligvis ikke længer gaa og vende hinanden Ryggen. Det er vi blevne enige om.«

»Aa, jeg vèd ikke, Paul, hvor Du gider tale om den Ting!« udbrød Maria utaalmodig. »Og det netop nu lige som Hr. Horn staar og venter paa at sige os Farvel.«

»Jeg tænker nok, at han tilgiver mig,« svarede han og greb i det samme efter Malerens Haand. »Kan De mindes, Hr. Horn, at jeg fortalte Dem en Gang om et Par unge Venner, der havde hjulpet mig i min Barndom med at søge efter en Blomst, som jeg jo desværre ikke fandt? Hvor underlig, at De skulde komme her til helt der oppe fra det kolde Norden for endelig en Gang at vise mig paa det rette Spor.«

»Ja, det har Du Ret i, Paul . . . Det var for Resten kjønt sagt af Dig,« indrømmede hans Veninde, der i det samme fik Taarer i Øjnene.

»Saa sig Du ham nu ogsaa noget rigtig smukt!« søgte han at opmuntre hende.

»Ak, det kan jeg vist ikke . . . Især naar Du staar og hører derpaa. Men . . .« Hun bøjede sig hen imod ham og hviskede undselig, blussende: »Sig mig: Tror Du, at det gaar an, at jeg kysser ham? Hvad?«

»Ja, hvorfor ikke? Du siger jo, at Du har gjort det før . . . skjønt . . . det er mærkeligt nok, at Du endnu aldrig har bevist mig den Ære . . .«

»Nej, det kan Du rigtignok ogsaa vente længe paa,« afbrød hun ham sky. Hvorpaa hun pludselig faldt Maleren om Halsen og gav sine hede Taarer frit Løb.

»Farvel! Og lad mig se De bliver en rigtig lykkelig og kjæk Friherreinde!« hviskede han til hende, medens de to øvrige stod og lo.

Et Øjeblik efter var deres Veje adskilte. Men da han noget senere vendte sig om, for at se tilbage imod Broen, stod hun endnu midt ude paa den og tilviftede ham det sidste Farvel.

»Jeg hørte, at han sagde til Dem, De havde ledt ham paa det rette Spor. Ja, nu maa man da haabe, at han har fundet sin Vidunderblomst,« mente Amerikaneren. »Jeg kan ikke noksom forbavses over, hvor herligt hans kjære Veninde dog har udfoldet sig i den sidste Tid.«

»Ja, det lader unægtelig, som om hun nu ende-

lig er sluppet ud af Klosterets Dødvande og har begyndt Livet paa ny,« svarede Maleren, medens de begge gik videre. Hans Aasyn var med et blevet alvorligt, og det var kjendeligt paa den ringe Opmærksomhed, han imod Sædvane skjænkede Egnen, at Tankerne foreløbig var andensteds henne. Men heldigvis var Naturen, der omgav dem, for oprindelig og mægtig, til at den ikke snart igjen skulde fængsle hans formørkede Kunstnerøje. Hans Gang blev hurtig friere og Aasynet frejdigere. Den hemmelige Hjærtesorg, der pludselig atter havde grebet ham under Adskillelsen fra hans unge første Kjærlighed, var lykkeligvis ikke som Bjærgene omkring ham, der fremdeles syntes at vokse, men snarere som deres Slagskygge, der efterhaanden tog af. Og saa var desuden Amerikaneren stadig saa utrættelig i at adsprede og opmuntre ham. Han, der rimeligvis selv endnu gik med et saaret Hjærte, havde maaske aldrig vist sig mere oprømt og veltalende end netop nu, da det gjaldt om at komme hans yngre Ven og Rejsefælle til Hjælp. Snart var det »den altid trofaste og uforanderlige Natur«, han holdt Lovtale over, og snart over »de lykkelige« Beboere af Smaahusene der ved Vejen, eller »de velsignede Unger«, der undertiden kom til Syne bag Vinduerne i hele Klynger og smilte ud til dem, med en Brødskorpe i Haanden, som om det var Livets kosteligste Ret, de aad.

»Og se dér igjen et Motiv for en Maler!« raabte han, medens de fodrappe skridtede ned ad en Skraaning ved Elven, hvor et Par unge, rødmus-

sede Piger laa og skyllede Tøj, paa samme Tid, som en lidt forsoren Bondekarl sad og mededе mellem Træerne lige over for dem.

»Og vil De saa lægge Mærke til,« fortsatte han senere, »hvordan Vegetationen efterhaanden bliver rigere og mere sydlandsk! Nylig havde vi allerede et Nøddetræ. Og se dér er Granaten og Cactusen!«

»Ja, men vi skyder da ogsaa en Fart, som om vi gik med Syvmilestøvler.«

Nede ved et lille Hus, der laa som klinet fast til Klippen, hang der endnu gule Roser hist og her imellem Løvet. Snart tittede ogsaa Vinranken frem. En gammel Matrone stod og hang Majskolber op til Tørring i en aaben Loggia, Dalen blev stadig bredere og Udsigten friere. Det ene smilende Parti af Slettelandskabet neden for dukkede frem efter det andet — omsider dampede der pludselig et langt Jærnbanetog forbi dér nede, hvor Bozen med dets berømte gothiske Kirketaarn allerede skimtedes i det fjærne.

»Det er da godt, at man endelig er bleven fri for Pilgrimmene og deres Bønneramsen,« udbrød Amerikaneren, da der i det samme lød Sang nede i Dalen af en Flok glade Turister. Han stod uvilkaarlig stille og lyttede: »Ah, det er en af de gode gamle: ‚Du bist mein Land Tyrol'.«

»Ja, og nu skal man da heller ikke længer forarges ved nogen Udsigt til Klosteret,« svarede Maleren, der ligeledes var standset, og stod og kastede Blikket tilbage imod Rosengartens og Kessel Kogls

halvtilslørede Klippetinder. »Hvor underlig at tænke sig, at det nu ligger og fortoner sig der oppe mellem Skyerne.«

»Ja, det maa De nok sige. Men saadan fortoner heldigvis al Livets Brøst sig, efterhaanden som man fjærner sig den. Det er kun de gode Minder, der lyser lige klart til enhver Tid.«

Om Aftenen tog de begge to ad Jærnvejen ned til Florenz, dér hvor Sydens varme Sol og Kunstens skjønne Rige ventede dem.